

O prezentare a Duhului Sfânt

**Volumul 1:
Cine este El ?**

**Volumul 2:
Umblarea (umblând) în Duhul**

PRESENTING THE HOLY SPIRIT

By dr. Fuchsia t. Pickett

Published by Creation House

A part of Strang Communications Company

600 Rinehart Road

Lake Mary, Florida 32746

www.creationhouse.com

Această carte sau părți din ea nu pot fi reproduse sub nici o formă, stocate într-un sistem, sau transmise în nici o formă – electronică, mecanică, prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc – fără acordul anterior scris din partea editurii, cu excepția situațiilor prevăzute de legea de copyright a Statelor Unite.

Cu excepția celor specificate ca fiind din alte traduceri, toate citatele în limba engleză sunt din King James Bible. Citatele în limba română sunt din traducerea Dumitru Cornilescu, exceptând citatele specificate ca fiind din alte traduceri.

Traducerea in limba romana Daniela Les / Biserica Logos Baia Mare

Copyright © 1997 by Fuchsia T. Pickett

Toate drepturile rezervate

Library Of Congress

Catalog Card Number: 97-69350

International Standard Book Number.

0-88419-518-X

0 1 2 3 4 5 6 BBG10 9 8 7 6 5 4

Dr. Fuchsia Picket

Volumul 1 este dedicat:

doamnei Mary Wyman Stone Fraser
și celor două fiice ale ei,
doamna Mary Wyman Stone Fraser Davis
și domnișoara Laura Lawton Stone Fraser

Aceste trei scumpe prietene au făcut publicarea acestei cărți posibilă din punct de vedere financiar. Mary Fraser a declarat: „Am pășit într-o nouă lume atunci când Isus m-a botezat cu Duhul Sfânt. Dorința inimii mele este să-L prezint pe Duhul Sfânt tuturor celor la care pot ajunge și să-i ajut să aibă o relație personală cu El. De aceea vreau să împărtășesc această carte cu Trupul lui Hristos.”

Volumul 2 este dedicat:

Carol Noe a răspuns poverii pe care Domnul a așezat-o în inima ei să ajute ca învățătura acestei lucrări să fie păstrată în scris pentru generațiile care vor veni. Nenumăratele ore pe care le-a acordat transcrierii și editării acestei învățături m-au ajutat să-L prezint pe „Învățătorul meu”. Amândouă ne rugăm ca cei care citesc aceste volume să cunoască această binecuvântată a Treia Persoană a Dumnezeirii – Duhul Sfânt – mai personal și mai intim, și să se bucure de o părtășie mai adâncă cu El pe măsură ce El Îl descoperă pe Isus.

Doresc să vă aduc la cunoștință:

Credințioșia „Învățătorului meu”, Duhul Sfânt, care nu numai că m-a umplut ((de El Însuși)), ci a și creat în duhul meu o dorință de a-L cunoaște pe El într-un mod personal și intim, care Îi permite să Își împlinească mandatul și misiunea în și prin viața mea.

Carol Gwen Noe, din Blountville, Tennessee, competentă învățătoare a Cuvântului, și slujitoare prin muzică, pe umerii căreia Duhul Sfânt a pus sarcina de a mă ajuta să pregătesc publicarea a ceea ce ea numește „moștenirea vieții și slujirii mele”. Datorită credințioșiei ei față de Duhul Sfânt și ((acordului de dorință)) cu mine, această carte *Prezentându-L pe Duhul Sfânt* a devenit realitate. Fără ajutorul ei în pregătirea acestei cărți, putea să nu fi fost niciodată tipărită.

Rev. Sue Curran, pastor la Shekinah Ministries, Blountville, Tennessee, pentru că a insistat să nu îngrop odată cu mine revelația pe care am primit-o și învățat-o (predicat-o) cu privire la a Treia Persoană a Dumnezeirii, ci să o scriu ca parte a moștenirii mele pentru Trupul lui Hristos. Este convingerea ei că „Această unică (specială, deosebită) înțelegere a Persoanei Duhului Sfânt” aparține Trupului lui Hristos, și cu blândețe și perseverență, mi-a amintit de responsabilitatea pe care o am de a o lăsa într-o formă cât mai accesibilă pentru cei care vin după mine. Îi sunt recunoscătoare pentru încurajarea ei.

Iubitului meu soț, Leroy, pentru sprijinul, dragostea și tovarășia lui care m-au ajutat să împlinesc planul lui Dumnezeu pentru viața mea. El este întotdeauna o încurajare pentru mine când predic, învăț (pe alții), dictez și scriu, călătorește cu mine în toată țara și în alte țări.

Dr. Judson Cornwall, cu adevărat fratele și colegul meu spiritual, pentru că editarea manuscrisului și pentru cuvintele lui de încurajare și recomandarea făcută.

Membrilor Shekinah Church Ministries pentru rugăciunile pe care le-au înălțat pentru ca ungera Duhului Sfânt să fie peste această împărtășire a Cuvântului, și pentru ajutorul lor fizic în timpul acestor zile cu nevoi fizice speciale.

Cuprins

Prefață.....
Introducere.....
1. Duhul Sfânt este o Persoană	
<i>Partea I: Relația cu o personalitate divină.....</i>
2. Duhul Sfânt este o Persoană	
<i>Partea a II-a: Răspunsul emoțional al Duhului Sfânt.....</i>
3. Simbolurile Duhului Sfânt	
<i>Revelația caracterului Său.....</i>
4. Mireasma Duhului Sfânt	
<i>Uleiul pentru ungere.....</i>
5. Șapte oficii (slujbe) ale Duhului Sfânt	
<i>Partea I: Administratorul Cerului pe pământ.....</i>
6. Șapte oficii (slujbe) ale Duhului Sfânt	
<i>Partea a II-a: Conducând viața credincioșilor.....</i>
7. Șapte semnificații ale puterii Duhului Sfânt	
<i>Descoperirea omnipotenței lui Dumnezeu.....</i>
8. Șapte dispoziții (dorințe) ale Duhului Sfânt	
<i>Partea I: Exprimarea planului divin.....</i>
9. Șapte dispoziții (dorințe) ale Duhului Sfânt	
<i>Partea a II-a Comuniunea – împlinirea planului lui Dumnezeu.....</i>

Prefață

Lumea de azi pare a fi prinsă într-un flux de confuzie, conflicte, activități fără țintă. Politicieni, educatori, economiști, cercetători în domeniul medicinei și guvernanți par depășiți de mulțimea problemelor și provocărilor cărora societatea noastră trebuie să le facă față. Legi noi, politici, programe legislative și planuri, toate arată ca o neînsemnată încercare temporară de a așeza un plasture pe o rană fatală.

De ce nu poate rezolva omul aceste probleme ? Care este adevărata problemă ? Care este cauza ? Care este răspunsul ?

Răspunsul este că omul și-a pierdut reglatorul intern, Duhul Sfânt. Căderea l-a lăsat pe om fără Duhul lui Dumnezeu, ca un copil fără îndrumător. Pavel spune în Galateni 5:18 „*Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.*”. În concluzie, fără Duhul Sfânt, omul are nevoie să fie controlat de o lege externă. Deci ceea ce lipsește lumii noastre este Duhul Sfânt. Isus a venit în lume pentru ca noi toți să primim „promisiunea Tatălui”. Duhul este principalul trimis al lui Dumnezeu pe pământ astăzi. Atât de mult ne-am concentrat pe Isus (Cuvântul), încât uităm că Duhul este cel care „dă viață” Cuvântului.

Dr. Fuchsia Pickett și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în relație intimă cu Duhul Sfânt. Din această comuniune (legătură strânsă) a scris ea această carte. Bogăția de cunoștințe și revelație nu numai că vă va binecuvânta pe voi, dar va transforma vieți în generațiile următoare. Mă bucur atât de mult că dorința inimii ei este să vorbească generațiilor chiar de dincolo de mormânt. Ceea ce ea a depozitat în viața mea este parte a dezvoltării mele și vă încurajez să primiți bogăția depozitată în aceste pagini. Citește și vei fi schimbat pe măsură ce mintea ta se înnoiește.

Dr. Myles E. Munroe
President/BMFI
Nassau, Bahamas

Introducere

S-ar putea ca unii cititori să considere destul de abstractă o carte care răspunde la întrebarea „Cine este Duhul Sfânt ?” Alții s-ar putea să creadă că este o îngâmfare din partea mea să spun: „Aș dori să vă prezint Duhul Sfânt.” Pentru mulți Duhul Sfânt nu este altceva decât un nume din crezul care se recită în timpul serviciilor liturgice. Pentru alții, El este numai o vagă influență (putere) menționată în Scripturi. Chiar și acei creștini care își închipuie că știu cine este Duhul Sfânt, de multe ori nu-L acceptă ca și Persoană divină. Nu-i învinuiesc pe cei care gândesc astfel despre Duhul Sfânt, pentru că îmi amintesc de o perioadă din viața mea când consideram destul de ciudat să te adresezi Duhului Sfânt ca unui prieten și învățător personal. Deși mă refeream la El ca și a treia Persoană a Dumnezeirii, teologic vorbind, pentru mine El nu era o persoană reală.

Învățătura despre Duhul Sfânt ca și Personalitate divină nu este numai extrem de practică, ci și fundamentală pentru cunoașterea lui Dumnezeu și relația noastră cu El. Oricine cunoaște pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul fără să aibă o adevărată înțelegere a lui Dumnezeu Duhul Sfânt nu a ajuns la înțelegerea concepției Creștine despre Dumnezeu, nici nu a ajuns la plinătatea experienței Creștine.

Trebuie să menționez aici doctrina despre Trinitate pentru a avea un fundament pentru studiul Duhului Sfânt. În Genesa 1:26 se face referință la pluralitatea care există în Dumnezeu: „*Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...’*”. Dumnezeu vorbește despre chipul „Nostru”, asemănarea „Noastră”, folosind forma de plural a pronumelui pentru a se referi la El Însuși. Multe asemenea referințe confirmă realitatea Dumnezeului Triunic. Chiar și pasajul din Deuteronom pe care unii îl folosesc pentru a contrazice validitatea Trinității, de fapt o confirmă. Citim în Deuteronom 6:4 „*Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.*” [Dumnezeul nostru este unul singur – KJV]. Cuvântul evreiesc folosit aici pentru Dumnezeu este o formă de plural. Acest cuvânt indică, în ciuda monoteismului evreilor, pluralitatea de persoane într-un singur Dumnezeu. Deci ne referim la Dumnezeire în termenii eternității, ca Dumnezeu Triunic. Studiul nostru se concentrează asupra persoanei Duhului Sfânt, dar nu se poate ignora relația Lui cu Dumnezeul Triunic.

Importanța înțelegerii persoanei Duhului Sfânt stă în primul rând în schimbarea perspectivei noastre asupra *închinării*. Dacă ne gândim la Duhul Sfânt numai ca la o influență impersonală sau ca la o putere divină, în mod inevitabil Îl lipsim de onoarea (respectul) și de închinarea care I se cuvin. Nu ne vom raporta la El așa cum ar trebui, nici nu-I vom arăta dragostea și încrederea, și predarea, și supunerea care ar trebui. Trebuie să acceptăm această a Treia Persoană a Trinității care își face lucrarea pe pământ, și să ne predăm Duhului Sfânt într-o supunere completă față de voia Lui.

În al doilea rând, este important să nu-L privim pe Duhul Sfânt numai ca pe o influență sau ca pe o putere pentru ca să nu încercăm să Îl „folosim”, pentru scopurile noastre. Această concepție greșită asupra Duhului Sfânt duce în mod inevitabil la mândrie personală. Ne face să ne umflăm de mândrie, gândindu-ne că am primit Duhul Sfânt și deci am aparține unei clase superioare de creștini. Trebuie să-L privim în mod corect, biblic: ca și Persoană divină caracterizată prin măreție și glorie. Astfel ne vom raporta în mod corect la El și-I vom putea pune întrebări cum ar fi: „Cum mă pot supune mai mult Duhului Sfânt ?” și „Cum poate Duhul Sfânt să mă folosească într-o mai mare măsură ?” A ne raporta la Duhul Sfânt ca la o Persoană divină este unul dintre adevărurile fundamentale ale Bibliei – unul pe care trebuie să-l înțelegem dacă dorim să avem o relație corectă cu Dumnezeu. Mulți creștini sinceri trec pe lângă acest adevăr. Ei încearcă să primească o putere divină pe care să o folosească după voința lor sau doresc darurile în loc să-și supună viața Persoanei Duhului Sfânt. Maturitatea în Hristos vine numai prin cultivarea unei relații corecte cu Duhul Sfânt.

Trebuie să-l acceptăm pe Duhul Sfânt ca pe o Persoană divină de o măreție infinită care a venit să locuiască în inimile noastre, și să împlinească planul și voia lui Dumnezeu în noi, pentru noi, și prin noi, până când vom ajunge să fim o laudă pentru gloria Tatălui. Atunci vom experimenta adevărata sfințenie în realitatea renunțării la sine, sacrificării eului, și supunerii eului. Nu cunosc alt adevăr care ne poate mai repede smeri și așeza cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu decât acesta: Binecuvântatul Duh Sfânt este a Treia Persoană din Dumnezeire care a venit să locuiască în inimile noastre și să ne readucă la asemănarea cu Dumnezeul nostru pe măsură ce El, în infinita lui înțelepciune, își dezvoltă planul Său pentru viețile noastre. O atât de mare dragoste și infinită dorință de a locui, a sălășlui cu omenirea este de neînțeles pentru mințile noastre finite.

Mulți creștini mărturisesc despre transformarea vieții și slujirii lor care a survenit după ce L-au cunoscut pe Duhul Sfânt ca și Persoană. Este și mărturia mea. După ce am slujit lui Dumnezeu ca și profesor și pastor

metodist pentru mulți ani, am intrat într-o mai bună relație cu Duhul Sfânt. Atunci mi-am dat seama că Cineva a venit în viața mea, Cineva pe care nu-L cunoșteam într-un mod personal sau intim. Când mi-am predat Lui viața într-un mod complet, El mi-a arătat că a venit pentru ca să fie Învățătorul meu. El venise să mi-L descopere pe Hristos care locuia în mine de 17 ani. Atunci am început să-L cunosc pe Duhul Sfânt într-un mod intim, ca și Persoană.

De multe ori oamenii înțeleg greșit ceea ce spunem noi când ne referim la Duhul Sfânt ca la o Persoană. Își închipuie că noi spunem despre El că are ochi, mâini, și urechi și operează într-un trup fizic. Dar aceste caracteristici fizice sunt atribute ale corporalității, nu ale personalității. Atributele general acceptate ale personalității sunt: intelectul (mintea), puterea de alegere și emoțiile; altfel spus: cunoașterea, voința și sentimentele. Cineva care gândește, simte și își exercită voința este o persoană. Noi, ființe umane finite, ne vom pierde într-o zi corporalitatea, nu personalitatea. Viața noastră pământească se va sfârși și ne vom despărți de aceste trupuri. Dar aceasta nu înseamnă că vom înceta să mai fim persoane. Biblia spune că atunci când părăsim trupul acesta suntem cu Domnul (2 Corinteni 5:8). Deci vom fi în viață în prezența Domnului fără a avea trupuri muritoare. Scriptura atribuie Duhului Sfânt toate atributele personalității, pe care le-am enumerat, deci El este o Persoană divină. De exemplu, cunoașterea este atribuită Duhului Sfânt în 1Corinteni 2:11b: „*nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.*” Duhul Sfânt nu este numai o lumină sau o inspirație care vine în mințile noastre pentru ca noi să vedem adevărul. El este o Persoană care cunoaște gândurile lui Dumnezeu și ni le descoperă. Știm de asemenea că Duhul Sfânt a venit să ne învețe, să fie Învățătorul nostru. Isus a spus: „*Dar Mângâietorul [Sfătuitorul - KJV], adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu*” (Ioan 14:26). Este privilegiul nostru să-L avem pe Duhul Sfânt, o Persoană vie, care locuiește în noi, ne învață 24 de ore pe zi și ne permite să-I punem întrebări despre orice lucru pe care vrem să-l aflăm. El niciodată nu închide sala de clasă (nu ia pauză) și u ne ceartă pentru că am întrebat. Este minunat să știm că, în timp ce studiem Biblia, Autorul divin al Cărții ne explică și ne învață cel mai real și mai adânc înțeles al Ei potrivit cu înțelepciunea Lui divină.

Alegerea sau voința este atribuită Duhului Sfânt în pasajele care ne învață despre darurile Duhului: „*Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.*” (1Corinteni 12:11) Duhul Sfânt a venit pentru a împlini voia Tatălui pe pământ. Îi sunt atribuite emoții în îndemnul la rugăciune pe care Pavel îl scrie romanilor: „*Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine,*” (Romani 15:30). Rețineți în special cuvintele: „*pentru dragostea Duhului*”. Nu este minunat? Aceasta demonstrează că Duhul Sfânt nu este o influență oarbă sau un „ceva”. Nu este limbi sau daruri sau numai putere divină. El este o Persoană divină, a Treia Persoană a Dumnezeirii, care locuiește în noi și care ne iubește cu cea mai caldă (blândă) iubire.

I-ai mulțumit vreodată Duhului Sfânt pentru iubirea Lui? Ne gândim la Dumnezeu Tatăl care „*atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...*” (Ioan 3:16). Vorbim despre cât de mult a iubit Isus Biserica încât a suferit afară din cetate pentru ca Biserica să fie sfințită asemenea Lui. Dar ne-am gândit la „dragostea Duhului”. Adesea îi mulțumim Tatălui nostru ceresc pentru mare Lui dragoste pentru noi. Îi mulțumim lui Isus pentru că ne-a iubit destul pentru a muri pentru noi. Am îngenunchat vreodată cu respect față de Duhul Sfânt și să-i mulțumim pentru marea Lui dragoste pentru noi.

Și totuși noi datorăm mântuirea noastră iubirii Duhului Sfânt la fel ca și iubirii tatălui și Fiului. Dacă Duhul Sfânt nu ar fi fost un Servitor disponibil care să vină în lume, să ne caute, să ne găsească, și să ne convingă de starea căzută în care eram, nu am fi venit la Salvator. Cred că am pierdut mult pentru că nu am înțeles cine este această a Treia Persoană a Dumnezeirii. Nu am înțeles pe deplin dragostea pe care o are pentru noi și durerea și dragostea pe care încă le experimentează ca și Servitor care ne readuce în casa Tatălui.

Dacă aș încerca să rezum mesajul acestei cărți, aș striga Bisericii astăzi: „*Binecuvântatul Duh Sfânt, a Treia Persoană a Trinității, nu este nu ‘ceva’! Nu este manifestarea carnală a unor oameni ‘religioși’. El este infinit, omnipotent, omniscient, omniprezent, a Treia Persoană a Dumnezeului Triunic! Este o Persoană divină!*”

Știu că pentru mulți acesta nu este un concept nou. Dar mă întreb dacă ne afectează viețile într-un mod practic. Îl tratăm noi pe Duhul Sfânt ca pe o Persoană? Îl onorăm, Îl iubim, Îl acceptăm? Cunoaștem noi

părtășia cu Duhul Sfânt pe ca Biblia ne învață că o putem avea ? Ne gândim la El ca la Cineva care este lângă noi, ajutându-ne, mângâindu-ne ? Am experimentat prietenia Sa divină ? Tovărășia Sa ?

Scopul meu pentru această carte este să-L prezint pe Prietenul și Învățătorul meu așa cum mi s-a descoperit prin Scriptură mie personal. Pe măsură ce studiem personalitatea acestei a Treia Persoane din Dumnezeu, așa cum o descrie Biblia, mă rog să îl cunoaștem pe Duhul Sfânt într-un mod mai intim și personal și să învățăm să ne supunem Lui și să cooperăm cu El mai mult. Cu această dorință prezint această carte Trupului lui Hristos.

Capitolul 1

Duhul Sfânt este o Persoană

Partea I: Relația cu o Personalitate divină

Teologii moderni au declarat acest an (1997) anul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt a venit pe pământ în ziua Cincizecimii (Fapte 2) și a rămas aici pentru a face lucrarea pentru care Tatăl L-a trimis. El nu va pleca până nu va fi împlinit planul lui Dumnezeu. El a venit să îplinească planul lui Dumnezeu pentru Biserică, să îplinească ceea ce Dumnezeu a promis și a profețit în Scripturi cu sute de ani înainte. El a fost darul Tatălui pentru Biserică, trimis cu un mandat divin să fie administratorul Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Biserica de azi trebuie să intre într-o relație potrivită cu Duhul Sfânt pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să crească pe pământ așa cum a plănuțit Dumnezeu. Nu este suficient ca creștinii să recite crezul care doar îl menționează pe Duhul Sfânt; nu este suficientă nici înțelegerea doctrinei despre Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este o Persoană divină trimisă să facă o lucrare supranaturală în viețile bărbaților și femeilor care aleg să-L cunoască pe Dumnezeu. Pentru a împlini scopul lui Dumnezeu pentru viețile noastre și pentru bisericile noastre trebuie să-L cunoaștem pe Duhul Sfânt ca Persoană. Numai pe măsură ce dezvoltăm o relație intimă cu această a Treia Persoană a Dumnezeirii putem spera să ajungem la viața din belșug pe care Isus a promis-o pentru toți cei care Îl vor urma.

Din nefericire chiar și bisericile evanghelice Îl numesc adesea pe Duhul Sfânt „ceva”, sau Îl descriu ca și „limbi”, sau Îl definesc drept „pecete”, porumbel sau vânt. Unii spun că ar fi numai o „influență” sau o „putere”. El nu este nici unul dintre aceste lucruri ! El este a Treia Persoană a Dumnezeirii care a venit să ne aducă într-o relație corectă cu Dumnezeu. Duhul Sfânt vrea să avem părtășie cu El și o intimitate mai mare decât am putea avea cu orice altă persoană. Mulți dintre noi nu au o asemenea relație cu Duhul Sfânt pentru că nu ne gândim la El ca la o Persoană. S-ar putea să fi primit chiar botezul Duhului Sfânt și totuși să nu-L recunoaștem ca și *Personalitate divină*. Înainte să ne putem raporta corect la Duhul Sfânt, trebuie să acceptăm adevărul că El este o Persoană.

CARE SUNT COMPONENTELE PERSONALITĂȚII ?

Când folosim cuvântul *personalitate* ne gândim la calitatea de a fi persoană. A fi persoană presupune puterea intelectului sau mințea; puterea de alegere sau voința; și puterea de răspuns emoțional. În populația lumii aceste trei aspecte ale personalității se combină și formează o infinită varietate de persoane încât putem spune că nu sunt două persoane identice pe fața pământului.

Sunt multe abordări științifice pentru a înțelege personalitatea. Unele au evoluat în ramuri majore de studiu științific, cum ar fi psihologia. Pentru cei care l-au studiat, psihicul s-a dovedit a fi destul de enigmatic în complexitatea lui. Științele comportamentale au tras propriile concluzii cu privire la comportarea „tipic” umană, numai ca să afle că aceste concluzii trebuie în permanență ajustate pe măsură ce comportamentul uman se schimbă. Din nefericire, prea mulți dintre acești oameni de știință, nu au o relație cu Dumnezeu, care a creat psihicul uman. Fără să-și dea seama au abandonat singura lor șansă de a cunoaște și înțelege omul. Fără o relație cu Dumnezeu, este imposibil pentru om să-L înțeleagă pe El sau pe sine însuși. Adevărata înțelegere a lui Dumnezeu și a omului vine numai dintr-o relație cu Dumnezeu, de fapt El i-a

definit scopul atunci când l-a creat. Cele trei elemente definitorii ale personalității umane sunt: *mintea, voința și răspunsul emoțional*. Numai după ce învățăm să recunoaștem aceste trei aspecte ale personalității Duhului Sfânt putem intra într-o părtășie intimă cu El ca Persoană. Fiind a Treia Persoană din Dumnezeu, Duhul Sfânt descoperă gândurile, mintea lui Dumnezeu în timp ce împlinește voia lui Dumnezeu pentru omenire. De asemenea, El exprimă emoțiile lui Dumnezeu în relația Lui iubitoare și sfântă cu omenirea.

Duhul Sfânt a venit să-L descopere pe Isus, minunatul Salvator, tuturor celor care răspund invitației lui de a primi viața veșnică. Duhul oferă viață veșnică tuturor celor care acceptă jertfirea sângelui lui Isus pentru păcatele lor. Numai Duhul Sfânt are puterea să ne schimbe sufletele și să le facă asemenea lui Hristos. Atunci acceptăm această jertfă pentru păcate vom începe să cunoaștem ce a intenționat (dorit, plănuțit) Dumnezeu pentru om atunci când l-a creat.

PERSONALITATEA OMULUI

Când Dumnezeu l-a creat pe om ca persoană tripartită, cu un trup, suflet și duh, El a intenționat ca omul să trăiască în părtășie cu El. Dumnezeu a creat trupul omului, perfect adaptat la condițiile de mediu de pe Pământ, pentru a fi o casă pentru sufletul și duhul omului. Sufletul omului, personalitatea lui, îi permitea să răspundă tuturor aspectelor vieții în lumea pe care Dumnezeu a creat-o. Duhul omului făcea posibilă părtășia cu Dumnezeu, care este Duh.

Dumnezeu îl avertizase pe Adam că în ziua în care va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, va muri (Genesa 2:16-17). Dar când șarpele a amăgit-o pe soția lui, i-a spus că nu vor muri, ci vor fi ca niște dumnezei (Genesa 3:4-5). Totuși Cuvântul lui Dumnezeu era adevărat, și când Adam și soția lui au mâncat fructul oprit, duhurile lor au murit față de Dumnezeu. Aceasta a întrerupt relația lor cu Dumnezeu. Astfel întreaga omenire a fost condamnată să trăiască veșnic în starea de a fi condusă de suflet, fără posibilitatea de a avea părtășie cu Dumnezeu.

Într-un sens teribil, omenirea a împlinit cuvântul pe care șarpele l-a spus primului cuplu că vor fi „ca dumnezei”. De la începutul timpului națiunile s-au devastat unele pe altele în încercarea de a-și satisface pofta de putere, suveranitate, dominație asupra altor oameni. Fără viața lui Dumnezeu care să-l influențeze pe om prin duhul lui, sufletul omului s-a deformat și s-a pervertit. Mintea lui a devenit ostilă față de Dumnezeu, voința lui a devenit egoistă, și emoțiile au fost invadate de mânie, invidie, ură, dorință de a conduce, și alte forțe negative. Personalitatea umană era condamnată la distrugere finală.

Totuși, Dumnezeu a avut un plan de a abroga verdictul, plan pe care l-a dezvăluit încă de la începutul timpurilor. Planul Său veșnic era să aibă o familie cu care să poată avea părtășie pentru totdeauna. Păcătuirea omului nu l-a putut împiedica pe Dumnezeu să-și împlinească visul. Isus a venit pe pământ să fie Salvatorul nostru pentru ca visul lui Dumnezeu să poată fi împlinit. Când primim salvarea pentru sufletele noastre acceptând sacrificiul lui Isus, duhurile noastre se nasc din nou și Hristos vine să locuiască în noi aducându-ne viață divină. Apoi Duhul Sfânt poate începe să ne transforme sufletele, sau personalitățile, până când gândirea noastră, deciziile noastre și răspunsurile noastre emoționale devin asemenea cu ale lui Hristos. *Cu cât îl cunoaștem mai mult pe Duhul Sfânt, cu atât mai mult ne putem aștepta să fim schimbați în fii ai lui Dumnezeu.*

PERSONALITATEA DUHULUI SFÂNT

Scripturile descoperă personalitatea Duhului Sfânt în multe moduri. În Vechiul Testament este prezent oriunde Dumnezeu se implică în viața omului. S-ar putea să nu fie foarte evident Duhul Sfânt în aceste cazuri pentru că El are 14 simboluri care prezintă diferite aspecte ale Persoanei Sale (Capitolul 3 dezbate acest subiect). El este simbolizat în multe feluri în Vechiul Testament. Unul dintre cele mai frumoase simboluri are în vedere ingredientele uleiului pentru ungere care i-a fost dat lui Moise (acesta este subiectul capitolului 4). Înțelegerea semnificației fiecărui ingredient descoperă un minunat portret al Duhului Sfânt. Un studiu atent al simbolurilor și tipurilor pe care Dumnezeu le-a destinat să-l reprezinte pe Duhul Sfânt va dezvălui multe aspecte ale bogăției caracterului și Persoanei Sale divine.

Noul Testament ni-l descoperă pe Duhul Sfânt în mod clar, pentru că înregistrează venirea Lui ca și persoană să-l glorifice pe Hristos în fiecare credincios pe măsură ce El lucrează să creeze familia lui Dumnezeu pe pământ – adică Biserica. Isus i-a pregătit pe ucenici pentru venirea Duhului Sfânt; i-a învățat multe lucruri despre personalitatea Lui. El l-a numit pe Duhul Sfânt Duhul Adevărului, Mângâietorul.

Duhul Sfânt poate lua adevărul din cuvintele lui Hristos, să sufle peste ele, să le aducă la viață, să descopere adâncimea înțelesului lor pentru noi. El scrie Cuvântul lui Dumnezeu pe tăblițele inimilor noastre până când Cuvântul viu devine viață trăită asemenea lui Hristos în noi și prin noi (Ieremia 31:33; 2 Corinteni 3:3). El este Mângâietorul care nu numai că ne consolează pentru durerile noastre pământești, dar ne dă și o pace în inimă, pace pe care lumea nu o poate da.

Deși lumea definește pacea ca pe o lipsă a războiului, pacea pe care o dă Duhul Sfânt, nu depinde de circumstanțe. Adevărata pace nu se bazează pe ceea ce se întâmplă în jur, ci pe o relație cu Prințul Păcii. Când nu umblăm în pacea lui Dumnezeu, nu umblăm în Duhul. Când ne trezim că exprimăm mânie, ceartă (dezbinare) și critică, aceasta este dovada că nu suntem în armonie cu Persoana Duhului Sfânt. Când descoperim viața în Duhul, învățăm să umblăm în adevăr, pace, har, și sfințenie. Fiecare dintre aceste virtuți este parte a vieții divine pe care o dă Duhul Sfânt. Isus ne-a învățat că adevărul, mângâierea și pacea caracterizează personalitatea Duhului Sfânt. Ne-a învățat de asemenea că blândețea și răbdarea sunt attribute divine ale Duhului Sfânt. Este deosebit de interesant faptul că la botezul Domnului Isus, Duhul Sfânt a fost prezent sub forma unui *porumbel*. Planul și scopul pentru care Dumnezeu a predestinat ca Duhul Sfânt să vină sub forma unui porumbel a fost aceea de a descoperi natura blândă a Duhului Sfânt. Blândețea unui porumbel caracterizează personalitatea Duhului Sfânt. El nu este niciodată tăios (dur), grosolan (violent), critic și nici nu judecă. El convinge, corectează, instruește (antrenează), ne învață și conduce, întotdeauna cu o blândețe și o răbdare care caracterizează personalitatea Lui divină.

Cele câteva trăsături ale personalității Duhului Sfânt pe care le-am prezentat ar trebui să ne ajute să înțelegem că El este o Persoană. Scopul nostru este să intrăm într-o relație intimă cu această minunată a Treia Persoană a Dumnezeirii. Când studiem *oficiile* (slujirile) Duhului Sfânt, rolul pe care El îl are în zidirea Trupului lui Hristos pe pământ, descoperim principii vitale care guvernează relația noastră cu El (capitolele 5 și 6 tratează acest subiect). Înțelegerea *puterii* Lui divine va clădi în inimile noastre credință care să declare că nu există nici o situație prea dificilă pentru El (vezi capitolul 7). Dumnezeu manifestă eterna putere a Duhului Sfânt prin șapte *dispoziții* diferite ale Duhului Sfânt (subiectul capitolelor 8 și 9). Scopul Lui pentru noi este să devenim exprimarea lui Dumnezeu pe pământ în timp ce ne supunem Duhului Sfânt minții, voinței și emoțiilor. În timp ce permitem Duhului Sfânt să ne umple cu iubirea Lui, din oameni centrați pe sine ne schimbăm în oameni centrați pe Dumnezeu. Apoi începem să cunoaștem sensul vieții și să împlinim scopul lui Dumnezeu în viața noastră de fiecare zi.

CUM NE PUTEM RAPORTA LA DUHUL SFÂNT ?

Dorința lui Dumnezeu este ca toți copiii Săi să-L cunoască pe El prin părtășie și comuniune în Duhul Sfânt. Frumusețea Persoanei Sale, așa cum am descris-o pe scurt, ar trebui să creeze în noi dorința de a-L cunoaște. Intenția mea este de a enumera minunile lui Dumnezeu așa cum se văd în Persoana Duhului Sfânt, astfel încât să fim motivați să Îl cunoaștem în mod personal. Pavel a spus: „...privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu...” (Filipeni 3:8). Duhul Sfânt ne-a fost dat pentru ca să-L cunoaștem pe Hristos. Isus a spus că va trimite un Mângâietor, Duhul Sfânt, care „va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi” (Ioan 16:15). Din ceea ce a spus Isus se vede clar că trebuie să-l cunoaștem personal pe Duhul Sfânt pentru a avea cu Dumnezeu relația pe care El dorește să o aibă cu copiii săi.

Dificultăți

Mulți creștini întâmpină dificultăți în a experimenta plinătatea relației cu Duhul Sfânt pe care Scriptura ne învață că o putem avea. Ar fi de folos să examinăm pe scurt cauzele acestor dificultăți. Apoi le vom putea depăși. Cum am explicat mai pe larg în cartea *Visul lui Dumnezeu*, sunt trei motive principale care împiedică relația noastră cu Duhul Sfânt ca Persoană.

În primul rând, am interpretat greșit textul din Ioan 16:13 care spune „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El...” Am interpretat acest verset astfel încât să însemne că Duhul Sfânt nu a vorbit *despre* El Însuși, că nu atrage atenția asupra Lui Însuși. De aici am tras concluzia greșită că nici noi nu ar trebui să ne concentrăm atenția asupra Lui. Deși este adevărat că El a venit să Îl slăvească pe Isus, Duhul Sfânt, ca Autor al Scripturii, se referă la Sine Însuși de mai mult de 200 de ori în Scriptură. Deci trebuie să fi înțeles greșit expresia „El nu va vorbi de la El”. O mai potrivită

înțelegere a acestei fraze este că Duhul Sfânt nu va vorbi *din propriile resurse*, ci va vorbi ceea ce aude de la Tatăl. Pentru că am interpretat greșit acest verset, am minimalizat adesea importanța raportării la Duhul Sfânt ca a Treia Persoană a Dumnezeirii. *N. tr. În Engleză "...did not speak *about* Himself" înseamnă "nu va vorbi despre Sine"; Cornilescu traduce corect „nu va vorbi de la El”.

O altă dificultate în a ne relaționa cu Duhul Sfânt este lipsa unui punct de referință pentru raportarea la o ființă spirituală. Ne putem raporta la Dumnezeu Tatăl pentru că avem tați pământești ceea ce ne conferă un concept despre paternitate. Ne identificăm destul de ușor cu Isus, pentru că a venit în trup ca și noi și a trăit printre noi. Pe de altă parte nu avem un model uman pentru Duhul Sfânt, deci avem dificultăți cu lipsa Sa de corporalitate. Nu Îl putem vedea ca și entitate, nici nu ne putem raporta la El într-un cadru uman. Totuși putem depăși aceste dificultăți când învățăm să Îl vedem pe Duhul Sfânt în Biserică, Trupul Său pe pământ. Fiecare credincios devine un templu al Duhului Sfânt, reflectând caracterul și natura Lui. Pavel ne învață cum funcționează Trupul lui Hristos:

„ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. (Efeseni 4:15-16)

Pentru că suntem temple ale Duhului Sfânt, când suntem fiecare plini de Duhul Sfânt, noi vom manifesta viața Lui pe pământ ca și Trup al lui Hristos.

În al treilea rând, pentru că avem dificultăți cu lipsa Lui de corporalitate, am încercat să-L înțelegem pe Duhul Sfânt numai prin simbolurile care Îl reprezintă sau prin darurile pe care le oferă. Duhul Sfânt nu este vânt sau untdelemn sau ploaie. Scriptura folosește aceste metafore numai pentru a ne descrie anumite aspecte ale personalității Sale. El nu este „ceva” sau „vorbi în alte limbi” sau o influență. El este a Treia Persoană a Dumnezeirii. Când acceptăm realitatea că Duhul Sfânt este o Persoană, putem învăța să-I răspundem ca unei Persoane.

Calea spre intimitate: comuniunea personală

După ce L-am acceptat pe Duhul Sfânt ca Persoană divină, putem începe să-L cunoaștem. Putem învăța să ne bucurăm de comuniunea intimă cu Duhul Sfânt pe măsură ce ne dedicăm rugăciunii și părtășiei cu El (capitolul 9 aprofundează acest subiect). Nu putem dezvolta o relație cu Cel care ne ajută să umblăm în Duhul fără să cultivăm o viață de rugăciune și comuniune cu Duhul Sfânt. Chiar dacă simțim binecuvântarea Duhului Sfânt în timp ce citim Cuvântul și primim de la El direcție clară când Îl mărturisim pe Hristos, s-ar putea să nu umblăm într-adevăr în Duhul din cauza lipsei de comuniune cu El. S-ar putea ca El să ne ungă să predicăm Cuvântul și să ne dea pricepere și discernământ în lucrurile spirituale fără să avem cu El *părtășia* pe care El o dorește. Pe măsură ce vom discuta în amănunțime înțelesul scriptural al „vieții în Duhul”, vom descoperi adâncimea relației cu Duhul Sfânt accesibile fiecărui credincios.

Mulți dintre noi care suntem născuți din nou și umpluți cu Duhul Sfânt încă privim venirea Lui în viețile noastre doar ca o puternică experiență care ne-a adus daruri spirituale. De fapt, Duhul Sfânt vine în viețile noastre ca o Persoană, nu ca și o experiență. Pentru a-L cunoaște pe Duhul Sfânt trebuie să petrecem timp cu El, să-I permitem să ne vorbească. Când Îl cunoaștem, învățăm să fim sensibili la stările lui de spirit, care descoperă dorința Lui într-o anumită situație pentru o persoană. Atunci El se va ruga prin noi voia Tatălui pentru Biserica Lui, atât individuală cât și colectivă. Și vom învăța chiar și dintre lucrurile de zi cu zi care sunt cele care Îl mulțumesc.

Rezultatele comuniunii cu Duhul Sfânt

Victorie. Părtășia cu Duhul Sfânt ne ajută să trăim în fiecare zi într-un mod care Îi place lui Dumnezeu. Dacă dimineața simțim proșpețimea Lui în inimile noastre, putem câștiga tăria de care avem nevoie pentru a înfrunta provocările zilei respective, știind că din orice situație vom ieși victorioși. Poate că mulți au descoperit, ca și mine, că nu sunt destul de deștepti pentru rezolva nenumăratele probleme cărora trebuie să le facem față. Pe măsură ce dezvoltăm o părtășie personală cu Duhul Sfânt, putem să ne rugăm, „Duhule Sfânt, te rog condu-mă și învață-mă să rezolv această problemă pe care o am. Dă-mi răspunsul Tău din înțelepciunea lui Dumnezeu.” Apoi, cu credință, putem aștepta răspunsul Duhului Sfânt care este credincios să ne răspundă și să ne arate calea spre victorie.

Descoperire. Mare parte din timpul pe care îl petrecem cu Dumnezeu în rugăciune ar trebui să fie dedicat meditației la Cuvânt și să fie un timp în care să-I permitem Duhului Sfânt să vorbească inimilor noastre. Descoperirea vine de la Duhul Sfânt care locuiește în noi. De fiecare dată când Dumnezeu ne dă o nouă descoperire din Cuvânt, El face ca *logosul* (Cuvântul scris) să devină *rhema* (Cuvântul viu) pentru duhurile noastre. La fel cum Duhul Sfânt a făcut ca Maria să rămână însărcinată în trup, Duhul Sfânt poate crea viață în duhurile noastre prin Cuvântul viu. Citind Scripturile în părtășie cu Duhul Sfânt, care este Autorul lor, le aduce la viață în duhul nostru. Pentru că așteptăm în rugăciune pe Duhul Sfânt, avem parte de înnoirea duhului, minții și trupului. Duhul Sfânt ne transformă mintea să gândim gândurile lui Dumnezeu, și să fim în armonie cu voia lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este cel care ne unge apoi să slujim cu putere și autoritate, pentru ca să fie descoperit și altora Cuvântul lui Dumnezeu.

Protecție. Prin părtășia cu Duhul Sfânt primim protecție în fața dușmanului. De multe ori, persecuțiile care vin din partea lumii nu ne rănesc atât de tare ca și atacurile care vin de la oamenii lui Dumnezeu. Părtășia zilnică cu Duhul Sfânt ne protejează, poate nu de atacul în sine, ci de efectele negative ale acestor atacuri. El ne ajută să trecem de atacuri cumplite, și să nu fim mai amărâți (înverșunați), ci mai buni. (*N.tr. joc de cuvinte: bitter – mai amărât, înverșunat; better – mai bun.)

Ungere. Ungerea Duhului Sfânt pentru lucrare o primim de asemenea prin rugăciune și comuniune cu El. Predându-ne Lui în ascultare și credință, El ne ajută să folosim darurile Duhului (1Timotei 4:14-15). Mulți care cunosc despre darurile și manifestările Duhului Sfânt, nu știu cum să opereze mai bine în ele. Pavel a scris, „În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu vreau să fiți în necunoștință.” (1Corinteni 12:1). În timp ce stăm în părtășie cu Duhul Sfânt primim cunoștință, înțelegere pentru darurile spirituale.

Motivația. Chiar și inima plăcută (motivația corectă) pentru exercitarea darurilor spirituale rezultă din comuniunea cu Duhul Sfânt. Apostolul Pavel a spus că motivația corectă pentru exercitarea darurilor Duhului Sfânt este dragostea – dragoste pentru Dumnezeu și dragoste unii pentru alții (1Corinteni 13). Unii spun că dragostea este cel mai mare *dar*. Nu aceasta spune Pavel. El a scris „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespuse mai bună.” (1Corinteni 12:31). Dragostea nu este un *dar*, ci o *cale*. Părtășia cu Duhul Sfânt dezvoltă în noi calea dragostei, care păstrează în armonie toate darurile și manifestările spirituale. Rugăciunea face ca darurile de slujire să lucreze împreună în armonie, fiind motivate de dragoste și nu de o concurență nesănătoasă

Slujirea. În mod similar, cele cinci oficii, date „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire” (Efeseni 4:12), trebuie eliberate prin ungerea Duhului Sfânt care vine prin multă meditație și rugăciune. Creșterea și dezvoltarea în lucrare vine prin slujirea în acea lucrare în rugăciune și părtășie cu Duhul Sfânt. Desigur că Duhul Sfânt administrează cele cinci oficii după voia Tatălui. Totuși fiecare credincios plin de Duhul Sfânt poate sluji altora din viața Duhului. Chiar dacă ești sau nu un apostol, profet, pastor, învățător, administrator sau diacon, darul tău va crește și se va dezvolta astfel încât să zidească Trupul numai prin rugăciune și meditație la Cuvânt.

Îndrăzneala. Dumnezeu ne-a trimis Duhul Sfânt pentru a ne crește îndrăzneala, a ne inspira ascultarea și a ne zidi credința. Supunerea pe calea pe care El ne conduce cere adesea un curaj pe care numai părtășia cu Duhul Sfânt prin rugăciune ni-l poate da. Din părtășie vine îndrăzneala și credința necesară ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt crede tot ce spune Domnul. Cheia pentru o trăire victorioasă este ascultarea de Duhul lui Dumnezeu. Nu ne putem bucura de viața pe care Isus a venit să ne-o dea din belșug fără să ascultăm de Duhul Sfânt. Părtășia cu El întărește dorința noastră de a-L asculta. Viața creștină poate ajunge searbădă și chiar negativă dacă nu avem o părtășie consistentă cu Duhul Sfânt.

Părtășia cu Duhul Sfânt devine un mod de viață pentru credinciosul care învață să dezvolte o relație personală cu El. Dacă nu ești încă obișnuit cu acest fel de relație divină cu Duhul Sfânt, dar ai vrea să fii, poți să-I ceri să vină și să facă să fie reală pentru tine prezența lui Hristos în viața ta. Cere-I să-ți dea o nouă înțelegere a Cuvântului Său, și să te aducă într-un nou mod de umblare în părtășie cu El. Cere-i să-ți dea o nouă înțelegere a Cuvântului Său și să te aducă într-o nouă umblare în părtășie cu El. Dumnezeu este încântat să răspundă la astfel de rugăciuni, pentru că acestea împlinesc voia Lui pentru noi. Putem învăța să umblăm într-o părtășie cu Duhul Sfânt care va aduce dezvoltare în viețile noastre. Ne va duce la maturitatea pe care Dumnezeu o dorește de la noi ca fii ai Săi.

Dumnezeu ne-a descoperit prin Cuvânt tot ce trebuie să știm despre Duhul Sfânt. Pe măsură ce ne dedicăm rugăciunii și studiului Scripturii, ne putem aștepta să intrăm într-o mai satisfăcătoare relație cu El.

Când Îl invităm să vină în viețile noastre, El vine să ne fie Sfătuitor, să ne îndrume în tot adevărul. În timp ce învățăm să umblăm cu El, Îl putem cunoaște și iubi pentru cât de minunat este El ca Persoană. Dumnezeu a intenționat să avem părtășie cu prețioasa a Treia Persoană a Dumnezeirii pentru a experimenta deplina mântuire a sufletelor noastre. Fiind mai sensibili față de Duhul Sfânt, Îl putem asculta mai mult, și astfel promisiunile lui Dumnezeu să se împlinescă în viețile noastre. Atunci vom cunoaște gândurile Lui, felul în care El vede viața. Vom afla voia Lui și vom deveni parte din ea, supunând voia noastră în acest proces. Vom recunoaște răspunsul Său emoțional și vom învăța să-I răspundem emoțional pe măsură ce învățăm ceea ce Îl mulțumește și ceea ce Îl nemulțumește. Chiar acum această minunată a Treia Persoană a Dumnezeirii așteaptă să O căutăm cu toată inima. Numai pe măsură ce îl căutăm pe El vom descoperi adevărata semnificație și finalitate a vieții în Dumnezeu.

Note

1. Planul etern al lui Dumnezeu este explicat pe larg în cartea autoarei, *God's Dream*, (Shippensburg, Pennsylvania: Destiny Image, 1991).
2. Ibid., pp.27-33

Capitolul 2

Duhul Sfânt este o Persoană

Partea a II-a: Răspunsurile emoționale ale Duhului Sfânt

Nu mi-ar plăcea să-mi trăiesc viața fără să-mi exprim emoțiile. Pentru unii exprimarea emoțiilor este un semn de dezechilibru psihologic, o dovadă de slăbiciune. Ei condamnă în special emoțiile legate de experiențele religioase. Deși consideră a fi nesănătoasă exprimarea emoțiilor legate de experiențele religioase, aceiași oameni nu au mustrări că se înfurie pe alții, sau că își exprimă încântarea când primesc un cadou. Ei răgușesc de atâta strigat la un meci de fotbal. Totuși găsesc justificări pentru a condamna răspunsul emoțional în experiențele religioase. Pentru ei ar fi inacceptabil să plângă în rugăciune sau să se bucure în cântece de laudă.

Unii dintre aceștia consideră că este nedemn pentru un bărbat să plângă. Psihologii și medicii nu sunt de acord cu această idee. Ei spun că nu este sănătos să ne închidem sentimentele în noi. Emoțiile înăbușite sunt otrăvitoare atât pentru sănătatea bărbaților cât și a femeilor, și psihică, dar și fizică. Desigur că nu suntem de acord cu filozofia larg răspândită astăzi, care spune „să le dăm drumul”. Scriptura nu sprijină dezlănțuirea mâniei sau a altor emoții negative într-un mod iresponsabil. Ci ne învață să ne dezvoltăm autocontrolul, supunându-ne puterii Duhului Sfânt. Atunci putem învinge răspunsurile emoționale negative. Când spun emoții înăbușite mă refer la reprimarea exprimării emoțiilor legitime despre care ne învață Cuvântul. Sănătatea emoțională este dată de răspunsul nostru emoțional liber și potrivit fiecărei situații, după cum sunt inspirate (cu sensul de activate) de Duhul Sfânt.

De fapt reprimarea emoțiilor nu este o dovadă de tărie, ci de încăpățănare și de egoism. O persoană încăpățânată și egoistă nu-și va exprima mulțumirea sau de afecțiunea față de Dumnezeu sau față de alții. Un bărbat fericit, măgulitor, iubitor și tandru, reflectă caracterul lui Dumnezeu, nu dă dovadă de slăbiciune. Trebuie să învățăm să ne exprimăm emoțiile într-un mod sincer și decent, așa cum dorește Dumnezeu. Când ne dăm seama că emoțiile noastre constituie o treime din sufletul nostru (celelalte două părți fiind intelectul și voința), începem să înțelegem mai bine importanța lor pentru sănătatea și fericirea noastră.

Duhul Sfânt este o Persoană care răspunde emoțional, după cum vedem în Scriptură¹. El este Dumnezeu, și Dumnezeu este *dragoste* (1Ioan 4:8). Nu există emoție mai puternică decât dragostea. Tăria iubirii lui Dumnezeu este foarte clar arătată în disponibilitatea Sa de a suporta durerea extremă pentru a salva obiectul iubirii Sale, omenirea. Biblia ne învață, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Datorită iubirii Sale pentru omenire a venit Isus să sufere și să moară pe cruce și să satisfacă astfel dreptatea lui Dumnezeu față de păcat. Deși ura și mânia au făcut prăpăd de-a lungul istoriei umane, întreg universul va mărturisi într-o zi supremația dragostei. Tăria iubirii dumnezeiești se va exprima întotdeauna, cum a fost cazul lui Isus, prin

acte de sacrificiu și dăruire. Dragostea dumnezeiască a răbdat durerea Salvatorului crucificat, care și-a dat viața pentru omenire. Și astăzi Dumnezeu suferă din cauza respingerii bărbaților și femeilor care refuză să accepte dragostea Lui. Ca a Treia persoană din Dumnezeire, Duhul Sfânt descoperă dragostea lui Isus. Această dragoste intensă Îl menține într-o permanentă căutare de a-i salva pe cei care sunt pierduți, și Îl determină să se bucure împreună cu îngerii când un singur păcătos se pocăiește (Luca 19:10; 15:10).

Este incredibil cum oamenii pot să refuze asemenea dragoste divină. În timp ce această personalitate divină, Duhul Sfânt caută să răscumpere personalitatea noastră umană căzută, putem alege să răspundem pozitiv sau negativ. În relațiile umane o acțiune pozitivă față de o persoană trezește (determină) un răspuns pozitiv. De asemenea răspunsul nostru negativ față de oameni are consecințe neplăcute. În mod similar, felul în care Îi răspundem Duhului Sfânt ori clădește relația noastră iubitoare cu El, ori împiedică dezvoltarea acestei relații. Desigur, Duhul Sfânt va fi întotdeauna credincios naturii Sale iubitoare. El nu ne abandonează ca și oameni care L-au ofensat. El va continua să lucreze în viețile noastre, să ne conducă spre o astfel de relație încât să fim transformați după chipul lui Hristos. Pe de altă parte, El nu ne va obliga niciodată împotriva voinței noastre, pentru că aceasta ar încălca semnificația relației. El dorește drept răspuns dragostea pe care noi decidem să i-o acordăm Celui care ne-a iubit întâi. Alegerile noastre afectează relația noastră cu Dumnezeu, la fel cum se întâmplă cu relațiile cu oamenii. Relațiile bune cu oamenii depind în mare măsură de răspunsul nostru față de ei. Nu face excepție de la acest principiu nici relația noastră cu a Treia Persoană a Dumnezeirii.

RĂSPUNSURI NEGATIVE

Scriptura abundă în exemple și indicații privind răspunsuri emoționale ale Duhului Sfânt. El răspunde păcatului ca Dumnezeu, care nu îl poate tolera. El răspunde omenirii cu o suferință și implorare pe care dragostea Dumnezeu o folosește pentru a-i cerceta și a-i mântui pe păcătoși. El răspunde într-un fel închinării și laudei credincioșilor, și în altul neascultării. Duhul Sfânt nu dorește numai să-i răspundă credinciosului, ci și să se exprime prin el. Pavel ne învață că „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” (Romani 5:5). Pe măsură ce îi dăm Lui inimile noastre, El va exprima dragostea lui Dumnezeu prin viețile noastre. Această trecere în revistă a răspunsurilor emoționale ale Duhului Sfânt pe care Scriptura ni le descoperă ne va ajuta să înțelegem mai bine această a Treia Persoană a Dumnezeirii.

Întristat. În primul rând, Scriptura ne învață că Duhul Sfânt poate fi *întristat*. Pavel i-a încurajat pe Efeseni, „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4:30) În acest pasaj Pavel enumeră păcate cum ar fi comunicarea deformată, furtul, minciuna, amărăciunea, mânia, vorbirea de rău și ne sfătuiește să le evităm. Putem trage concluzia că dacă nu urmăm acest sfat și nu ne pocăim de aceste păcate, îl vom întrista pe Duhul Sfânt. Trebuie să înțelegem că, pentru că El este Dragoste, orice păcătuim împotriva dragostei, Îl întristează.

Respingerea, rebeliunea, împietrirea inimii, neascultarea, necredința sunt atitudini păcătoase ale inimii și minții care Îl întristează pe Duhul Sfânt. Păcatul este conceput în minte înainte de a fi înfăptuit. Scriptura ne învață că „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9) Isus a spus că din inimă „ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Numai Duhul Sfânt poate schimba inima noastră păcătoasă dacă Îi permitem. Supunându-ne Lui în mod constant, vom avea o relație bună cu el și nu Îi vom întrista inima plină de dragoste prin gândurile noastre, prin cuvintele sau atitudinile și acțiunile noastre.

Jignit. Scriptura ne învață de asemenea că Duhul Sfânt poate fi *jignit*. Profetul Isaia a spus, „Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt, iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” (Isaia 63:10) [Dar ei au fost neascultători și au jignit pe Duhul Lui cel Sfânt, iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor – KJV] A jigni pe cineva înseamnă a deranja, a tulbura și a produce tristețe sau neliniște. Poporul Israel L-a jignit pe Duhul Sfânt când s-a răzvrătit împotriva căilor Sale. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu va avea întotdeauna consecințe negative.

Faptul că nu reușim să luăm aminte la îndemnul (convingerea) Duhului Sfânt va aduce în viețile noastre judecata lui Dumnezeu. Chiar și în judecată Dumnezeu descoperă tăria iubirii Sale, pentru că scopul Său este întotdeauna mântuirea, și nu pieirea. El folosește judecata pentru a ne aduce din nou la El având o nouă dorință de a trăi în voia Lui, așa cum îi place Lui. Psalmistul a înțeles acest adevăr când a scris, „Până ce am

fost smerit, rățăceam, dar acum păzesc Cuvântul Tău...Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale.” (Psalmul 119:67,71) Cu toate să suferința nu este întotdeauna rezultatul neascultării, atunci când vin încercările, ar fi înțelept să ne analizăm căile. Dacă Duhul Sfânt ne conștientizează de păcat, și ne întorcem de la neascultare, putem fi siguri că El va primi pocăința noastră și ne va curăța de păcat. Dacă persistăm în păcat putem fi siguri că îl vom jigni (supăra) pe Duhul Sfânt și vom pierde pacea lui Dumnezeu, pe care El o aduce celor care stau în supunere față de El.

Ofensat. După cum am mai menționat, la botezul lui Isus caracterul Duhului Sfânt a fost reprezentat de un porumbel care a coborât peste El (Luca 3:22). Acest caracter blând, asemănător cu porumbelul poate fi ofensat. Duhul Sfânt este Dumnezeu și Dumnezeu este dragoste. Prin urmare, deși Duhul Sfânt nu va reacționa niciodată într-un mod care să nu arate iubire, El poate fi ofensat de răspunsurile noastre față de El.

În relațiile umane suntem uneori ofensați pentru că suntem egoiști și „ne dau sentimentele pe dinafară”. Aceasta este o reacție carnală, și trebuie să ne pocăim de ea. Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât devenim mai sensibili la prezența Lui, la dragostea Lui și la caracterul (natura) Lui. O umblare aproape de El na sensibilizează și față de orice este incompatibil cu caracterul său. Vom fi mai conștienți de asprimea, cruzimea și grosolănia oamenilor decât de prezența iubitoare a lui Dumnezeu. Deși s-ar putea ca răspunsul nostru față de oameni să fie mai dumnezeiesc, vom simți mai mult lipsa de iubire a oamenilor după ce am fost în părtășie cu dragostea lui Dumnezeu. Dacă acest lucru este adevărat în experiența noastră umană limitată, ce simte Duhul Sfânt, care este Dragoste, atunci când întâlnește atitudinea noastră lipsită de iubire?

Rănirea unuia dintre frații sau surorile noastre în Hristos, sau a soțului (soției), sau a copiilor noștri, rănește inima Duhului Sfânt, pentru că El locuiește în fiecare din ei. Pavel i-a încurajat pe creștinii din Efes: „fiiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:32). Instrucțiunile lui despre cum trebuie să ne purtăm unul cu altul ca și creștini sunt foarte clare. Trebuie să ne răspundem unul altuia „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:2,3). Aceste atitudini nu sunt naturale firii noastre. Numai Duhul Sfânt le poate dezvolta în inimile noastre pe măsură ce ne umple cu dragostea Sa pentru frați. Când îl supărăm pe Duhul Sfânt păcătuiind împotriva unei persoane, chiar și neintenționat, trebuie să ne pocăim de păcatul nostru împotriva iubirii lui Dumnezeu.

Stins (Înăbușit). Fiind o Persoană blândă, Duhul Sfânt nu insistă să ne supunem Lui împotriva voinței noastre. El așteaptă să fie invitat și dorește să fie primit în viețile noastre. Apoi, cu răbdare, El ne convinge de adevăr și neprihănire. Scriptura ne învață „nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5:19). Dacă nu alegem să ascultăm de Duhul Sfânt vom stinge lucrarea Sa în viețile noastre. Cuvântul din limba greacă pentru a stinge, a înăbuși înseamnă în mod literal „a sufoca, a strangula pe Duhul Sfânt”. Unul din modurile în care s-ar putea să facem aceasta, este ne-luând în seamă cuvintele Sale prin care încearcă să ne convingă de păcatul nostru. Ca și creștini, ne putem aștepta ca Duhul Sfânt să ne spună adevărul despre viețile noastre. Este imperativ să ne supunem conducerii Lui blânde și totuși clare pentru că El dorește să ne sfătuiască și să ne conducă în tot adevărul. Dacă nu, s-ar putea să stingem prezența Lui în viețile noastre. În acest caz suntem lăsați să fim conduși de natura noastră păcătoasă până când alegem să ne pocăim și Îi permitem Duhului Sfânt să ne conducă din nou.

Trebuie să înțelegem că putem stinge Duhul Sfânt și ca biserică. Trebuie să fim sensibili la dorința Duhului Sfânt pentru serviciul de închinare. De exemplu, unele biserici au ajuns să fie stânjenite de mișcarea Duhului Sfânt prin intermediul darurilor de vorbire în limbi și interpretarea limbilor. Ei exilează asemenea „întreruperi” în programul de rugăciune de miercuri seara. Celelalte programe ale bisericii nu-I dau loc Duhului Sfânt să schimbe programarea pe care liderii o controlează cu chibzuială. Ascultarea de Dumnezeu în credință fără a ști exact ce va face El creează în mintea lor o incertitudine pe care nu o tolerează. Mai degrabă ar stinge curgerea vieții Duhului Sfânt decât să piardă controlul întâlnirii. Asemenea atitudini împiedică relația noastră ca și comunitate cu Duhul Sfânt în Trupul lui Hristos, stingând mișcarea Lui. A primi îndrumarea Duhului Sfânt, în timp ce ne învață cum să ne închinăm impune cultivare unei relații atente cu El. Dacă facem aceasta, putem evita să stingem mișcarea Lui și putem să ne bucurăm de prezența Lui.

Mințit. Este posibil, de asemenea, să-L *mințim* pe Duhul Sfânt așa cum facem cu orice altă persoană, dar nu fără consecințe. Anania și Safira L-au mințit pe Duhul Sfânt (Fapte 5). Petru a știut prin Duhul Sfânt că ei mințeau. I-a muștrat, întrebându-i de ce le-a umplut satana inimile să mintă pe Duhul Sfânt. Nu mințiseră pe oameni, ci pe Dumnezeu, și au murit imediat pentru că judecata lui Dumnezeu a venit peste ei. Trebuie să

fim atenți când Îi facem lui Dumnezeu promisiuni cu privire la viața noastră. Iubitorul nostru Tată cere să ne așteptăm să se năpustească asupra noastră dacă facem un pas greșit sau dacă nu reușim să ne ținem promisiunea. Dar dacă Îi promitem să facem ceva când intenționăm să facem altceva, nu mințim un om, ci pe Dumnezeu.

Defraudat (deposedat, lipsit de, privat de). Îl putem *priva* pe Duhul Sfânt de cinstea (onoarea) Lui luând asupra noastră onoarea care i se datorează Lui. Biblia ne spune despre soarta a doi lideri proeminenți care nu I-au dat lui Dumnezeu gloria care i se cuvine. În Vechiul Testament avem exemplul regelui Nebucadnețar din Babilon care s-a lăudat cu împărăția pe care a zidit-o prin propria lui putere pentru măreția lui. Din această cauză și-a pierdut mintea și a răătăcit pe câmpuri cu animalele timp de șapte ani. Când, în sfârșit, și-a ridicat ochii spre cer și L-a lăudat pe Dumnezeu, mintea i-a venit la loc și i-a fost redată împărăția. Apoi a declarat: „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!” (Daniel 4:37)

Noul Testament ne arată o soartă mult mai tristă pentru regele Irod care s-a îmbrăcat în veșmintele regale și a prezentat un minunat discurs în fața poporului. Poporul l-a aclamat imediat ca fiind Dumnezeu. „Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.” (Fapte 12:23) Este foarte periculos pentru oricine să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu încălcând prima poruncă, „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20:3). Chiar dacă nu ne închinăm până la pământ altui Dumnezeu, trebuie să ne examinăm inimile atunci când ne asumăm credit pentru realizările personale în loc să-L slăvim pe Dumnezeu, care ne-a ajutat să reușim. Când Dumnezeu ne dă o descoperire din Cuvânt și o împărtășim cu alții, să nu îndrăznim să ne asumăm meritul pentru binecuvântarea pe care o aduce în viețile oamenilor. Duhul Sfânt este cel care ne dă abilitatea de a înțelege Cuvântul. Trebuie să avem grijă să-L recunoaștem (mărturisim) și să-I dăm Lui slavă pentru că a deschis adevărul față de noi. De asemenea, când avem harul să dăm din finanțele noastre pentru folosul Împărăției, trebuie să ne păzim să nu ne îngâmfmăm, ca și cum am face un lucru mare. Este lucrarea Duhului Sfânt în firea noastră egoistă cea care ne face generoși, ne ajută să dăm cu bucurie. Noi nu suntem fundamental buni, cum spun umaniștii. Noi depindem de Duhul Sfânt să ne ajute să trăim în toate domeniile vieții noastre într-un mod care-I place lui Dumnezeu. Trebuie să fim atenți să nu-L defraudăm pe Duhul Sfânt luând asupra noastră gloria ca și cum noi am fi responsabili pentru ceea ce El face în noi pentru răscumpărarea noastră.

Respins. Petru le-a predicat evreilor în ziua Cincizecimii, muștrându-i că sunt „tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile” care „totdeauna vă *împotriviți* Duhului Sfânt” (Fapte 7:51). Este incredibil că noi, oameni finiți, avem șovăielnică (îndoielnică) putere de a ne împotrivi planurilor și scopurilor pe care cea de-a Treia Persoană a Dumnezeirii le are pentru noi. Totuși, când Duhul Sfânt vine în inimile noastre să ne convingă de păcatele noastre, și noi nu ne pocăim de ele, suntem vinovați că ne împotrivim Duhului și rămânem în păcatele noastre. Planul Său este să ne curețe și să ne schimbe continuu până ajungem asemenea lui Hristos. Ca și creștini, ne putem aștepta ca Duhul Sfânt să ne învețe adevărul din Cuvânt, să ne conducă și să ne ghideze în voia deplină a lui Dumnezeu pentru viețile noastre dacă nu ne împotrivim Lui.

Blasfemiatic (hulit). În sfârșit, nu putem omite îngrozitorul fapt că este posibil ca noi să-L *hulim* pe Duhul Sfânt. O definiție simplă a hulei (blasfemiei) împotriva Duhului Sfânt este *a atribui în mod voit și premeditat diavolului lucrarea Duhului Sfânt*.

Contextul în care Isus a predicat despre acest subiect a fost atitudinea critică, sfidătoare a fariseilor cu privire la lucrarea Sa de exorcizare. Ei L-au acuzat pe Hristos că scoate demoni prin puterea și autoritatea lui Beelzebul...Deci fariseii au hulit sau defăimat pe Duhul Sfânt în mod specific, dând credit diavolului pentru minunile de exorcizare pe care le-a făcut Isus, când de fapt, aceasta era lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Dar aceste acuzații false erau doar manifestarea (simptomele) păcatului care se află dedesubt, păcatul pentru care nu este iertare (Matei 12:33-37). Cuvintele lor i-au condamnat, pentru că acestea au exteriorizat atitudinea minții lor, neclintită și fără pocăință, de a respinge în mod persistent curățarea și convingerea Duhului Sfânt?

Satan încearcă să-i înspăimânte și să-i amenințe pe oameni cu amenințarea că au comis păcatul care nu poate fi iertat. Nimeni nu este în pericol de a comite păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt decât dacă L-a cunoscut pe Dumnezeu și apoi, în mod intenționat, s-au îndepărtat de Dumnezeu prin neascultare și respingere. O inimă împietrită și un gât înțepenit de neascultare ne pot conduce într-o stare de apostazie care

poate rezulta în blasfemie (Ieremia 7:26). Dacă o persoană dorește să-i fie iertat păcatul, este o dovadă că nu are o inimă care a comis păcatul de neiertat al hulei împotriva Duhului Sfânt. Dumnezeu întotdeauna iartă pe păcătosul care se pocăiește dacă acesta se întoarce de la păcatul lui și dorește să fie iertat. Este încurajator să știm că dacă suntem îngrijorați de păcatul nostru, nu ne aflăm în acea stare de nepocăință și împietrire a inimii care duce la apostazie și blasfemie. Trebuie numai să respingem minciuna lui satan și să ne pară rău de păcatul nostru pentru a avea pace și a intra din nou în relație cu Duhul Sfânt.

Dacă suntem conștienți că situațiile pe care le-am prezentat nu sunt pe placul Duhului Sfânt, ne putem păzi împotriva lor și putem învăța să fim pe placul Lui în tot ce facem. În dezvoltarea relației cu Duhul Sfânt, spre deosebire de unele dintre relațiile noastre cu oamenii, putem fi siguri că ne răspunde cu dragoste. El ne va ajuta chiar să răspundem cu dragoste celor care nu ne arată dragoste dacă Îi permitem să trăiască viața lui Hristos prin noi.

RĂSPUNSURI POZITIVE

Ascultat. Dacă neascultarea noastră Îl întristează pe Duhul Sfânt, putem fi siguri că *ascultarea* Îi încântă inima. Dacă cedăm puterii Sale de convingere și ascultăm de adevărul pe care El ni-l descoperă, vom începe să cunoaștem neprihănirea, pacea și bucuria Duhului Sfânt în viețile și în bisericile noastre. Psalmistul spunea, „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105). Umblarea în ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să avem o relație mai bună cu Duhul Sfânt. Nu numai viețile noastre personale vor aduce glorie lui Dumnezeu ci ne vom bucura de prezența Lui și în bisericile noastre dacă umblăm în căile Lui, urmând poruncile Lui cu bucurie.

Crezut. Duhul Sfânt este Duhul Adevărului. Trebuie să răspundem pozitiv adevărului pe care El ni-l descoperă alegând să-L *credem* dacă vrem să experimentăm puterea Lui de a ne elibera de păcat. Pavel a scris bisericii din Tesalonic „Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2Tesaloniceni 2:13). Mântuirea noastră nu este posibilă dacă nu credem mai întâi în Duhul Adevărului.

Este adevărat ceea ce se spune, că trăim ceea ce credem. Dacă credem că banii sunt cel mai important lucru în această viață, ne vom cheltui toată energia căutând să-i acumulăm. Dacă credem că ascultarea de Dumnezeu este cea mai mare prioritate care ne va aduce un real succes, atunci ne vom supune Duhului Sfânt și vom asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, supunerea față de Duhul Sfânt nu este o opțiune pentru creștini; este o poruncă. Pavel îi sfătuiește pe credincioși să „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră...” (Romani 6:13-14). Suntem în ascultare atunci când supunem voia noastră voii Duhului Sfânt.

Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt pentru cei care se supun cu bucurie voii lui Dumnezeu descoperită prin Cuvântul lui Dumnezeu de către Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu numai că ne învață cum să ascultăm dar ne dă și dorința și puterea să o facem dacă avem o relație cu El. Pavel i-a încurajat pe filipeni, „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13). Numai puterea Duhului Sfânt poate schimba inima omului de la înclinația ei naturală spre păcat și să o umple cu plăcerea de a face voia lui Dumnezeu. De aceea relația noastră cu Duhul Sfânt este atât de imperativă; altfel nu-L putem asculta pe Dumnezeu.

Onorat (cinstit). A respecta este o condiție obligatorie pentru a avea relații sănătoase. Auzim multe învățături azi pe această temă, cum să dăm cinste în toate relațiile noastre, atât în familie, cât și față de prieteni. Onoarea (cinstea) este definită ca și stimă și respect față de o persoană. Duhul Sfânt ne învață cum să-L onorăm pe Dumnezeu în primul rând și apoi cum să aducem această atitudine în toate celelalte relații ale noastre. Îl onorăm pe Duhul Sfânt recunoscându-L în toate căile noastre, privindu-l ca pe Sfătuitorul, Mângâietorul și Conducătorul nostru divin în tot adevărul. El este onorat când cinstim Cuvântul lui Dumnezeu și-L urmăm. Pavel i-a sfătuit pe creștini „...în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (Filipeni 2:3). Dacă smerenia lui Hristos se vede în relațiile noastre unii cu alții, ne cinstim unul pe altul și pe Dumnezeu.

Această minunată a Treia Persoană a Dumnezeirii ne poate da victorie în viață dacă învățăm să ascultăm de El în toate lucrurile. Este responsabilitatea noastră să-I răspundem cum se cuvine *supunându-ne* Lui în

ascultare, *crezând* ceea ce El ne spune, și *onorându-L* prin trăirea vieților noastre. Trebuie să ne dăm seama că răspundem unei Persoane, nu unei influențe (puteri) sau unui „ceva”. Răspunsul Său iubitor față de noi ne va încuraja să întărim relația noastră cu El, pe măsură ce ne maturizăm în umblarea noastră cu Dumnezeu, vom putea cunoaște adevărata satisfacție a inimii prin relația cu Duhul Sfânt ca și persoană și bucurându-ne de răspunsul Lui față de noi ca și copii iubiți ai lui Dumnezeu.

Frumusețea acestei a Treia Persoane a Dumnezeirii a fost simbolizată în Scriptură pentru a ilustra infinita Lui măreție. Dacă vom continua să studiem această Persoană, vom descoperi frumusețea Ei în multe dintre tablourile și simbolurile vechi testamentale ale Duhului Sfânt. Vom învăța să recunoaștem multe dintre aspectele divine ale personalității Sale în fiecare dintre aceste portrete eterne.

Note

1. Versetele care se referă la emoțiile lui Dumnezeu: Genesa 6:3, 6; Genesa 18:32; Levitic 26:28; Iosua 7:26; Psalm 78:65; Isaia 1:24; Ieremia 7:13; Evrei 10:12
2. John Rea, Duhul Sfânt în Biblie, (Lake Mary, Florida: Creation House, 1990), p.128

Capitolul 3

Simbolurile Duhului Sfânt

Descoperirea caracterului Său

Mulți dintre scumpii învățători, slujitori și ucenici ai Cuvântului lui Dumnezeu par să aibă concepția greșită că studiul simbolurilor (emblemelor) și tipologiilor care apar în Scriptură este un capriciu și o exagerare, sau, în cel mai bun caz, un lucru de foarte mică importanță. Adevărul este că simbolurile și umbrele care ne vorbesc despre realitățile viitoare traversează întreaga Carte și conțin bogății nespuse pentru studentul care vrea să devină un miner pentru comorile ascunse în Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu.

În Cartea lui Moise și în cărțile istorice sunt multe personaje, evenimente și instituții simbolice. În cărțile poetice, avem rostiri simbolice ale unor personaje simbolice. În profeții, avem din nou personaje și evenimente simbolice și este prezisă împlinirea unor simboluri, în timp ce în Noul Testament se face referire la ele și sunt explicate și de asemenea este prezentat marele contra-exemplu.¹

Este important pentru noi să înțelegem ce înseamnă „simbolul” (tipologia). Cum am explicat în cărțile precedente, un simbol (un tip) prefigurează, sau simbolizează, ceva sau pe cineva. Este o persoană, un loc un lucru, un eveniment, un incident care este înregistrat în Biblie ca să ne învețe lecții spirituale și să ne dezvăluie anumite adevăruri despre Dumnezeu sau despre poporul Său. Aceste persoane și locuri nu sunt mitice; sunt fapte istorice. Evenimentele simbolice înregistrate în Scriptură s-au întâmplat cu adevărat; nu sunt numai alegorii. Dar fiecare exprimă un adevăr care este mai important decât realitatea obiectivă pe care o reprezintă.

Trebuie să fim atenți să nu numim simbol ceva ce Scriptura însăși nu desemnează a fi simbol. Dar dacă săpăm destul de adânc, aflăm că aproape orice incident din Vechiul Testament la care se face referire în Noul Testament este un simbol pentru învățatură. Acest lucru devine evident dacă ne amintim că apostolul Pavel, după ce a rezumat principalele evenimente din istoria poporului Israel, a scris: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde (simboluri), și au fost scrise pentru învățatura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10:11). Haideți să reținem această declarație a lui Pavel și să începem studiul tipurilor și simbolurilor Duhului Sfânt.

Tipurile din Noul Testament pot fi comparate cu desenele dintr-o carte frumos ilustrată. Noul Testament poate fi comparat cu subtitlurile care explică desenele din Vechiul Testament. Dacă am citi explicațiile fără să vedem desenele pe care le explică, am pierde mult din inspirația cărții, și am considera că este mult mai greu de înțeles. În același fel noi, creștinii, pierdem mari binecuvântări și inspirație dacă studiem numai Noul

Testament și încercăm să înțelegem adevărurile sale adânci fără să le raportăm la Vechiul Testament, unde chiar aceste adevăruri sunt prezise în tipuri și simboluri care le fac mai ușor de înțeles.

Un simbol (emblemă) reprezintă, metaforic, o idee abstractă sau un element invizibil și ne ajută să definim înțelesul ei obișnuit etic sau spiritual.² Sunt cel puțin 14 embleme (simboluri) folosite în Scriptură pentru a reprezenta diferite aspecte ale Duhului Sfânt. Fiecare simbol dezvăluie o minunată fațetă a naturii Duhului Sfânt și a lucrării Sale pe pământ. Desigur că această Personalitate divină poate fi cu adevărat înțeleasă numai prin descoperirea Lui Însuși inimilor noastre. Dar, la fel cum asemănările și metaforele ne ajută să ne imaginăm un tablou pentru a înțelege, și tipurile și emblemele ajută la deschiderea minții noastre pentru descoperirea Persoanei Sale.

De ce sunt atât de multe tipuri și simboluri în Scripturi ? Este pentru că frumusețea gloriosului nostru Salvator este atât de transcendentă, atât de minunată, încât o singură imagine nu ar putea exprima niciodată adâncimea adevărului din El. Nici infinita frumusețe a Duhului Sfânt nu poate fi pe deplin revelată prin una sau două tablouri (imagini) sau embleme (simboluri). Iată de ce găsim atât de multe imagini ale Duhului Sfânt în Vechiul Testament. Dacă unele ilustrări ale Duhului Sfânt se repetă, este pentru că Tatăl nostru ceresc cunoaște cât de greu înțelegem și cât de scurtă ne este memoria. Chiar și așa, vom descoperi că fiecare imagine sau emblemă (simbol) ilustrează o descoperire distinctă, specifică prin sine însăși.

Adesea același obiect este folosit, în diferite ocazii, ca simbol pentru a exprima concepte spirituale diferite. De exemplu, șarpele este folosit ca simbol pentru diavol (Apocalipsa 12:9). Isus schimbă imaginea când folosește șarpele ca și simbol pentru El Însuși fiind ridicat pe cruce (Ioan 3:14). Apoi El îi învață pe ucenici să fie înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbelii (Matei 10:16). În fiecare situație, porumbelul reprezintă o realitate spirituală diferită. Contextul Scripturii ne va clarifica înțelesul tipului sau simbolului. Dacă studiem cu un duh smerit și supus, căutând conducerea Duhului Sfânt la fiecare pas, El ne va deschide aceste minunate comori ale Cuvântului Său.

PORUMBELUL

Duhul lui Dumnezeu a coborât peste Isus la botezul Său ca și porumbel (Matei 3:16). Trebuie să fi fost o experiență mișcătoare pentru cei care stăteau pe malul râului în acea zi să vadă un porumbel așezându-se peste Isus și să audă vocea lui Dumnezeu din Cer spunând, „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Deși nu erau obișnuiți să fie martori la evenimente supranaturale, cu siguranță că au fost înfiorați de manifestarea prezenței lui Dumnezeu în acele momente.

Cum am spus și mai devreme, blândețea porumbelului caracterizează personalitatea Duhului Sfânt. Porumbelul pe care Noe l-a trimis de pe arcă a devenit slujitorul lui însărcinat să-i aducă vești despre starea pământului după potop. În același fel Duhul Sfânt este Dumnezeu care slujește omenirea, aducându-ne la o cunoștință a vieții veșnice și umplându-ne de această viață la cererea noastră. Blândețea și spiritul de slujitor al porumbelului ne arată un Dumnezeu fără nici o urmă de asprime (severitate) sau brutalitate. Cu blândețe, El ne convinge de realitatea iubirii lui Dumnezeu, apoi așteaptă să-L invităm în viețile noastre. El niciodată nu ne va constrânge să ne pocăim sau să Îl ascultăm. Duhul Sfânt se va ocupa de omenire într-un mod care este conform cu natura Sa blândă.

Chiar și în situațiile noastre cele mai dureroase, nu îndrăznim să ne gândim că Dumnezeu ar fi îngăduit încercările respective din cauză că ar fi crud. El nu ne poate trata cu cruzime, pentru că natura Sa divină este blândă și binevoitoare. Isus a spus, „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29). Duhul lui Dumnezeu, care a venit să ni-L descopere pe Isus, reflectă această blândețe în tot ce face El.

PECETEA (SIGILIUL) PROMISIUNII

„Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” (2 Corinteni 1:21-22)

Scopul unei peceti (unui sigiliu) este să ratifice și să confirme, să dea garanție și asigurare pentru împlinirea anumitor drepturi. Pavel i-a învățat pe credincioșii efeseni că ei au fost pecetluiți în Hristos „cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre” (Efeseni 1:13-14). În același pasaj, Pavel se referă la credincioși ca fiind „câștigați de Dumnezeu” (versetul 14), [„proprietatea lui

Dumnezeu” – NAS]. În acest sens, pecetea reprezintă dreptul de proprietate al iubirii lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a pecetluit ca fiind în posesia Sa, în proprietatea Sa. Pecetea scripturală reprezintă siguranța credinciosului și garanția că promisiunea lui Dumnezeu pentru viața veșnică este reală. Când diavolul încearcă să ne convingă că am comis păcate prea grave pentru a fi numiți creștini, trebuie să-i amintim că Duhul Sfânt al promisiunii ne-a pecetluit. Pocăința pentru păcatul prezent va aduce curățirea sângelui lui Hristos și părtășia poate fi refăcută ca și cum nu am fi păcătuit. Cuvântul spune că „dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1:7). Pecetea promisiunii este o realitate prezentă care garantează viitorul nostru etern cu Dumnezeu. Prezența Duhului Sfânt în viețile noastre ne amintește că aparținem lui Dumnezeu și vom trăi cu El în veșnicie.

ACTUL UNGERII

Dumnezeu a instituit actul ungerii când l-a învățat pe Moise să prepare uleiul pentru ungere (vezi Capitolul 4). El simbolizează harul care sfințește, consacră Duhului Sfânt și conducerea (ghidarea) Lui pentru credincios. Pavel a spus că ungera lui era de la Dumnezeu, care „ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Corinteni 1:22). A vrut să spună că Dumnezeu ne-a făcut asemenea cu Unsul, Isus Hristos, în sensul că același Duh ne-a uns și pe Hristos și pe noi.³ Scriptura ne învață că „ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea” (1Ioan 2:27). Prezența stăruitoare a Duhului Sfânt este ungera care dă credincioșilor capacitatea să cunoască adevărul și să fie eliberați de sub orice formă de minciună.

S-a scris despre Isus, „de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea” (Evrei 1:8,9). Isus și-a trăit viața în separare totală față de păcat. S-a dat pe El Însuși Tatălui pentru a face numai voia Lui. De aceea Dumnezeu l-a dat Duhul fără măsură (Ioan 3:34). El a fost pe deplin consacrat (dăruit) și în mod divin calificat pentru lucrare prin ungera Duhului Sfânt.

Vedem echivalentul Vechi Testamental al acestei experiențe a consacrării în viața preoților. Sfântul ulei pentru ungere a fost turnat peste capul lui Aaron și al fiilor săi pentru a-i consacra în slujba de preoți (Exod 29). Ca și credincioșii Nou Testamentali, suntem chemați să fim o preoție sfântă, „să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1Petru 2:5). Duhul Sfânt ne dă puterea să ne împlinim chemarea preoțească. Ungerea Duhului Sfânt ne califică pentru lucrare la fel cum, în mod simbolic, se întâmpla cu preoții Vechiului Testament.

ULEI

O proprietate folositoare a uleiului este că atunci când este ars într-o lampă, el dă lumină. Oamenii care au trăit în timpurile biblice probabil că au apreciat mai mult această proprietate pentru că uleiul era principala sursă de iluminare, în afară de soare. Această lumină simbolizează puterea Duhului Sfânt de a ne descoperi adevărul. Isus a spus pilda fecioarelor înțelepte care au luat destul ulei în lămpile lor și a fecioarelor nechibzuite, care nu au luat suficient ulei. Fecioarele nechibzuite erau plecate să mai cumpere ulei când a sosit mirele (Matei 25:1-13). Fără să avem uleiul Duhului din abundență în viețile noastre, nu vom fi gata când va veni mirele. „Cumpără adevărul, și nu-l vinde” (Proverbe 23:23). De asemenea trebuie să-I permitem Duhului Sfânt să ne învețe toate lucrurile pentru a fi pregătiți pentru venirea Domnului.

Isus a spus „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12). Duhul Sfânt l-a umplut și El a umblat ca o Lumină în întunerecul acestei lumi. Apoi le-a spus ucenicilor, „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14). Numai dacă Duhul Sfânt umple viețile noastre putem primi descoperirea adevărului. Apoi putem deveni lumini pentru mințile întunecate ale oamenilor care nu îl cunosc pe Dumnezeu.

FOC

De multe ori Scriptura se referă la foc pentru a simboliza prezența lui Dumnezeu. Când copiii lui Israel erau în pustie, prezența Domnului era cu ei într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc noaptea (Exod 13:21). Mai târziu în istorie, Dumnezeu a declarat prin profetul Maleahi că venirea Domnului va fi ca focul topitorului (Maleahi 3:2). Ioan Botezătorul a predicat astfel:

„...Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” (Matei 3:11-12)

De ce foc ? Uneori ne temem de foc, văzând distrugerile pe care le poate produce caselor sau oricărui lucru pe care îl atinge când scapă de sub control. Focul are puterea de a distruge. Dar nu acesta este motivul pentru care Dumnezeu folosește focul pentru a-L reprezenta pe Duhul Sfânt. Lucrarea Duhului Sfânt este de răscumpărare, nu de distrugere. Ținut sub control, focul este un element neprețuit, care ne dă căldură și lumină și care curăță și purifică tot ce atinge. Scriptura ne învață că „Dumnezeul nostru este ‘un foc mistuitor’” (Evrei 12:29). Sfințenia Lui este esența acestui foc. Focul lui Dumnezeu care a apărut la încheierea legământului cu Avraam a demonstrat faptul că Dumnezeu a primit închinarea lui Avraam (Genesa 15:17). Când Ilie a chemat foc din Cer pe Muntele Carmel, focul a consumat (a ars) jertfa și a demonstrat închinătorilor lui Baal că Domnul este adevăratul Dumnezeu (1 Împărați 18:17-40). Când ne înălțăm inimile în închinare, ar trebui să fim conștienți că stăm în prezența unui Dumnezeu sfânt al cărui foc poate arde păcatul din viețile noastre. Totuși nu trebuie să avem o frică de distrugere față de acest foc divin – numai o sublimă părtășie în prezența unui Dumnezeu Sfânt.

La fel cum viețile noastre sunt curățite de foc, și munca (lucrarea) noastră va fi încercată prin foc. Tot ce nu are valoare eternă va arde în foc. Nu vom avea nevoie de un foc în aer liber pentru a fi încercată munca noastră și să ardă tot ce este lemn, fân, și paie. Chiar prezența lui Dumnezeu, Focul Mistuitor, înaintea căruia vom da socoteală de faptele noastre, va arde tot ce este lucrarea firii, și programele noastre firești. Pavel a spus, „lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3:13). Motivația noastră, credințioșia noastră, și atitudinile noastre vor fi expuse luminii focului sfințeniei Sale.

Focul lui Dumnezeu este un loc de siguranță pentru credincios; ne scapă de minciună și necurăție. Aici ne putem bucura de lumina care alungă întunerecul. Umblarea prin foc are ca rezultat iertarea, sănătatea și stabilitatea. Ca și temple ale Duhului Sfânt, noi credincioșii avem nevoie să fim în mod continuu curățați, iertați și întregiți. Duhul Sfânt vine ca un foc să curețe templele noastre și să ne sfințească așa cum El este sfânt.

PLOAIE

Scriptura se referă la revărsarea Duhului Sfânt ca și ploaie timpurie și ploaie târzie. „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (Osea 6:3) [Atunci vom cunoaște, dacă vom căuta să-L cunoaștem pe Domnul ! El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia târzie și ploaia timpurie peste pământ – KJV]. Pentru agricultor, ploaia târzie prezintă aceeași importanță pentru coacerea recoltei ca și ploaia timpurie. Ca un bun gospodar, Dumnezeu supraveghează recolta. „Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie” (Iacov 5:7). Dumnezeu nu-Și zidește Biserica într-o zi. El lucrează cu răbdare prin Duhul Său până vom ajunge la maturitate pentru a fi o Biserică glorioasă fără pată sau zbârcitură. Ploaia dătătoare de viață care simbolizează mișcarea Duhului Sfânt este vitală pentru această creștere.

Ploaia vorbește despre abundența proviziilor Duhului. Ploaia târzie va aduce o abundență a prezenței lui Dumnezeu. [El] „va fi ca o ploaie, care cade pe un pământ cosit, ca o ploaie repede, care udă câmpia. În zilele lui va înflori cel neprihănit și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună” (Psalmul 72:6,7). Noi trăim cu anticiparea venirii Duhului Sfânt în inimile noastre și în Biserica Sa asemenea ploii dătătoare de viață.

SUFLARE (AER)

Cuvântul grecesc pentru „duh” este *pneuma*. Înseamnă suflare (respirație). Suflarea este cuvântul care descrie *exclusivitatea* Duhului Sfânt. În experiența nașterii din nou, Duhul Sfânt suflă viața lui Dumnezeu în viețile noastre, viață care ne face să trăim asemenea cu Dumnezeu. Astfel că, această suflare dătătoare de viață aparține numai celor care au fost născuți din nou. Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt Bisericii, nu lumii. El convinge lumea de păcat, dar a venit la Biserică pentru a i-L descoperi pe Hristos și pentru a o pregăti să trăiască în prezența Tatălui.

Diferența dintre omul care are numai viața aceasta muritoare și cel care are pe lângă viața muritoare un duh viu este *destinul (soarta) fiecăruia*. Primul va trăi pentru totdeauna fără Dumnezeu; ultimul va trăi pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Suflarea Duhului Sfânt dă viață duhurilor noastre când suntem născuți din nou prin Duhul, când acceptăm jertfirea sângelui lui Isus pentru iertarea păcatelor noastre. El plantează sămânța Lui (Cuvântul) în duhurile noastre și suflă viața Lui în noi, și noi devenim copii ai lui Dumnezeu, având viață veșnică. Dacă Hristos trăiește în noi, avem viață. Nu putem trăi în Dumnezeu fără suflarea Duhului Sfânt care să dea viață duhurilor noastre.

VÂNT

Sunt cazuri atât în Vechiul cât și în Noul Testament unde vântul simbolizează mișcarea Duhului Sfânt. Când Ezechiel a fost pus în valea plină de oase uscate, Dumnezeu i-a spus să proorocească vântului și să spună, „vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!” (Ezechiel 37:9) Când suflarea a venit în ele, s-au ridicat ca o mare armată. Imaginea vântului care a adus viață oaselor moarte este un simbol al Duhului Sfânt, care are putere să creeze viață în interiorul nostru. Când Isus i-a explicat lui Nicodim mântuirea, a spus „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul” (Ioan 3:8). Isus i-a spus că putem auzi vuietul vântului, dar nu putem ști de unde vine și unde merge (v.8). El a folosit asemănarea cu vântul pentru a descrie mișcarea Duhului Sfânt.

În Ziua Cincizecimii, „a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei” (Fapte 2:2). Duhul Sfânt nu este un vânt, dar venirea Lui a fost atât de puternică și de sublimă încât pentru ucenici a sunat ca vâjâitul unui vânt puternic. Aceasta este singura descriere dată în Scriptură despre venirea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Viețile ucenicilor au fost schimbate când au experimentat omnipotența lui Dumnezeu în a Treia Persoană a Dumnezeirii venind la ei ca un vânt puternic.

RÂUL LUI DUMNEZEU

Isus a spus, „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.’ Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El” (Ioan 7:38-39). Isus s-a referit aici la râu ca un simbol pentru a descrie forța dătătoare de viață a Duhului Sfânt. Un râu este o sursă de apă care susține din abundență viața. Psalmistul descrie viața omului care umblă cu Dumnezeu ca fiind „ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Psalmul 1:3). Această frumoasă comparație a vieții roditoare a celui neprihănit simbolizează puterea Duhului Sfânt ca un râu care continuă să aducă viață din abundență credincioșilor. Când râul lui Dumnezeu curge liber în viețile noastre, vom rodi pentru Împărăție și pe tot ce vom pune mâna va prospera.

ROUĂ (PROSPETIME)

Roua este o umiditate care înprospătează și este atât de binevenită după ce trece căldura soarelui. Aceste picături se așează în liniște peste pământ și-l umplu de încântare. Roua cade noaptea când toată creația se odihnește și natura este liniștită. Roua reprezintă *odihna* din Împărăția lui Dumnezeu pe care Duhul Sfânt vine să ne-o dea. Când Dumnezeu a aprovizionat poporul Israel cu mana zilnică în pustie, aceasta cădea odată cu roua peste câmpie în timpul nopții (Numeri 11:9). Isus s-a referit la această mană când s-a proclamat pe Sine a fi Pâinea vieții (Ioan 6:32-35). În acest simbol, mana Îl reprezintă pe Isus. Roua care cădea odată cu mana simboliza prezența Duhului Sfânt. El va fi prezent întotdeauna acolo unde este prezent Domnul Isus.

Iov a descris această stare de odihnă când a scris, „Apa va pătrunde în rădăcinile mele, roua va sta toată noaptea peste ramurile mele. Slava mea va înverzi neîncetat, și arcul îmi va întineri în mână” (Iov 29:19-20). Profetul Isaia a profetizat despre dorința Duhului Sfânt de a ne da odihnă: „Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: ‘Iată odihnă; lăsați pe cel ostenit să se odihnească, iată locul de odihnă!’ Dar ei n-au vrut să asculte” (Isaia 28:11-12).

Duhul Sfânt promite odihna binevenită nu numai credincioșilor individuali, ci și Trupului lui Hristos în întregime. Psalmistul spune, „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună... Este ca roua Hermonului, care se coboară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie” (Psalmul 133:1,3). Numai Duhul Sfânt poate aduce oamenii împreună în unitate în Trupul lui

Hristos. Unitatea este ca roua care cade din cer, plăcută și înviorătoare. În unitate dă Domnul binecuvântările, viața veșnică a Duhului.

APĂ

Apa este folosită adesea ca și simbol al Duhului Sfânt în Scriptură, așa cum am văzut când am studiat simbolismul dat de ploaie, rouă și de râul lui Dumnezeu. Pentru viața omului apa este mai necesară decât mâncarea. Putem supraviețui fără hrană o perioadă considerabil mai mare de timp decât putem supraviețui fără apă. Lipsa apei reduce viața la o pustie aridă, un pământ fără speranță de rodire. Scopul lui Dumnezeu este rodirea pentru toți cei care primesc Duhul Sfânt. Când apa simbolizează Duhul Sfânt, imaginea este întotdeauna una de abundență, ca și râurile, izvoarele, și fântânile care nu seacă.

Apă din stâncă

Dumnezeu l-a învățat pe Moise cum să primească apa dătătoare de viață dintr-o stâncă. „Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.” (Exod 17:6). Miracolul primirii apei din stâncă simbolizează puterea Duhului Sfânt curgând din Hristos, care este Stânca noastră. Când Hristos a dat Duhul Sfânt credincioșilor, am primit apă vie din stânca noastră, Isus Hristos.

Izvoare de apă

Când psalmistul a strigat, „Toate izvoarele mele sunt în Tine” (Psalmul 87:7b), el Îl recunoștea pe Dumnezeu ca singura sursă de viață. Izvoarele de apă descriu chiar începutul sursei de viață. Izvoarele din munți alimentează cele mai mari râuri, în locul pornirii lor, locul unde ploaia și zăpada își încep lunga călătorie înspre mare. Povestirea fiicei lui Caleb, din Vechiul Testament ilustrează importanța izvoarelor de apă. Când fiica lui i-a cerut lui Caleb o binecuvântare, ea a spus, „...Fă-mi un dar, căci mi-ai dat un pământ secetos; dă-mi și izvoare de apă” (Iosua 15:19a). Ea cunoștea valoarea pe care o au pentru viață izvoarele de apă. Tatăl ei i-a dat ceea ce a cerut. Și Tatăl nostru ne va da lucrul cerut atunci când Îi cerem ca puterea Duhului Sfânt să fie sursa noastră de viață.

Nu îndrăznim să căutăm o altă sursă de viață, lucru pe care oamenii lui Dumnezeu l-au făcut în câteva ocazii de-a lungul istoriei. Ieremia a dat glas plângerii lui Dumnezeu „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2:13). A aștepta viață din orice altă sursă decât de la Dumnezeu este ca și cum ai încerca să repari câni de lut sparte, câni care nu pot ține apă proaspătă, dătătoare de viață pentru noi.

Fântânile mântuirii

Fântânile mântuirii corespund râurilor de apă vie despre care Isus a spus că vor curge din ființa noastră interioară. Isus i-a spus femeii de la fântână, „Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Duhul Sfânt, ca și fântâna, are provizii nelimitate de viață. Profetul Isaia a avut această descoperire când a spus, „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea; voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit. Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12:2-3)

Valea Plângerii

Valea Plângerii este un loc al greutăților și lacrimilor. Probabil că noi nu vedem această vale ca un loc al binecuvântării. Totuși, Scriptura ne învață:

Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acopere cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. (Psalmul 84:5-7)

Pe măsură ce trecem prin dificultăți prin puterea Duhului Sfânt, El transformă aceste probleme într-o fântână cu apă dătătoare de viață și putere pentru noi.

Cuvântul evreiesc pentru „fântână” poate fi tradus și prin „locul izvoarelor” („izvoare de apă”). Chiar și cele mai dificile situații pot deveni un izvor, o sursă de viață pentru noi, pe măsură ce descoperim cum să

rămânem în Hristos în suferința noastră având tăria Duhului și experimentând protecția Lui. Durerea și suferința nu amenință viața lui Hristos. Dimpotrivă, ele devin cărări pentru noi izvoare de mângâiere (alinare, sprijin) și tărie dacă Îl chemăm pe Duhul Sfânt în încercări. Învățăm să umblăm din putere în putere.

ÎMBRĂCĂMINTE

Când Scriptura spune despre Duhul că îmbracă oamenii, ea descrie puterea Duhului Sfânt de a *echipa*. De exemplu, când Dumnezeu a ales să-l folosească pe Ghedeon ca și salvator al poporului Său, citim, „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului, a sunat din trâmbiță...” (Judecători 6:34). Dumnezeu l-a echipat pe Ghedeon pentru sarcina pe care i-a dat-o să o îplinească atunci când Duhul lui Dumnezeu a venit peste el.

Isus le-a spus ucenicilor să zăbovească în Ierusalim până când vor fi înzestrați cu o putere de sus la venirea Duhului Sfânt (Luca 24:49). Cuvântul *înzestrați* poate fi tradus și ca *îmbrăcați*. Duhul Sfânt i-a îmbrăcat pe ucenici cu putere pentru a deveni martori ai evangheliei în întreaga lume. Ei au fost echipați de Duhul să îplinească voia lui Dumnezeu.

ARVUNĂ (AVANS)

Cuvântul grecesc pentru „arvună” („avans”) se referă la prima plată, care îl asigură pe primitor că își va primi și restul de bani. În greaca modernă acest cuvânt se referă la un inel de logodnă, pe care mirele îl oferă viitoarei soții.⁴ Pavel a scris efesenilor, „ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați...” (Efeseni 1:13b-14). Noi nu am primit întreaga moștenire încă, dar Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt ca și mostră pentru cum va fi viața noastră atunci când vom fi pe deplin răscumparați. El este prima plată a moștenirii noastre în Hristos.

Un copilăș s-a strecurat în bucătăria mamei, unde ea pregătea într-un castron compoziția pentru o prăjitură specială. Copilul și-a înfipt degetele în castron și apoi, lingându-le în timp ce fugea pe ușă afară, a întrebat când va fi gata prăjitura. A-L avea pe Duhul Sfânt în viețile noastre este ca și minunatul gust al aluatului pentru prăjitură pe degetele noastre; ne ajută să anticipăm gustul prăjiturii. În timp ce Duhul Sfânt ne duce în prezența lui Hristos, El ne dă o anticipare a stării de a fi primiți ca și mireasă a lui Hristos și de a ne bucura de dragostea și părtășia Lui pentru eternitate.

Când Pavel scrie despre oameni ai lui Dumnezeu care sunt „pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efeseni 1:13), el vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt de a produce o marcă de identificare, de posesie, o gravură a unei glorioase lucrări interioare, în oamenii Lui. Duhul Sfânt îi etichetează ca și proprietate a lui Dumnezeu, acceptați de El. O lucrare supranaturală a schimbat acești oameni pentru totdeauna. Ei nu mai sunt oameni obișnuiți; ei nu mai aparțin acestei lumi. Ei și-au pus speranța în lucrurile de sus, nu în lucrurile din această lume (Coloseni 3:2). Ei nu sunt foarte prinși în, sau interesați de, sau participanți la evenimentele acestei lumi. Ei nu sunt clătinați de fiecare cuvânt de descurajare care vine. Ei nu mai sunt parte dintr-o congregație calduță, fără tragere de inimă (fără motivație). Ei știu că nu este nimic mai rău decât a fi într-o biserică unde era Dumnezeu sau decât să nu cunoască scopul pentru care au fost puși pe pământ. Inima lor strigă, „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Ai putea întreba, „Ce s-a întâmplat cu ei de s-au schimbat? Ce a făcut Duhul Sfânt în acel credincios? Ce i-a marcat și i-a pecetluit pentru totdeauna ca și proprietate a Domnului?” Iată ce s-a întâmplat: Duhul Sfânt le-a dat o anticipare a *gloriei prezenței Sale*. A venit la ei, le-a deschis ochii spirituali, a ridicat vălul firii și le-a permis să experimenteze o manifestare supranaturală a măreției Sale excepționale. Nu de aceea este imperativ să fie casa lui Dumnezeu un loc de rugăciune, puritate și putere? Nu aceasta spune psalmistul când întreabă, „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată” (Psalmul 24:3-4a)? De aceea nu trebuie să permitem să existe nimic în viețile noastre care să stânjenească lucrarea Duhului Sfânt. Avem nevoie ca Duhul Sfânt să tragă vălul firii noastre și să ne dea o anticipare (cu sens de avanpremieră) a moștenirii noastre, un avans din ceea ce într-o zi vom primi pe deplin.

Dumnezeu își pecetluiește oamenii pentru obiectivele lui în zilele noastre. Putem merge la întâlniri unde Isus este atât de real încât putem simți în sufletul nostru o bucățică de cer. Și ne întoarcem cu sentimentul că o lucrare eternă s-a săvârșit în noi. Simțim că nu am fost numai provocați de o predică, ci am fost schimbați mai mult în chipul Lui. Dumnezeu a pus un foc sfânt în sufletele noastre și nu ne mai este frică de dușman –

de lume, de fire, sau de diavol. Este o siguranță în a ști că am fost atinși în mod supranatural de Dumnezeu. Și plecăm de la întâlnirea respectivă spunând, „Acesta nu sunt eu. Este Duhul lui Dumnezeu care lucrează în mine.”

S-ar putea să fi auzit pe cineva spunând că Dumnezeu ne dă puțin cer pentru ca să mergem în cer. Mă întrebam ce înseamnă. Acum cred că se referă la faptul că El ne trezește apetitul lăsându-ne să aruncăm o privire în gloria Împărăției Lui. Gustăm din sfințenia, dragostea, odihna și pacea Lui. Apoi suntem nefolositori pentru această lume pentru că am gustat. Acum tânjim după plinătatea – sau prăjitura, dacă permiteți – pe care am gustat-o numai. Duhul Sfânt este arvuna acestei abundențe (plinătăți).

REZUMAT

Aceste simboluri, luate împreună, asigură un minunat portret al Duhului Sfânt; Duhul Sfânt nu este un simbol. Ca a Treia Persoană a Dumnezeirii, El este o Persoană divină foarte dezirabilă. Totuși calitățile acestor simboluri ne descoperă cu exactitate multe caracteristici ale acestei frumoase a Treia Persoane din Dumnezeire, precum și caracterul Ei plăcut și marea Ei putere de a-i răscumpăra pe fiii oamenilor. Aceste simboluri ne arată marea Lui dorință de a da viață din belșug tuturor celor care îl primesc pe El.

Note

1. Ada R. Habershon, *The Study of the Types*, (Grand Rapids, Michigan: Kregel Publications, 1980), pp. 11-13
2. John Rea, *The Holy Spirit in the Bible*, (Lake Mary, Florida: Creation House, 1990), p.21
3. Ibid. p.274
4. Ibid.

Capitolul 4

Mireasma Duhului Sfânt

Uleiul pentru ungere

Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucțiuni detaliate pentru prepararea uleiului pentru ungere pentru copiii lui Israel. Acest ulei este unul dintre cele mai frumoase și complete simboluri ale Duhului Sfânt din Scriptură. În realitatea Vechiului Testament, Dumnezeu a prefigurat personalitatea divină a Duhului Sfânt și lucrarea de răscumpărare pe care El a venit să o facă. O examinare atentă a uleiului pentru ungere ne va descoperi Persoana Duhului Sfânt, în simboluri (tipuri) și ne va învăța cum își împlinește lucrarea supranaturală în viețile noastre individuale și în Biserică.

CONȚINUTUL AMESTECULUI

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: 'Ia din cele mai bune mirodenii, cinci sute de sicli de smirnă foarte curată, jumătate, adică două sute cincizeci de sicli, de scorțișoară mirositoare, două sute cincizeci de sicli de trestie mirositoare, cinci sute de sicli de casia, după sicliul sfântului locaș, și un hin de untdelemn de măsline. Cu ele să faci un untdelemn pentru ungerea sfântă, o amestecătură mirositoare, făcută după meșteșugul făcătorului de mir; acesta va fi untdelemnul pentru ungerea sfântă. (Exod 30:22-25)

Dumnezeu l-a învățat pe Moise să facă un amestec de uleiuri după meșteșugul făcătorului de mir. Acest ulei pentru ungerea sfântă nu era un amestec întâmplător de esențe și ulei; ci trebuia preparat cu aceeași grijă cu care farmacistul prepară un medicament. Dumnezeu a specificat cu exactitate ingredientele și cantitatea, și i-a învățat pe oameni să nu schimbe niciodată rețeta de-a lungul generațiilor. Această continuitate simbolizează faptul că personalitatea Duhului Sfânt nu se schimbă. Este adevărat că de la o intervenție a lui Dumnezeu la alta de-a lungul istoriei, s-au schimbat accentele puse de anumite denominațiuni în învățătura despre Duhul Sfânt din cauza limitelor înțelegerii doctrinei. Totuși Duhul Sfânt

nu se schimbă; El este Dumnezeu și trebuie să învățăm să-L cunoaștem în complexitatea și desăvârșirea Lui ca a Treia Persoană a Dumnezeirii.

Componentele și folosirea uleiului pentru ungere prefigurează ungerea Duhului Sfânt pe care Isus a promis-o credincioșilor după învierea Lui din morți (Fapte 1:8). Dumnezeu l-a învățat pe Moise să amestece 500 de sicli de smirnă, 500 de sicli de casia, 250 de sicli, de scorțișoară mirositoare, 250 de sicli de trestie mirositoare. Puse împreună (amestecate), acestea măsoară un sfert de galon de esențe. Acestea trebuiau amestecate cu un hin de ulei de măsline, care după unii cărturari, ar fi de șase ori un sfert de galon. Această cantitate de șapte sferturi de galon de esențe și ulei de măsline este semnificativă pentru că numărul șapte în Scriptură reprezintă perfecțiunea (desăvârșirea). Ca Dumnezeu, perfecțiunea divină a Duhului Sfânt trebuia să fie reprezentată în simbol.

Cele patru esențe folosite la facerea uleiului pentru ungerea sfântă reprezintă fiecare un aspect al lucrării Duhului Sfânt în viețile noastre. Înțelegerea caracteristicilor individuale ale fiecărui ingredient ne oferă o frumoasă imagine asupra felului în care lucrează Duhul Sfânt. Dar uleiul pentru ungere era amestecul dintre aceste componente. Prin definiție, un amestec este o *substanță distinctă* formată prin unirea chimică a mai multor ingrediente. Aceasta simbolizează lucrarea Duhului Sfânt care întocmește (modelează) în noi o creație cu totul nouă pentru a ne transforma în chipul lui Hristos. Scopul mai larg al lui Dumnezeu când a instituit uleiul pentru ungere a fost să ne descopere aceste aspecte eterne ale Persoanei și lucrării Duhului Sfânt.

Smirna

Smirna se obține dintr-un arbust scund și țepos, care face parte din familia rășinoaselor aromate. Fie printr-un proces natural, fie prin tăierea de crengilor de către om, o substanță lipicioasă se prelinge (curge) din arbust. Lichidul gălbui se solidifică treptat, iar culoarea se transformă în roșu închis sau chiar negru. Aceasta este smirna. Deci sunt două feluri de smirnă care poate fi culeasă de pe același arbust. Smirna pură, care curge în mod liber, spontan din arbust. Cealaltă smirnă curge din tăieturile făcute în scoarță. Negustorii, care o vindeau ca și condiment sau medicament considerau smirna care curgea în mod spontan mai valoroasă decât cea care rezulta din tăieturile făcute în scoarța arbustului.

Datorită mirosului puternic, atrăgător, smirna era ingredientul principal în cele mai scumpe alifii. Unii cărturari spun că ar fi fost un fel de esență. Valoarea medicală a smirnei a făcut-o cunoscută pentru îndepărtarea durerii cauzate de răni. Doctorii o foloseau de asemenea ca și antiseptic și pentru îmbalsămare. O aduceau în stare lichidă prin presare și încălzire. În acest proces se elibera și mirosul puternic specific. Importanța ei ca ingredient al uleiului pentru ungere este subliniată de cantitatea mare prescrisă

Cuvântul rădăcină pentru smirnă în limba ebraică este *marar*, care înseamnă amar sau dureros. Deși mireasma ei este foarte plăcută, este foarte amară la gust. *Marar* mai înseamnă și „a picura de sus”, cum ar face farmacistul. Este imaginea unui pulverizator care „stropște” în mod automat în funcție de nevoia noastră. Ca și component al uleiului pentru ungere, smirna reprezintă harul de care avem nevoie pentru situațiile amare din viață. Atunci când întâlnim încercări sau pășim greșit, picăturile din acestui ulei liniștitor constituie o ilustrare a modului în care harul este împărțit în inimile noastre când Duhul Sfânt locuiește acolo. Poate faptul că uleiul pentru ungere conținea de două ori mai multă smirnă decât scorțișoară și trestie reflectă marea noastră nevoie de har, mai mult și mai mult har în viețile noastre. În acest sens smirna simbolizează abundența proviziilor de har disponibile pentru noi în Duhul Sfânt.

Deși smirna este amară la gust, mirosul ei o face foarte căutată. Când Duhul Sfânt pulverizează smirna harului peste noi în situațiile noastre dificile, El eliberează mireasma ei în viețile noastre. Deci, chiar dacă experiențele noastre sunt uneori amare, mireasma lui Isus poate fi revărsată peste noi atunci când primim harul Lui să trecem prin ele. De exemplu când Naomi s-a întors acasă la Betleem, după ce și-a pierdut soțul și doi fii, ea le-a spus oamenilor să o numească Marah (Rut 1:20-21). Ea le-a explicat că Cel Atotputernic a umplut-o de amărăciune. Deși circumstanțele erau “amare”, mireasma vieții ei trăită pentru Dumnezeu a influențat-o pe nora ei, Rut, să o urmeze. Viețile lor au demonstrat multor oameni harul lui Dumnezeu care a fost disponibil pentru ei în circumstanțele “amare” din viața lor în timp ce Îl urmau pe El.

Mireasma smirnei a caracterizat de asemenea și viața lui Isus. Psalmistul a vorbit profetic despre Isus, “Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă. Smirna, aloia și casia îți umplu de miros

plăcut toate veșmintele...” (Psalmul 45:7-8). Isus a fost obișnuit cu întristarea și suferința, dar a fost de asemenea uns cu un untdelemn de bucurie. El a fost “disprețuit și părăsit de oameni” (Isaia 53:3), dar mireasma vieții Lui a descoperit dragostea lui Dumnezeu și i-a atras să Îl urmeze.

Dumnezeu vrea ca oamenii Lui să fie echipați cu abilitatea divină de a se ridica deasupra suferințelor și persecuțiilor și de a se bucura de mirosul dulce al smirnei harului în viețile lor. Împărțit în mod gratuit, el are puterea de a îndepărta durerea cauzată de rănilor rezultate din consecințe ale păcatelor din trecut, din natura noastră păcătoasă sau din felul în care suntem tratați de alți oameni. Apoi, când suntem persecutați, putem întoarce celălalt obraz așa cum ne-a învățat Isus să facem, și să eliberăm mireasma blândeții și harului în viețile noastre. Mărturia noastră nu depinde atât de mult de felul în care acționăm în viață, ci de felul în care *reacționăm* la situațiile vieții. Dacă reacțiile noastre reflectă har, este o evidență a faptului că Duhul Sfânt produce în noi roadele copacului vieții transformându-ne în Chipul lui Hristos.

Smirna a caracterizat nu numai viața, ci și moartea lui Isus. Unul dintre darurile pe care I le-au adus magii când au venit să-L viziteze pe copilul Isus a fost smirna. Acest dar a vorbit profetic despre patimile (suferința) lui Isus la cruce. Cu siguranță nu putea fi o agonie mai amară decât aceea prin care Hristosul fără păcat a trecut când a luat păcatele întregii lumi asupra Lui. Cu siguranță nu există mireasmă mai dulce decât aceea a mântuirii aduse pentru omenirea pierdută de suferința lui Isus. Ioan a scris că Isus a fost “plin de har și de adevăr”(Ioan 4:14). Harul lui Dumnezeu care și-a dovedit suficiența prin sacrificiul suprem făcut de Mielul lui Dumnezeu este suficient și pentru toate încercările noastre.

Când Isus ne spune să ne luăm crucea și să-L urmăm (Luca 9:23), El ne dă și harul să o putem duce (purta). Ne-am născut din nou pentru a muri față de păcat și față de sine. Duhul Sfânt ne arată adevărul despre noi înșine și ne dă harul să ducem natura noastră păcătoasă la cruce. Dacă alegem să murim față de voința și dorințele noastre, această smirnă a harului eliberează mireasma sa în viețile noastre.

Scorțișoara

Scorțișoara mirositoare este mult mai rară decât smirna. Este partea interioară, aromată a scoarței copacului numit scorțișor. Originar din Ceylon, India, acesta crește până la înălțimea de 20 de picioare (7 metri) și are frunze tari și întotdeauna verzi. Cei care o recoltează adună scorțișoara de pe scoarța interioară a copacului. Acesta produce de asemenea din abundență flori albe urmate de nuci. Scoarța copacului secretă un ulei de culoare galben aurie. Scorțișoara este o mirodenie încântătoare, care are atât un gust bun cât și un parfum plăcut.¹

Pentru rafinarea uleiului de scorțișoară mirositoare este nevoie de foc. Farmacistul fierbe planta pentru a separa partea interioară a scoarței de coaja lemnoasă și apoi rafinează această coajă interioară, prin foc, pentru a produce uleiul de scorțișoară. Într-un fel asemănător Duhul Sfânt lucrează în viețile noastre pentru a arde lucrurile de calitate inferioară, pentru a ne rafina, pentru a scoate din noi mireasma lui Hristos în atitudinile și dispozițiile noastre. Duhul Sfânt ne va trece uneori prin circumstanțe dificile pentru a arde acele lucruri nedumnezeiești care se află în natura noastră, lucruri pe care le-am moștenit de la Adam. Dacă ne supunem focului Lui, El na aduce la o maturitate care permite altora să vadă viața lui Dumnezeu în interiorul nostru, neacoperită de „scutul” nostru exterior.

Unde este har, este și foc. Ioan Botezătorul a spus că Isus ne „va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11). Focul Duhului Sfânt curăță păcatul din viețile noastre și ne face să ne lepădăm de natura noastră veche. Am cunoscut oameni care erau hăituiți de trecutul lor. Conștiința îi condamnă și păcatul lor a lăsat cicatrice adânci în viețile lor. Dar când Duhul Sfânt a umplut viețile lor și au permis focului Său să ardă păcatul, smirna harului Său le-a vindecat rănilor și fețele lor au început să strălucească. Un dulce miros de pace și bucurie a umplut viețile lor ștergând cicatricile. Procesul prin care Duhul Sfânt ne purifică, așa cum este tipizată în rafinarea scorțișoarei poate schimba viețile noastre pentru eternitate, și ne permite să ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu în fiecare zi.

Trestia mirositoare

Trestia mirositoare este o trestie foarte dulce și rară. Este originară din Asia Mică și Grecia (Ezechiel 27:19). Una dintre caracteristicile de bază a acestui soi de trestie este mirosul neobișnuit de dulce pe care îl eliberează, mai ales când este zdrobită.² Cu cât este mai mult sfărâmată și zdrobită cu atât este mai dulce

mirosul pe care îl degajă. Isaia a spus despre Isus „El era ...zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). În suferințele Lui, Isus a descoperit natura Sa nobilă (generoasă) și blândă a mielului care nu reacționează atunci când cineva îl rănește. Oamenii mândri, independenți, egoiști, neascultători nu reflectă natura mielului. Acest duh ca al mielului, la fel ca și mirosul dulce al trestiei zdrobite se găsește în noi pe măsură ce îi permitem Duhului Sfânt să ne umple. Apoi El schimbă reacțiile și ne înmoaie inimile în așa fel încât în încercările care ne zdrobesc să emitem un parfum dulce care încântă inima lui Dumnezeu. Duhul sfânt produce în noi duhul familiei lui Dumnezeu, care este felul de a fi al Mielului.

Felul de a fi al Mielului este duhul Miresei pe care Duhul Sfânt o pregătește pentru Fiul. Autorul Cântării Cântărilor descrie mireasa ca pe o grădină plină de mirodenii. „Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri și nard ... trestie mirositoare și scorțișoară ... smirnă și aloe, cu cele mai alese mireme” (Cântarea Cântărilor 4: 13-14). Mireasa lui Solomon este o frumoasă ilustrație a miresei lui Hristos. Pe măsură ce Duhul Sfânt ne umple viețile devenim niște grădini care produc parfum, frumusețe și rodesc. Deși rară, trestia mirositoare se găsea în paturile de crini ale grădinii miresei. Totuși numai Duhul Sfânt poate produce parfumul dulce al nobleței (generozității) care rezultă din zdrobirea noastră în circumstanțele vieții.

Casia

A patra aromă, *casia*, este un copac aromatic alb originar din Arabia. Doctorii o foloseau ca și dezinfectant. Frunzele mici ale plantei încă furnizează medicamentul cunoscut sub numele de foi de siminichie. În trecut aceste frunze erau arse pe altare împreună cu esențe de parfumuri. Cuvântul (*casia*) înseamnă „a despărți, a răzui, a purifica, a separa”. La fel ca și scorțișoara, *casia* este adunată din partea interioară a scoarței unui copac. La gust și miros seamănă puternic cu scorțișoara, dar este mai picantă și are un țesut de calitate mai slabă. Coaja plantei are un gust și un miros mai puțin delicat decât scorțișoara.

În limba ebraică, rădăcina cuvântului pentru *casia* este *qadad*, care înseamnă „a se contracta, a se zbârci, a se încreți”. Din această definiție derivă conotația de „aplecare a capului sau a gâtului cu respect (stimă); a înclina capul, aplecat; a aduce omagiu unui om de rang înalt”. Ca parte a uleiului pentru ungere, *casia* simbolizează lucrarea de curățire pe care Duhul Sfânt o face în viețile noastre. El ne învață să-i respectăm (onorăm) pe cei din jurul nostru și să-i privim pe alții mai presus de noi (Filipeni 2:3).

Duhul Sfânt vine pentru ca noi „să ne putem lepăda de omul vechi”, și să putem experimenta o tăiere împrejur a inimii față de lume, față de fire și față de diavol. El vine să separe în noi grâul de neghină. Alți termeni biblici pentru această lucrare de purificare a Duhului Sfânt sunt scurtarea ramurilor unui copac, a rafina și a sfinți. Aceste procese, simbolizate în toate cele patru esențe descriu scopul final al Duhului Sfânt de a ne debarasa de (scăpa de) firea noastră, fire care nu este asemenea lui Dumnezeu. Apoi, El creează în noi natura mielului pe care o are Isus și ne descoperă mireasma ungerii în viețile noastre.

CONTRAFACEREA

Conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, acest ulei sfânt nu putea fi copiat sau contrafăcut în vreun fel, fără ca aceasta să atragă judecata lui Dumnezeu.

Să nu se ungă cu el trupul nici unui om, și să nu faceți un alt untdelemn ca el după aceeași întocmire; el este sfânt, și voi să-l priviți ca sfânt. Oricine va face un untdelemn ca el, sau va unge cu el pe altul, va fi nimicit din poporul lui. (Exod 30:32-33)

Dumnezeu dăduse instrucțiuni specifice pentru folosirea uleiului pentru ungere, cât și pentru compoziție. Dacă o persoană încălca aceste instrucțiuni, oricare ar fi fost motivul, trebuia pedepsit.

În biserica de azi trebuie să fim atenți să nu substituim programele noastre, răspunsul nostru emoțional la cântece entuziaste, sau alte forme firești sau religioase adevăratei lucrări a Duhului Sfânt. Trebuie să căutăm realitatea prezenței lui Dumnezeu în serviciile noastre conform instrucțiunilor pe care El le-a lăsat în Cuvântul Său. După cum uleiul pentru ungere trebuia să fie preparat și folosit conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, la fel trebuie să ne raportăm la Duhul Sfânt astfel încât inimile și motivațiile noastre să fie curate (drepte) înaintea lui Dumnezeu.

În cartea Faptele Apostolilor este un om numit Simon care avea motivul nepotrivit pentru a primi Duhul Sfânt. El a vrut să cumpere puterea Duhului Sfânt pentru un câștig personal, pentru a avea putere asupra vieților oamenilor. Prețiosul Duh Sfânt nu poate tolera asemenea motive egoiste. Petru l-a mustrat aspru pe

Simon, „Dar Petru i-a zis: ‘Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu’” (Fapte 8:20-21).

Niciodată nu trebuie să ne gândim să „folosim” puterea Duhului Sfânt pentru avansare personală. Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt pentru ca să ni-I descopere pe Isus și să ne aducă într-o relație cu Tatăl. Printr-o suferință extremă Dumnezeirea a făcut posibilă împăcarea noastră cu Dumnezeu. Isus a fost mielul junghiat de la întemeierea lumii pentru păcatele noastre (Apocalipsa 13:8). Dacă permitem inimilor noastre să se topească în mulțumire pentru sacrificiul lui Isus, vom experimenta o relație corectă cu Dumnezeu și vom fi sincer motivați să împărtășim vestea bună. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne dă puterea Duhului Sfânt.

CONDAMNARE PENTRU STRĂINI

Dumnezeu a poruncit nu numai ca uleiul pentru ungere să nu fie contrafăcut; ci și să nu fie uns cu acest ulei un străin. Pedepsa pentru ambele păcate era aceeași; păcătosul va fi nimic din poporul lui (Exod 30:33). Poporul Israel a înțeles că o persoană care nu era parte din poporul ales al lui Dumnezeu nu putea fi uns cu acest ulei sfânt; era un străin.

Pentru a aplica uleiul pentru ungere chiar și pe oamenii lui Dumnezeu, trebuia urmată o anumită ordine. De exemplu, preoții foloseau uleiul ca parte a procesului de curățire necesară celor care au suferit de lepră. Totuși uleiul nu putea fi aplicat decât după ce a fost aplicat sânge pe lepros. Conform legii Mozaice, atunci când cineva avea lepră, numai preotul putea să aplice sângele pentru curățirea lui (Levitic 14). Această procedură cerea sacrificarea unui miel. Sângele lui era aplicat pe urechea, degetul mare de la mâna și degetul mare de la piciorul persoanei respective. După care se putea aplica uleiul, tot în aceste locuri, peste sânge. Aceasta era ordinea cerută pentru ca cel care a avut lepră să fie primit din nou în casa lui.

Lepra era o stare de necurăție, și pentru noi astăzi, reprezintă starea păcătoasă în care ne naștem fiecare dintre noi. Păcatul nostru este iertat numai când aplicăm sângele lui Isus pe inima noastră, cerând iertarea Lui. Pentru a fi curățiți de păcat trebuie mai întâi să acceptăm sângele vărsat de Isus, Mielul lui Dumnezeu. Apoi devenim parte a familiei lui Dumnezeu; nu mai suntem străini și putem primi uleiul (ungerea) acolo unde a fost pus sângele. Am spus că uleiul pentru ungere simbolizează Duhul Sfânt. Deci înțelegem că procesul (ordinea) de aplicare a uleiului simbolizează un alt proces (o altă ordine) – după ce sângele lui Isus a fost aplicat peste păcatele noastre, devenim eligibili pentru botezul Duhului Sfânt. O persoană nemântuită nu poate primi acest botez. Nu este pentru străini, ci pentru copiii lui Dumnezeu care au fost spălați în sânge.

COSTISITOR

Dumnezeu a ales să folosească *smirnă, scorțișoară, trestie mirositoare și casia* pentru a face parte din uleiul pentru ungere. El nu a ales aceste esențe pentru că ar fi fost comune sau ușor accesibile. Dimpotrivă, erau rare și trebuiau importate de la mare distanță. De aceea era foarte costisitor de amestecat esențe atât de rare în cantități mari într-un ulei sfânt pentru ungere. Aceasta simbolizează cât de costisitor a fost pentru Dumnezeire să-L trimită pe pământ pe Duhul Sfânt ca pe un slujitor care să pregătească o mireasă pentru Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeirea a fost dispusă să facă acest sacrificiu pentru a împlini planul etern la lui Dumnezeu ca mulți fii să fie născuți și crescuți în Împărăția Lui. Dumnezeu încă dorește să construiască o Biserică glorioasă prin care mireasma vieții Lui divine să pătrundă în lume. El va descoperi duhul de miel al lui Hristos prin Biserica Lui pentru a fi văzut de toți.

La fel cum a fost un preț mare pe care Dumnezeu l-a plătit pentru a ne oferi mântuirea, este un preț pe care noi trebuie să-l plătim pentru a-L urma pe El. Deși mântuirea este un dar fără plată pentru toți cei care cred în Isus, ne costă să alegem voia Lui și nu voia noastră. Fiecare dintre noi trebuie să aibă în vedere costul pe care-l implică umplerea cu Duhul Sfânt. Pentru a fi în mod continuu plin de Duhul Sfânt, trebuie să-I permitem Duhului Sfânt să ne golească de viața noastră firească, ce luptă împotriva vieții lui Dumnezeu. Duhul Mielului trebuie să înlocuiască natura noastră Adamică – mintea carnală și dorințele egoiste. Dacă nu avem în vedere costul pe care îl implică cunoașterea celei de-a Treia Persoane a Dumnezeirii, nu vom fi pregătiți pentru întoarcerea Marelui. În pilda celor zece fecioare care așteptau întoarcerea Marelui, fiecare fecioară avea o măsură de Duh Sfânt, simbolizat de uleiul din lampa ei. Totuși, cele cinci fecioare înțelepte au luat mai mult ulei cu ele, pe când cele cinci fecioare nechibzuite nu au luat. Când mirele a sosit în sfârșit

pe la miezul nopții, fecioarele nechibzuite nu mai aveau ulei. Le-au cerut celor înțelepte să le dea puțin din al lor, dar fecioarele înțelepte le-au răspuns că au nevoie de uleiul lor pentru cazul în care mirele mai întârzie (Matei 25:1-13).

Isus le-a numit pe cele cinci fecioare care nu și-au luat suficient ulei, nechibzuite. Ele nu au avut grijă să-și pregătească lămpile pentru o așteptare lungă. Ele nu au luat în considerare prețul pentru a fi pregătite pentru venirea Lui, ci voiau să plătească altcineva acest preț în locul lor. Nu așa stau lucrurile în Împărăție, deci au ratat venirea Lui. Nu cunoaștem tot ce stă înaintea noastră în drumul nostru prin viață. Dar dacă avem în vedere prețul și ne lăsăm umpluți de uleiul Duhului Sfânt, vom avea ceva de rezervă pentru neprevăzut – și vom umbla încă în lumină când Isus, Mirele nostru, se va întoarce.

CONSACRARE (SFINȚIRE)

Uleiul pentru ungerea sfântă se folosea pentru a consacra oameni și locuri care trebuia să fie puse deoparte pentru Domnul. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să ungă templul, chivotul mărturiei, masa și toate uneltele ei, sfeșnicul și uneltele lui, altarul tămâierii, altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui și ligheanul cu acest ulei. Acest act de ungere le va sfinți, sau le va pune deoparte să fie folosite numai pentru Dumnezeu. Uleiul pentru ungere era și pentru consacrarea lui Aron și fiilor lui, „ca să fie în slujba Mea ca preoți” (Exod 30:30). Au fost puși deoparte pentru a sluji Domnului.

În același fel Isus „a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său” (Apocalipsa 1:6a). Noi suntem consacrați de Duhul Sfânt pentru a sluji lui Dumnezeu. Pavel le-a scris corintenilor, „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16) Ungerea Duhului Sfânt ne sfințește, punându-ne deoparte pentru Dumnezeu. Altarul inimii noastre ar trebui să fie un loc în care să locuiască lumina Duhului Sfânt. Pe măsură ce ne transformă în chipul lui Hristos, ne dă har să abandonăm păcatul și natura carnală (firea).

Prea des se întâmplă că atunci când primim botezul Duhului Sfânt ne așteptăm să devenim un mare predicator sau să avem o lucrare mare. Nu pentru aceasta ne umple El cu smirna harului. Nu pentru aceasta permite El să fim zdrobiți. Ci El dorește să simtă mirosul prezenței Sale în viețile noastre în timp ce noi îi slujim. Să permitem ca mireasma dulce a lui Isus să curgă din viețile noastre, și ceilalți oameni vor fi atrași la El, nu la noi. Suntem consacrați, puși deoparte, pentru El prin ungerea Duhului Sfânt.

ÎMPLINIREA SIMBOLULUI

Mi-l imaginez pe Moise uitându-se către Dumnezeu și reflectând la tot ce a făcut pentru a amesteca acel ulei pentru ungere. Oare știa că era doar o lecție-obiect, un simbol a ceea ce Dumnezeu va face cu adevărat într-o zi trimițând pe Duhul Său Sfânt pe pământ pentru a-i umple pe ai Săi? Moise a urmat instrucțiunile lui Dumnezeu de a amesteca smirna, scorțișoara, casia și trestia mirositoare în ulei de măslină și de a-l sigila într-o sticlă pentru a fi folosit la sfințire (consacrare). El a făcut aceasta numai pentru a simboliza realitatea venirii Duhului Sfânt. Ca slujitor al lui Dumnezeu, era sarcina lui să asculte și să prepare uleiul pentru ungerea sfântă așa cum Dumnezeu i-a poruncit, sigilându-l pentru ca să fie folosit așa cum Dumnezeu a spus.

În ziua Cincizecimii, Petru s-a ridicat și a spus, „Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: ‘În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură...’” (Fapte 2:16-17). A fost ca și cum Petru s-ar fi întins până la polița (stelajul) lui Moise după acel ulei pentru ungere și ar fi început să deschidă și să spargă acele sticlute sigilate peste capetele oamenilor. A fost ziua în care într-adevăr Duhul Sfânt s-a revărsat, ziua în care au explodat sticlele. Ceea ce în mod simbolic a pregătit Moise, a devenit realitate atunci când Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt pe pământ pentru a-și face lucrarea Lui de răscumpărare a Bisericii glorioase. El a venit să umple orice inimă care Îl căuta. Având sângele lui Isus aplicat pentru iertarea păcatelor, mireasma sfântului ulei pentru ungere va pătrunde în viețile lor pe măsură ce Duhul Sfânt le va umple cu puterea Sa. Ei vor deveni o dovadă a vieții lui Hristos pe pământ.

Pe măsură ce puterea Duhului Sfânt umple Biserica, vom experimenta împărțirea smirnei, primirea harului de a merge la cruce și a schimba viața firească într-o viață asemenea lui Hristos. Vom îndura focul lui Dumnezeu care ne arde păcatele și distruge lucrurile care înainte ne-au legat de lume. Vom începe să emanăm o dulce mireasmă, și alți oameni vor fi atrași de această dulcețură. Dacă biserica se pune deoparte pentru a sluji Domnului, mireasma prezenței Lui va atrage oameni la El. Trebuie să învățăm să ne supunem

și să ne predăm lui pentru ca fiecare să fim parte a Bisericii glorioase care este corporativ plină de Duhul Sfânt. Pe măsură ce facem aceasta, Îl vom cunoaște pe El personal și El ne va aduce, restaurați în chipul lui Hristos, acasă la Tatăl. Vom cunoaște atunci bucuria de nedescris de a fi prezentați Salvatorului și Mirelui nostru ca și Mireasă a Lui.

A-L cunoaște pe Duhul Sfânt înseamnă a avea o relație cu Administratorul Divin al Cerului însărcinat cu scopurile Lui pe pământ. Descoperirea Lui ca Persoană ne conduce către o mai completă descoperire a planurilor Sale în viețile noastre ca persoane și ca Biserică. Destinul nostru ni se va descoperi pe măsură ce vom învăța să-L urmăm pe El.

Note

1. The New Westminster Dictionary of the Bible, ed. H.S. Geyman, (Philadelphia, Pennsylvania: Westminster Press, 1970), pp. 176
2. Ibid., pp. 134

Capitolul 5

Șapte oficii (slujbe) ale Duhului Sfânt

Partea I: Divinul Administrator al Cerului pe pământ

Duhul Sfânt, ca Persoană divină, funcționează în șapte sfere de slujire diferite, care pot fi numite „oficii”. Prin aceste oficii, această a Treia Persoană a Dumnezeirii execută sarcini specifice pentru a împlini planul etern al lui Dumnezeu. Această cuprinzătoare structură de autoritate poate fi exemplificată prin oficiul de președinte al Statelor Unite. El este șeful executivului acestei națiuni, șeful administrației, al diplomației, și în ultimă instanță, răspunzător pentru binele națiunii. Dacă țara noastră ar trebui să intre în război, el ar fi Comandantul forțelor armate. El este direct răspunzător pentru multe sfere din guvernare, și responsabil în ultimă instanță pentru toate deciziile guvernamentale.

În același fel Dumnezeu l-a desemnat pe Duhul Sfânt să fie șeful capacității executive în privința celor șapte sfere de autoritate care afectează duhul, sufletul și trupul credincioșilor. Oficiile Duhului Sfânt descoperă autoritatea sa guvernamentală asupra Bisericii. Aceasta influențează viețile fiecăruia dintre noi în timp ce se clădește Trupul corporativ al lui Hristos. Sub aceste șapte oficii sunt cel puțin 66 servicii (slujiri) pe care Duhul Sfânt le face pentru Trupul lui Hristos. În studiul nostru vom enumera aceste servicii (slujiri) după cum se leagă cu fiecare oficiu în parte.

Din aceste șapte oficii divine pe care Duhul Sfânt le administrează, primele patru descoperă lucrarea Duhului Sfânt de a *crea viața lui Dumnezeu în noi*. Oricine trăiește fără această viață divină nu trăiește cu adevărat. Noi descoperim realitatea de a trăi numai cunoscându-L pe Hristos, pentru că a trăi este Hristos. Aceasta este ceea ce a vrut să spună Ioan când a scris, „Cine are pe Fiul, are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:12). Duhul Sfânt este sursa acestei vieți divine.

Celelalte trei oficii descoperă puterea divină pe care Duhul Sfânt ne-o dă atunci când *guvernează viețile noastre* și dezvoltă pe deplin caracterul lui Hristos în Biserica Lui (vezi Capitolul 6). El este Singurul care ne poate aduce la o maturitate creștină și la adevărata sfințenie. Pe măsură ce învățăm să ne supunem în ascultare de Duhul Sfânt, devenim victorioși și putem domni în viața așa cum Dumnezeu a intenționat.

I. DUHUL DE VIAȚĂ

În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii...Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi. (Romani 8:2, 10-11)

Când Scriptura se referă la Duhul Sfânt ca fiind „Duhul de...” înseamnă că El este cel care execută oficiul numit. De exemplu, ca și Duh de Viață, Duhul Sfânt ne face vii pentru Dumnezeu creând *viața* lui

Isus în noi. Isus a spus, „Eu sunt *calea, adevărul și viața*” (Ioan 14:6a). Isus este viața și Duhul Sfânt este Duhul de Viață. Duhul Sfânt a venit ca să ne dea lucrurile lui Isus care aparțin de viață (Ioan 16:14). Toate calitățile divine ale vieții lui Isus – pacea Lui, bucuria Lui, neprihănirea Lui – locuiesc în Duhul de viață.

Ca administrator pus de Dumnezeu peste averea cerească, Duhul Sfânt dorește să creeze în noi viața lui Hristos. Prin mântuirea personală viața lui Hristos se naște în noi. Duhul Sfânt ia sămânța vie a Lui Dumnezeu, Cuvântul, și însărcinează duhurile noastre cu viața lui Hristos. Aceasta este ceea ce Pavel a numit „Hristos în voi, nădejdea slavei”. Pentru a experimenta această realitate este nevoie de acceptarea personală a lui Hristos ca Salvator care iartă păcatele prin puterea sângelui Său vărsat la Calvar. Isus a numit această întâmplare supranaturală, „a fi născut din Duh” (Ioan 3). Experimentăm pace și eliberare de vina păcatului atunci când ne naștem din nou și începem să experimentăm viața așa cum Dumnezeu dorește să o facă un copil al Regelui. Deci, a fi creștin înseamnă a-i permite lui Hristos să trăiască viața Lui prin noi. Duhul Sfânt este cel care face această lucrare supranaturală, cel care întrupează Cuvântul în viețile noastre.

Atunci când suntem botezați cu Duhul Sfânt, intrăm într-o relație mai deplină cu Duhul de Viață. El operează în noi ca și un dinam de putere care propagă forța vieții Lui prin noi. Isus a spus, „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi” (Fapte 1:8). Fiecare aspect al puterii dătătoare de viață care este în omul nostru interior (duhovnicesc) funcționează prin puterea Duhului Sfânt.

Pe măsură ce Duhul Sfânt creează viața lui Dumnezeu în fiecare din noi în mod individual, El începe să unească viețile noastre cu cele ale altor credincioși din Biserică. O biserică este vie pentru Dumnezeu atunci când Duhul de Viață suflă în inimile oamenilor descoperire din Cuvântul scris, în timp ce este predicat de un slujitor uns. Este viață divină în Cuvânt, și dacă îl primim sub ungera Duhului Sfânt, primim un impuls, putere dătătoare de viață în duhurile noastre. Fără Duhul de viață care să ungă Cuvântul scris, litera legii ucide. Duhul este cel care dă viață (2Corinteni 3:6). Există biserici condamnate la legalism și forme religioase pentru că nu au puterea motivatoare a Duhului de Viață. Acești slujitori și credincioși nu-I dau Duhului Sfânt locul de autoritate în viețile lor. Este imperativ să învățăm să ne supunem Duhului de Viață, atât individual cât și corporativ pentru ca să experimentăm adevărata viață în Hristos.

Serviciile (slujirile) Duhului de Viață

Acestea sunt serviciile Duhului Sfânt, când El funcționează ca și Duh de Viață: La creație, El s-a rotit deasupra pământului și a făcut ordine din haos, și luminează din întuneric. El suflă viața lui Hristos peste credincioși și îi însărcinează cu Cuvântul viu. El dă viață Cuvântului. El ne unge și El botează credinciosul în Trupul lui Hristos. El produce viața lui Hristos în și prin oameni plini de Duhul. El ne pecetluiește și El face o lucrare de resuscitare în și prin noi. El mărturisește alături de duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

II. DUHUL ADEVĂRULUI

Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.(Ioan 15:26)

Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.(Ioan 16:13a)

Nu îl putem cunoaște pe Dumnezeu dacă nu Îl cunoaștem pe Duhul Adevărului. Nu putem primi nimic din ceea ce are Dumnezeu pentru noi în Cuvânt dacă Duhul Sfânt nu Îl luminează pentru noi. Isus a spus că ar fi avut multe să le spună ucenicilor, dar ei nu le puteau purta încă (Ioan 16:12). El a mai spus că atunci când va veni Duhul Adevărului, El va primi din lucrurile lui Isus și li le va arăta lor (Ioan 16:15). Adevărul este o Persoană: Isus Hristos (Ioan 14:6). Dacă umblăm cu Duhul Adevărului, având părtășie și ascultând de El, adevărul divin se dezvoltă în noi, aducându-ne la o relație matură cu Dumnezeu.

Avem măsuri diferite de înțelegere a adevărului după ce am umblat ani de zile cu Dumnezeu față de atunci când ne-am născut din nou. Când un copil de trei ani îl întreabă pe tatăl lui de unde vin copiii, tatăl nu-i va da același răspuns pe care îl dă fiului său adolescent. În același fel, când ne-am născut din nou, nu am înțeles adevărul în felul în care îl înțelege unul care a umblat cu Dumnezeu mulți ani. Relația noastră cu Tatăl crește pe măsură ce ne maturizăm îndeajuns pentru ne dezvoltă capacitatea de a primi adevăruri divine.

Chiar după ce „prindem” din punct de vedere intelectual un adevăr, nu-l posedăm cu adevărat decât după ce îl vedem schimbându-ne viețile. Când copiii lui Israel au intrat în Țara Promisă, nu au posedat-o imediat

în întregime. Au luat în posesie pământul cetate cu cetate prin cucerire condusă în mod divin. Ca și copiii lui Israel care s-au luptat cu uriașii în Țara Promisă, noi trebuie să ne luptăm cu dușmanii adevărului punând pe fugă necredința și îndoiala din mințile și inimile noastre pentru a deține (poseda) adevărul. Aceasta se poate face numai printr-o continuă ascultare de Duhul Adevărului care este în noi.

Procesul revelației

Duhul Adevărului ne ia printr-un proces divin de învățare să ne descopere o realitate care ne schimbă viața. Acest proces are ca rezultat *descoperirea* lui Hristos care este în noi. Duhul impulsionează Cuvântul care este „mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul” (Evrei 4:12). Acest Cuvânt ne descoperă vâlul cârnii care îl ține pe Hristos atât de ascuns încât nu îl cunoaștem așa cum ar trebui. Pas cu pas Duhul Adevărului lucrează pentru a ridica acest vâl de carne și a-L descoperi pe Hristos în noi până când gloria Lui, Prezența Lui divină, ne umple. Pavel a spus că noi suntem templul Duhului Sfânt (1Corinteni 3:16). În timp ce Duhul Sfânt umple templul nostru, gândurile lui Hristos devin gândurile noastre, emoțiile Lui devin emoțiile noastre, și voia Lui devine voia noastră. Voia mea devine voia Lui, și noi devenim voia lui Dumnezeu. Este dorința lui Dumnezeu ca prezența Lui să umple complet templele Lui.

Primul pas spre revelație în acest proces divin este a primi *informație*. Trebuie mai întâi să primim un adevăr de bază în mințile și în inimile noastre pentru ca Duhul Sfânt să ni-l poată aminti. Când acea informație începe să fie lumină pentru duhurile noastre, ea se transformă în *iluminare*. Înțelegem, într-un fel în care nu am mai înțeles până atunci, adevărul care a fost doar o informație pentru noi. Apoi devine responsabilitatea noastră să umblăm în acel adevăr. Pe măsură ce Duhul Sfânt își continuă procesul de a ne aduce descoperire, ne dăm seama că răspundem adevărului cu bucuria Lui. Duhul Sfânt primește Cuvântul cu bucurie, și în timp ce îl primim de la El, Cuvântul devine *inspirație* pentru noi. O dorință nouă de a asculta de Dumnezeu umple inimile noastre.

Cuvântul scris al lui Dumnezeu (*logos*) poate fi văzut ca o transcriere a vocii lui Dumnezeu. Când acest Cuvânt transcris se mișcă din mințile noastre în inimile noastre, devine Cuvânt viu pentru noi (*rhema*). Acest Cuvânt viu este *revelație*. Descoperirea face ca adevărul să devină o Persoană reală pentru noi. Când ne naștem din nou viața lui Isus vine să locuiască în duhurile noastre. Apoi, prin descoperirea Cuvântului Său în duhurile noastre, viața Lui începe să se maturizeze în noi. În timp ce răspundem revelației, ne supunem voința, mintea și emoțiile, naturii Sale de sfințenie și neprihănire, și viața lui Hristos este descoperită în noi. Când Duhul Sfânt suflă un adevăr revelat în duhul nostru, acesta ia viața noastră. Experimentăm lucruri despre care am auzit numai sub formă de informație. Ascultarea noastră față de acea descoperire îl determină pe Duhul Sfânt să continue să ne dea noi descoperiri. Odată ce descoperirea începe să curgă în noi, ea continuă să curgă până ce noi ne împotrivim.

După ce descoperirea începe să lucreze în inimile noastre, următorul pas în acest proces divin este *realizarea*. Realizarea este înțelegerea că suntem într-un proces de schimbare care se produce prin ascultarea noastră de descoperirea care a devenit parte din viața noastră. Alții pot să observe această schimbare în noi. Duhul nostru este sensibil la acest adevăr care a ajuns o realitate în noi, și avem grijă să ne supunem. O umblare consecventă într-o mai mare adâncime a descoperirii aduce o *transformare* graduală în viețile noastre. Suntem schimbați din slavă în slavă în chipul Fiului prin ascultarea noastră față de această descoperire. Ultimul pas pe care Duhul Sfânt îl lucrează în noi este *manifestarea* caracterului lui Isus în viețile noastre. Maturitatea este frumusețea lui Isus care se vede în oamenii care i-au permis Duhului Adevărului să le atingă viețile în orice domeniu al sufletului și duhului lor. Ei, în ascultare de Dumnezeu, s-au îndepărtat în permanență de păcat și au permis naturii lui Hristos să fie pe deplin descoperită în ei.

Caracterul Adevărului

Duhul Adevărului face mai mult decât să ne descopere concepte de adevăr. Ne face să fim plini de adevăr. Dacă nu trăim adevărul, ceea ce vorbim nu este adevărul. Când ceea ce vorbim devine o realitate experimentată în viețile noastre, atunci suntem oameni care vorbesc adevărul. Așa cum cineva a spus-o foarte bine, „Arată-mi rănilor tale și voi crede mesajul tău.” Felul în care ne trăim viața dă substanță și credibilitate cuvintelor noastre. În timp ce ascultăm de Duhul Adevărului, nu putem continua să fim

necinstiți. El ne curăță de exagerări, născociri, minciuni nevinovate, și alte forme mai „acceptabile” de incorectitudine.

Duhul Sfânt ne face să vorbim adevărul în orice situație. El nu tolerează bârfa, vorbirea de rău, și alte păcate ale limbii care produc diviziuni și neînțelegeri în Trupul lui Hristos. Vechiul Testament include pe cei care stârnesc certuri între frați în lista celor șapte lucruri pe care Dumnezeu le urăște (Proverbe 6:19). Noul Testament ne învață să ne spunem unul altuia adevărul în dragoste (Efeseni 4:15). Este nevoie de lucrarea Duhului Sfânt pentru a fi curățiți de păcatele limbii și pentru a ne face să vorbim adevărul din inimă în orice situație de viață. Biblia ne învață că toți cei care nu au primit dragostea adevărului vor fi înșelați (2Tesaloniceni 2:10-12). Trebuie să învățăm să cunoaștem și să iubim Duhul Adevărului dacă vrem să nu avem această soartă.

Serviciile (slujirile) Duhului Adevărului

Ca Duh al Adevărului, Duhul Sfânt iluminează, inspiră, descoperă (revelează), scrie și corectează. El predică, proorocește, cercetează, sfătuiește, și instruieste (ca Învățător). De asemenea, El explică Cuvântul, primește Cuvântul cu bucurie, ne amintește lucruri, ne convinge, aduce în realitate promisiunile lui Dumnezeu pentru noi (*logos* în *rhema*), înnoiește duhul minții noastre, și ne arată lucrurile care vor veni.

III. DUHUL ÎNFIERII

Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‘Ava!’ adică: ‘Tată!’ Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. (Romani 8:15-16)

Am convingerea sinceră că avem nevoie de eliberare în cinci domenii ale gândirii firești înainte să putem înțelege și să fim parte la ceea ce Dumnezeu face pe pământ. Aceste domenii includ tradiția, prejudecata, confesionalismul, cultura și obiceiurile. Mințile noastre firești au fost antrenate să gândească în foarte diferit unele de altele, chiar de la un loc geografic la altul. Noi vedem Scriptura prin minți care au prejudecăți potrivit cu fondul nostru rasial și religios și cu mediul cultural. Deși nu este scopul nostru să cercetăm aici aceste legături, le menționăm datorită subiectului: *adopția*.

Obiceiul occidental cu privire la adopția copiilor ne-a împiedicat să înțelegem adopția în mod biblic pentru că este destul de diferit de obiceiul oriental. Practica noastră de adopție poate fi definită ca, „*a alege să iei pe cineva într-o relație*”. În cultura noastră, adopția presupune a lua un prunc sau un copil din familia altcuiva, a-i da numele nostru, și a-l face din punct de vedere legal copilul nostru. Noi le schimbăm mediul, și ei vor adopta cu siguranță multe din caracteristicile noastre numai pentru că locuiesc cu noi. Putem chiar să le influențăm deciziile, și ei vor împărtăși perspectiva noastră despre viață și atitudinile noastre despre multe din circumstanțele vieții. Totuși trăsăturile pe care le-au primit ereditar nu pot fi schimbate pentru că genealogia lor nu a fost afectată de adopție.

În cultura Bibliei, adopția nu este legată de oameni care primesc un copil în familiile lor pentru a-l crește ca pe propriul copil. Vechii romani și greci aveau aceeași practică de adopție. Ei nu adoptau decât fii care le-au fost născuți lor. Când un fiu ajungea la maturitate și era echipat pentru a purta responsabilitatea numelui familiei, el era declarat „fiu” de către tatăl său și era adoptat ca moștenitor al averii familiei. Adopția era o recunoaștere a *calității de fiu matur* (Galateni 4:1-2). Nu a avut loc o naștere. Declarația de adopție în acea cultură a avut loc la maturitate; însemna moștenire, domnie, cârmuire și coproprietate. Nu avea nimic a face cu „a fi bebeluș”, cum înțelegem noi adopția în cultura noastră occidentală.

Este scris despre Isus că El „creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Aceste câteva cuvinte despre viața lui Isus ca tânăr revelează procesul de maturizare care L-a pregătit să fie Fiul. Profetul Isaia spunea, „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiul ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui...” (Isaia 9:6). Deși Isus era Hristosul încarnat, copil născut unei fecioare, Maria, El trebuia să ajungă la maturitate pentru a deveni Fiul care „ni s-a dat”.

Care a fost primul lucru pe care Tatăl l-a spus (în auzul lumii) despre Isus la botezul Său în apă? A vorbit din ceruri, pentru ca toți să audă, „Acesta este Fiul Meu prea iubit” (Matei 3:17). Această declarație purta o mai mare semnificație decât o simplă reiterare a identității lui Isus. Însemna că în ochii Tatălui Isus s-a calificat pentru calitatea de Fiul, că a satisfăcut cerințele Tatălui pentru calitatea de fiu. Apoi, când Isus a mers pe muntele schimbării la față, Dumnezeu a declarat din nou, „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care

Îmi găsesc plăcerea Mea” (Matei 17:5). Isus nu a făcut nimic ce nu-i spusese Tatăl să facă. El a trăit numai pentru a-I plăcea Tatălui Său. Trebuie să urmăm exemplul lui Isus dacă vrem să fim numiți fii ai lui Dumnezeu. Nu este un fiu în sensul Biblic acela care nu a absorbit spiritul, inima, viziunea și scopul tatălui său, dorind să-i placă în toate lucrurile. Maturitatea îl califică pentru calitatea de fiu; el poate conduce afacerile familiei.

Ca și copiii al lui Dumnezeu, noi suntem născuți în familia lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu ne-a schimbat numai mediul de viață, ci și genealogia. Ne-a eliberat de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului Său preaiubit (Coloseni 1:13). El ne-a născut în familia Lui. Totuși, pentru a deveni fii adoptați și moștenitori la tron, trebuie să ajungem la maturitate – Crescând în înțelepciune și în statură și primind favoarea lui Dumnezeu. Pavel ne învață cu claritate în epistolele Sale că trebuie să devenim fii care au cunoștință. El a spus că au fost dați slujitori bisericii pentru desăvârșirea sfinților, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13). Duhul Înfierii care este în noi ne ajută să ajungem la calitatea de fiu matur. El antrenează, hrănește, ne disciplinează, și ne ucenicizează până când ajungem la maturitate.

Pavel se referea la această lucrare a Duhului Sfânt când a scris, „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Hotărârea de a fi condus de Duhul Sfânt, de a învăța să-L auzi și să-L ascuți în toate situațiile vieții, este o condiție prealabilă pentru a fi numit fiu al lui Dumnezeu. În timp ce noi ne supunem Duhului Înfierii, El ne antrenează ca fii. Dacă noi continuăm să ne supunem Lui, ne face moștenitori ai Lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Isus Hristos. Într-o zi El ne va lăsa să conducem împreună cu El – atunci când vom fi suficient de maturi pentru a reflecta duhul, inima, viziunea și planul Tatălui.

Duhul Înfierii care schimbă moștenirea noastră naturală într-o moștenire divină și ne pune într-un mediu nou, trăiește în noi. Noi trebuie să învățăm să cooperăm cu El în acest proces de adopție. Noi *nu* trebuie să spunem cum spune lumea, „Odată alcoolic, întotdeauna alcoolic”, sau „Odată desfrânată, întotdeauna desfrânată”. Isus și-a vărsat sângele pentru a ne răscumpăra cu prețul suprem al vieții Lui. Când ne naștem în familia lui Dumnezeu ni se dă o nouă genealogie; avem o nouă moștenire. Moștenirea noastră devine aceeași cu a Tatălui nostru care este sfânt. Duhul Înfierii care trăiește în noi are puterea să ne transforme în fii maturi pe măsură ce Îi predăm Lui viețile noastre.

Serviciile Duhului Înfierii

Ca și Duhul al Înfierii, Duhul Sfânt ne cheamă, ne umple, ne aduce la maturitate, și ne aduce la calitatea de fii care au cunoștință și se supun conducerii, proprietății, domniei și autorității Lui. De asemenea, El ne glorifică. Fiii care au cunoștință vor fi cei care vor domni cu El..

IV. DUHUL DE SFINȚENIE

Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 1:3-4)

Conceptul de sfințenie s-ar putea să fie unul dintre cele mai prost înțelese concepte din Biblie. Felul în care reacționăm la cuvântul *sfânt* depinde fondul nostru cultural și religios. S-ar putea să disprețuim total ideea de sfințenie, s-ar putea să ne cuprindă frica atunci când ne gândim la ea. Oamenii au încercat să definească sfințenia într-un mod religios, stabilind legi care spun ce să faci și ce să nu faci.. Deci, unii creștini se gândesc numai la niște coduri de trăire atunci când cineva menționează cuvântul *sfințenie*. Fariseii sunt un bun exemplu de oameni care au respectat forme religioase pentru a reprezenta sfințenia. Dar Isus i-a condamnat cu asprime pentru ipocrizia lor. Ei nu au înțeles că adevărata sfințenie nu poate fi legiferată prin coduri și regulamente. Orice încercare în acest sens rezultă în legalism.

Sfințenia este o Persoană. Natura și caracterul Dumnezeirii revelează adevărata sfințenie. Hristos însuși a devenit neprihănirea noastră (Ieremia 23:5-6). Nu îndrăznim să vă învățăm că simpla urmare a unor reguli externe are puterea de a ne pune într-o relație bună cu Dumnezeu. Noi nu suntem mântuiți prin cuvinte, ci prin har, prin credința în sângele lui Isus (Efeseni 2:8). Sfințenia nu este făcută de om; este făcută de Dumnezeu. Când Dumnezeu te sfințește, ești pur, curat și neprihănit. A fi neprihănit înseamnă să nu ai în inimă amărăciune, dorință de răzbunare, gânduri de represalii. Isus a spus, „ Ferice de cei cu inima curată,

căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”(Matei 5:8). Sfințenia este natura lui Dumnezeu – nu a noastră – demonstrată în viețile noastre. Adevărata sfințenie este manifestată de un caracter christic, nu de un stil de viață exterior. Este lucrarea lui Dumnezeu făcută prin noi, nu faptele noastre moarte. Este neprihănirea Lui, nu neprihănirea noastră. Neprihănirea noastră este ca o zdreanță mânjită în ochii lui Dumnezeu (Isaia 64:6). Duhul Sfânt trebuie să ne salveze de ipocrizie și auto-neprihănire pentru a ne face cu adevărat neprihăniți.

Ca Duh al Sfințeniei, Duhul Sfânt aduce judecată, foc, și ardere în viețile noastre. El caută și condamnă păcatul, distrugând toate impuritățile sufletului și duhului (Isaia 10:16-18). Totuși El ne tratează cu blândețe, conform naturii Sale, și ne dă har să umblăm în sfințenia Lui. El nu numai că ne atribuie sfințenia printr-o declarație că suntem neprihăniți, ci El și împarte din neprihănirea Lui în inimile noastre, astfel că sfințenia devine un mod de viață pentru noi.

Este atât de important să ne trăim viețile în așa fel încât să dorească și alții caracterul christic pe care îl văd în noi. Când oamenii admiră caracterul plăcut și pacea lui Dumnezeu pe care le văd în viața unei persoane, vor dori să aibă și ei aceste calități. Nu un cod de bună purtate este cel care îi plasează pe creștini în sfințenie, ci caracterul lui Hristos săpat în mințile și inimile lor. Standardele de conduită ale creștinilor vor diferi chiar între localități, în funcție de direcțiile care se predică în locurile respective. Dacă suntem nesiguri dacă reflectăm sau nu adevărata sfințenie într-o anumită situație, ne putem pune următoarele întrebări:

- Care este implicația morală a acestui comportament sau atitudini ?
- Ispitește pe cineva să păcătuiască ?
- Mă face să fiu mai puțin asemănător cu Hristos ?
- Ce ne învață Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta ?

Cu privire la îmbrăcăminte, de exemplu, problema morală în discuție este modestia. Hainele indecente (cărora le lipsește modestia) pot ispiti pe alții să păcătuiască prin poftă. Dacă felul de a se îmbrăca al unei doamne îl face pe un bărbat să dorească să fie gentleman și evocă respectul lui, atunci ea se îmbracă într-un mod corect. Dar dacă un bărbat trebuie să se roage pentru har cât timp se află în prezența ei, și să se uite în altă parte pentru a evita să păcătuiască, atunci ea a păcătuit. Pe de altă parte, o femeie își poate purta rochia până la glezne, mânecile până la încheietura mâinii, gulerul până la bărbie, și tot să nu fie sfântă. Deși este modestă, inima ei s-ar putea să fie critică, cinică, arțagoasă, și să aibă obiceiul de a judeca.. Adevărata sfințenie este o stare a inimii reflectată în toate domeniile vieții noastre. Numai Duhul Sfânt ne poate învăța să fim cu adevărat sfinți în timp ce formează caracterul lui Dumnezeu în inimile noastre.

Serviciile Duhului de Sfințenie

Ca și Duh de Sfințenie, Duhul Sfânt adie, mătură, și curăță templele noastre. Ne spală prin Cuvânt, sânge și Duh. Ne sfințește la fel cum ne convinge și ne corectează. Ne arde cu foc. Ne dă neprihănirea Lui, și ne aduce în părtășie cu Dumnezeu.

REZUMAT

Aceste prime patru oficii ale Duhului Sfânt ne descoperă puterea Lui de a înființa viața lui Dumnezeu în credincios. Administratorul Divin al Cerului creează mai întâi viața divină a lui Dumnezeu în noi prin oficiul Duhului de Viață. Apoi El dezvoltă acea viață nouă în noi, lucrând ca Duh al Adevărului pentru a ne aduce la o mai completă revelație (descoperire) a lui Dumnezeu. Ca Duh al Înfierii, El continuă să lucreze cu răbdare în noi până când putem fi numiți copii care au cunoștință, având viața lui Hristos manifestată în noi. Crescând în relația cu Dumnezeu, ne aduce la realizarea sfințeniei pe măsură ce El lucrează în noi ca Duh al Sfințeniei. Adevărata sfințenie este un rezultat al Duhului Sfânt care schimbă inimile noastre până când trăirea sfântă devine un mod de viață pentru noi.

Dacă începem să înțelegem această lucrare creatoare a Duhului Sfânt în viețile noastre, ar trebui să vedem nevoia noastră de a fi într-o legătură reală la această a Treia Persoană a Dumnezeirii. El este credincios să ne aducă la cunoștința nevoii noastre de relație cu El. Apoi, în timp ce noi Îi cedăm viețile, Îi permitem să ni le cârmuiască, El va lucra în inimile noastre pentru a împlini planurile Lui pentru noi.

Capitolul 6

Șapte oficii (slujbe) ale Duhului Sfânt

Partea a II-a: Cârmuind viața credincioșilor

Credincioșii care decid să-și predea Duhului Sfânt viețile vor descoperi curând puterea Lui divină de a cârmui în diferitele împrejurări ale vieții. Dumnezeu dorește ca relația Duhului Sfânt cu credincioșii să meargă dincolo de crearea vieții lui Dumnezeu în ei până când ei se dezvoltă complet în fii de Dumnezeu. Prin puterea Lui divină, Dumnezeu dorește să *cârmuiască* viețile noastre în așa fel încât să împlinească toate planurile lui Dumnezeu în noi, ca persoane, și ulterior, în Biserică. Pe măsură ce ne maturizăm în umblarea noastră cu Dumnezeu, recunoaștem dependența noastră crescândă față de Duhul Sfânt. Pavel a avertizat biserica din Galatia că nu-și pot desăvârși viețile prin eforturi firești sau prin împlinirea legii (Galateni 3:3). Numai credința în lucrarea Duhului Sfânt îi va aduce la maturitate în umblarea lor cu Dumnezeu. La fel, dacă vrem să devenim oameni ai lui Dumnezeu care împlinesc visul lui Dumnezeu de a avea o familie – fii și fiice după asemănarea Lui – trebuie să învățăm să umblăm în supunere față de puterea de cârmuire a Duhului Sfânt.

V. DUHUL HARULUI

Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului? (Evrei 10:29)

Duhul harului guvernează atitudinile și acțiunile credinciosului care a învățat să umble în dependență de Duhul Sfânt. Cărturarii au definit harul lui Dumnezeu în moduri diferite. Unii au scris cărți întregi pentru a expune înțelesul cuprinzător al harului. Teologii ne spun că harul, definit în mod simplu, este *favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, bunătatea lui nemeritată*. O altă frază care se folosește pentru a descrie harul este *dragostea divină în acțiune*. Dr. Sam Sasser, în cursul său intitulat „Grace, the Making of Character”, definește harul ca fiind „abilitatea lui Dumnezeu de a ne da noi dorințe și apoi, hrănind aceste dorințe, a le realiza în viețile noastre până când voia Lui se împlinește.”¹ În mare, harul este calitatea dragostei lui Dumnezeu care lucrează în toate domeniile vieților noastre acolo unde suntem deficitari și avem o nevoie. Suntem atât de inadecvați în multe domenii ale vieții noastre, încât trebuie să avem dragostea lui Dumnezeu în acțiune pentru a ne ajuta și a ne salva. Scriptura ne atrage atenția „să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Pentru studiul nostru vom considera Duhul Harului ca fiind Cel care *ne dă abilitatea divină de a face tot ce ne cere Scriptura, pentru a ne supune pe deplin lui Dumnezeu*. De exemplu, avem nevoie de har pentru a umbla în lumină cu frații și surorile noastre după cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 1:7). Avem nevoie de har divin pentru a fi în stare să renunțăm la obiceiurile proaste, să întoarcem bine pentru rău, și să întoarcem celălalt obraz. Avem nevoie de Duhul Harului pentru a ne ajuta în lucrurile cotidiene, nu numai în situațiile și relațiile dificile.

Natura umană nu este în esență bună, așa cum susțin umaniștii. Este în esență păcătoasă. Personalitatea noastră naturală este egocentrică, plină de mândrie, lene, incorectitudine (necinste), și egoism. Duhul Harului ne ajută în procesul dureros al venirii la cruce pentru a schimba natura noastră păcătoasă în natura fără păcat a lui Hristos. Pe măsură ce cedăm lucrării Duhului Sfânt, El formează caracterul lui Hristos în noi și începem să răspundem vieții în mod diferit. Ne trezim împlinind sarcini altruiste pe care altfel nu le-am fi făcut. Datorită lucrării harului lui Dumnezeu în noi, putem răspunde cu dragoste chiar și în situații neplăcute. Cea mai satisfăcătoare experiență a vieții noastre este să învățăm să-i iubim pe oamenii pe care nu i-am fi putut iubi fără harul lui Dumnezeu. Experimentăm adevărata libertate atunci când Duhul Harului ne eliberează de natura noastră egoistă și ne îngăduie să umblăm în natura lui Hristos.

Când, într-o anumită ocazie, Isus a citit Scriptura în sinagogă, Biblia spune că oamenii se mirau de „cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui...” (Luca 4:22). O traducere grecească a acestui verset spune că „El transmitea mesajul harului”.

Acest mesaj al harului a fost în minunata declarație a profetului Isaia:

Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.

(Luca 4:18-19)

Când Duhul Sfânt operează în noi, dragostea lui Dumnezeu lucrează în aceste direcții pentru a ne vindeca și a ne elibera. Apoi, El lucrează prin noi pentru a împărtăși evanghelia și pentru a aduce acel mesaj de eliberator al harului în viețile altora.

Nu pretind că știu totul despre har. Știu doar că este acțiunea de dragoste a lui Dumnezeu care a fost acolo să mă salveze de câte ori am avut nevoie. Am simțit harul lui Dumnezeu susținându-mă în durerea mea de fiecare dată când am dus pe unul dintre cei 11 membri ai familiei mele la cimitir. În noiembrie 1991, nepotul meu de 31 de ani, David, a avut un accident ciudat care a avut ca rezultat moartea lui. Un grătar cu gaz i-a explodat în față și i-a ars grav plămâni. Am petrecut patru zile cu el după accident vorbindu-i despre dragostea Tatălui său ceresc. Ne-am bucurat împreună pentru că fusese ales de Tatăl lui înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4) și că el a ales să fie ales; am fost recunoscători că L-am cunoscut pe Isus ca și Salvatorul nostru. În timp ce luam cina împreună, știam amândoi că era pregătit să-L întâlnească pe Dumnezeul lui. A murit la câteva zile.

Când stăteam lângă coșciugul nepotului meu, mintea mea firească voia să strige, „Ce păcat!”. David absolvise universitatea, era un tânăr antreprenor cu 65 de angajați în subordine. Dar în loc să-mi exprim durerea am spus: „Satan, am ceva să-ți spun. În cazul în care ai avut vre-o implicare în ceea ce s-a întâmplat, nu ai câștigat! Știu unde se află nepotul meu. Și tu nu ai de oferit nimic mai bun decât Raiul.” În acel moment Duhul Sfânt a umplut duhul meu cu mult har și multă pace. Trei săptămâni mai târziu, în timpul serviciului de închinare de duminică dimineața, Tatăl mi-a dat mărturia că nepotul meu se închină împreună cu noi. Dumnezeu mi-a descoperit că David știa acum mai multe despre închinare decât știu eu, deși predicam despre închinare de ani de zile. Duhul Harului este în stare să ne susțină în situațiile cele mai dificile pe care le vom înfrunța în această viață.

Serviciile Duhului Harului

Ca și Duh al Harului, Duhul Sfânt ridică stindardul împotriva dușmanului, pe ajută când avem îngrijorări, și ne dă libertate. Este Avocatul (Apărătorul) și Mângâietorul nostru, Paraclet – engl. Care vine lângă noi să ne ajute. El ne dă odihnă, ne poruncește, nu ne rănește, ajută neputinței noastre, ne conduce (așa cum a făcut cu Isus în pustie [Marcu 1:12]) și ne scoate mai mult decât biruitori (Ezechiel 37:1).

VI. DUHUL RUGĂCIUNII (IMPLORĂRII)

Atunci, voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune [implorare – KJV]... (Zaharia 12:10)

Nu folosim foarte mult cuvântul *implorare* în vocabularul nostru. Implorarea este prin definiție „o rugămintă, o rugăciune sinceră în închinare, o cerere.” În sensul său larg cuvântul cuprinde întregul domeniu al rugăciunii. Ca și Duh al Rugăciunii, Duhul Sfânt împlinește oficiul de rugăciune, conducând departamentul de comunicare între duhul nostru și Dumnezeu. Dumnezeu este Duh și omul nostru interior este duh. Duhul rugăciunii vine să ne pună într-o relație de rugăciune cu Dumnezeu pentru ca să putem avea partășie liberă cu El. Comunicarea cu Dumnezeu nu înseamnă doar a spune rugăciuni la anumite ore, ci presupune trăirea unei vieți de rugăciune (vezi capitolul 9).

Sunt ocazii când ne rugăm singuri, așteptând în tăcere în prezența lui Dumnezeu. Dar nu numai atunci ne rugăm. Rugăciunea este a-I vorbi lui Dumnezeu chiar și când nu putem vorbi cu voce tare. Duhul meu poate vorbi cu Dumnezeu în mijlocul unui magazin. Pot să mă rog pentru multe lucruri în timpul zilei fără să fiu din punct de vedere fizic într-un loc destinat rugăciunii. Trebuie să învățăm să cultivăm un duh de rugăciune în timp ce trecem prin situațiile zilnice obișnuite. Apoi va fi rugăciunea noastră eficientă atunci când vom intra în locul de rugăciune. A învăța să cedăm Duhului Rugăciunii ne va aduce într-o relație vitală cu Duhul Sfânt.

Rugăciunea Domnească

Când Isus i-a învățat pe ucenici să se roage ceea ce noi numim „Rugăciunea Domnească”, El a descoperit natura Duhului Rugăciunii (Implorării). În această rugăciune model, El ne învață mai întâi să venim cu respect la Tatăl nostru ceresc, închinându-ne. Apoi, după ce am venit la El cu atitudinea potrivită, trebuie să cerem ca împărăția Lui să fie instaurată și voia Lui să se facă în viețile noastre și pe acest pământ. După aceasta, ne învață să cerem pâinea de fiecare zi, și protecție față de cel rău. El ne arată că acestea sunt nevoi legitime și ne putem aștepta ca Tatăl nostru ceresc să ni le împlinească.

Apoi, în aceeași rugăciune, El ne învață să-i iertăm pe cei care păcătuiesc împotriva noastră și să Îi cerem lui Dumnezeu să ne ierte greșelile noastre. Unul dintre cele mai mari privilegii pe pământ este a ierta ofensa altora față de noi. Odată o fetiță era supărată pentru că a simțit că tatăl ei a făcut o greșală. Ea credea că adulții nu fac greșeli. Așa că l-a întrebat pe tatăl ei, „De ce fac adulții greșeli?” Tatăl ei i-a răspuns cu blândețe, „poate pentru ca să-i ierte copiii.” Cu fața strălucitoare și cu un zâmbet de ușurare și-a aruncat mâinile în jurul tatălui ei și a strigat, „Te iert.” Dacă nimeni nu ne-ar supăra niciodată, nu am cunoaște bucuria de a ierta. Trebuie să extindem iertarea pe care am primit-o personal de la Dumnezeu și la cei care ne greșesc. Pentru că dacă nu iertăm, Scriptura ne învață că nici Tatăl nostru din cer nu ne va ierta (Marcu 11:26). Dumnezeu ne poate da un duh care iartă și care nu va nutri resentimente față de alții. Înțelegerea faptului că toți suntem imperfecti și că avem nevoie disperată de iertare ne ajută să ne iertăm unii pe alții.

Isus sfârșește acest model de rugăciune recunoscând puterea și gloria veșnică a lui Dumnezeu. În timp ce Îi atribuim lui Dumnezeu Împărăția, puterea, gloria veșnică, primim perspectiva eternă prin care Dumnezeu vede toate aspectele vieții. El este Dumnezeu, și noi suntem copiii Lui destinați să I se închine pentru eternitate. Aceste principii ale rugăciunii subliniază pentru noi dependența noastră de Dumnezeu pentru a ne fi împlinite nevoile. De asemenea, ele ne învață atitudinea potrivită față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Numai Duhul Sfânt ne poate ajuta să urmăm aceste principii, pentru ca să învățăm să-I fim plăcuți lui Dumnezeu în tot ce facem.

Chiar având aceste instrucțiuni în ce privește rugăciunea, sunt ocazii în care nu știm cum să ne rugăm pentru o situație specială sau pentru o problemă. Pe măsură ce învățăm să cedăm Duhului Sfânt, El se roagă pentru noi în oficiul de implorare. Când Duhul Sfânt se roagă prin noi, putem fi siguri că El se roagă conform planului lui Dumnezeu. De aceea botezul Duhului Sfânt cu rugăciunea în limbi cerești este atât de important pentru fiecare credincios. Rugăciunea în alte limbi este un mijloc divin de comunicare inițiat de Duhul Sfânt.

Nu putem primi promisiunea că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său (Romani 8:28), dacă Duhul Sfânt nu se roagă voia Lui prin noi. El ne cercetează inima și mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu (Romani 8:26-27). A fost unul din ceasurile glorioase ale vieții mele cel în care Duhul Sfânt mi-a descoperit prin acest pasaj din Scriptură că cei trei membri ai Dumnezeirii sunt în acord în rugăciune când ne rugăm în duhul. *Duhul Sfânt* suspină, rugându-se *Tatălui* prin duhul nostru, în timp ce *Isus*, Cuvântul, ne cercetează inimile și mijlocește pentru noi, sfinții. Noi știm că planul lui Dumnezeu pentru care ei se pun de acord în rugăciune prin Duhul Sfânt va funcționa pentru alinierea noastră perfectă la planul Său.

Aplicații ale rugăciunii

În scurta, și practica, sa epistolă, apostolul Iacov înșiră șapte *aplicații* ale rugăciunii, prin care el ne arată cum să ne rugăm în anumite situații. Dacă suntem atenți la instrucțiunile lui, aceasta ne va ajuta să primim răspunsurile de care avem nevoie când suntem în aceste situații. Modelul lui Dumnezeu funcționează întotdeauna când înțelegem căile Lui. Iacov ne oferă o înțelegere folositoare în acest pasaj.

„Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage!” (Iacov 5:13a). Aceasta este o rugăciune *personală*. Expresia *în suferință* înseamnă a lăsa urme de olog (de șchiop). În Vechiul Testament un bărbat nu putea fi preot dacă era în suferință pentru că, în mod automat, el ar fi lăsat urme de olog. În sens spiritual, o persoană infirmă este una care nu umblă cu Dumnezeu așa cum ar trebui să umble. Iacov i-a învățat pe oameni să se roage pentru ei înșiși dacă sunt ologi sau în suferință. Roagă-te tu însuși dacă nu ții poruncile lui Dumnezeu și soluționează problemele între tine și Dumnezeu. Nu cere nimănui să-și pună mâinile peste tine sau să se roage pentru suferința sau păcatul tău. Dumnezeu va auzi rugăciunea ta de pocăință și va răspunde.

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii, și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului”(Iacov 5:14). *Prezbiterii* trebuie să-i unghă cu untdelemn pe bolnavi și să se aștepte ca Dumnezeu să-i vindece. Observați că cel care este bolnav trebuie să-i cheme pe prezbiteri. Oamenii sunt uneori jigniți pentru că nimeni nu vine să se roage pentru ei când sunt bolnavi. Ei nu înțeleg că, conform acestei învățături a lui Iacov, ei au responsabilitatea de a-i chema pe prezbiteri să se roage pentru ei.

„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav...” (Iacov 5:15). Rugăciunea trebuie să fie întotdeauna însoțită de *credință*, credință că Dumnezeu vrea să vindece și că El o va face. Dacă credem și împlinim porunca Cuvântului de a-i unge pe bolnavi cu untdelemn și de a ne ruga pentru vindecare, Dumnezeu va răspunde rugăciunii noastre. Credința trebuie să activeze toate rugăciunile noastre dacă vrem să primim răspuns. Când Duhul Sfânt se roagă prin noi, știm că ne rugăm în credință. Rugăciunile Lui primesc întotdeauna răspuns.

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5:16a). Ni se spune aici să ne rugăm unii pentru alții și să ne mărturisim deschis greșelile unul altuia, cu promisiunea că vom fi vindecați. Este în mărturisire o putere care ne eliberează de vină și ne permite ((ajută)) să fim vindecați de legăturile acesteia. Ioan era de același principiu când a scris, „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1:7).

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 6:16b). Dumnezeu onorează rugăciunea celui neprihănit, în special atunci când este însoțită de înflăcărare. David știa că dacă ar cugeta lucruri nelegiuite în inima lui, Dumnezeu nu l-ar asculta (Psalmul 66:18). De asemenea trebuie să avem o intensitate a dorinței asemănătoare cu flacăra albastră a unei lămpi de sudură care topește tot ce atinge. Atunci ne putem aștepta să primim ceea ce avem nevoie de la Dumnezeu.

„Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință [cu sinceritate – KJV] să nu ploaie, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni...” (Iacov 5:17). Termenul *cu sinceritate* înseamnă fără ipocrizie și din adâncul inimii, nu numai de pe buze. Deși Ilie a fost un profet chemat de Dumnezeu, nu a putut să comande pur și simplu să nu plouă. El a trebuit să se roage sincer pentru a împlini planurile lui Dumnezeu. El a fost un om neprihănit, dar nu numai prin neprihănirea lui a fost adusă judecata asupra unui popor netrebnic. Ci prin rugăciunea lui sinceră ca voia lui Dumnezeu să se facă. Cunoașterea voii lui Dumnezeu nu este de ajuns. După ce cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru o anumită situație, trebuie să ne rugăm până când o vedem împlinită.

„Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie...” (Iacov 5:18). Ilie a intrat în chin (travaliu) și s-a rugat sincer să plouă așa cum Dumnezeu a promis. Și-a trimis servitorul de șapte ori să se uite pe cer după nori care ar fi sugerat venirea ploii. Când nu era nici un semn de ploaie, s-a rugat *din nou*. În sfârșit, servitorul s-a întors cu vestea bună că a văzut un nor cât o palmă de om. Ilie nu s-a oprit din rugăciune până nu a primit ceea ce-i promisese Dumnezeu.

Este o învățatură extremă în ce privește credința conform căreia trebuie să-I spunem numai o dată lui Dumnezeu cererea noastră. Această învățatură spune că dacă Îi cerem încă o dată, ne facem vinovați de necredință. Cei care învață această idee eronată nu țin cont de cerința lui Dumnezeu dată în Scriptură de a *persevera* în rugăciune (Luca 18:1). Niciodată nu trebuie să-I forțăm mâna lui Dumnezeu, sau să cerșim răspunsul la plângerea noastră. Dar sunt ocazii când trebuie să perseverăm în cererea noastră din cauza piedicilor supranaturale care întârzie răspunsurile la rugăciunile noastre. Profetul Daniel a experimentat o asemenea întârziere. Când a sosit îngerul cu răspunsul la rugăciunea lui Daniel la trei săptămâni după ce s-a rugat prima dată, el i-a explicat lui Daniel că întârzierea i-a fost cauzată de împotrivirea supranaturală pe care a întâlnit-o în ceruri când venea să-i aducă răspunsul. Dumnezeu ne cere să ne rugăm până când primim răspunsul pe care El a promis că ni-l va da. Câte răspunsuri ne-au fost confiscate pentru că nu am perseverat în rugăciune?

Deși pătrunzătoarea învățatură a lui Iacov despre rugăciune cuprinde numai câteva versete, vom avea mult de câștigat dacă aplicăm aceste principii simple în viețile noastre de rugăciune. Ordinea lui Dumnezeu trebuie urmată dacă așteptăm să primim răspunsuri la rugăciuni. Dorința Lui este să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre, și instrucțiunile Lui sunt clare. Chiar și ucenicii I-au cerut lui Isus să-i învețe cum să se roage. Putem și noi să facem același lucru. Citind Cuvântul și așteptându-ne să primim ajutorul Duhului

Sfânt, viețile noastre de rugăciune pot fi transformate astfel încât să umblăm cu El într-o relație de rugăciune eficientă.

Serviciile Duhului de Rugăciune

Pe măsură ce Duhul Sfânt își stabilește în noi oficiul de rugăciune, El se roagă „rugăciunile Lui”; mijlocește; suspină sub greutatea „slavei Lui”; și face cereri. De asemenea, El laudă; se închină; aduce mulțumiri; face casa lui Dumnezeu să fie curată, plină de putere, și o casă de rugăciune; și stabilește comunicarea de la inimă la inimă între om și Dumnezeu.

VII. DUHUL SLAVEI

„Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi.” (1 Petru 4:14)

Nu prea auzim cuvântul slavă în conversații. Și totuși în Biblie este unul din termenii vitali și bogați care dau perspectivă valorilor noastre și ne cheamă la o închinare mai adâncă în fața Dumnezeului nostru. În Vechiul Testament slava realizărilor omenești este o slavă atribuită. Ea există în ochii privitorului. Dar slava lui Dumnezeu este obiectivă. Este înrădăcinată chiar în natura Lui, nu în evaluarea făcută de alții. Când slava lui Dumnezeu este descoperită și recunoscută, toate lucrurile cu care se mândresc oamenii pălesc în nimicnicie.²

Când Moise l-a implorat pe Dumnezeu să-i arate slava Lui, Biblia relatează că, „Domnul a răspuns: ‘Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!’” (Exod 33:19). Acest pasaj leagă slava lui Dumnezeu de caracterul Său iubitor. Dumnezeu și-a arătat puterea Sa de răscumpărare în timpul exodului (Numeri 14.22), la fel cum Își arată puterea Sa creatoare atunci când „cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalmul 19:1). Dar *slava* implică mai mult decât descoperirea lui Dumnezeu drept cine este El. Aceasta implică o invazie în universul material, și expresia prezenței active a lui Dumnezeu în poporul Său. Slava obiectivă a lui Dumnezeu este relevată de venirea Lui să locuiască în noi, poporul Său, și să ni se descopere pe Sine prin acțiunile Sale în lumea noastră.³

În Noul Testament cuvântul grecesc pentru *slavă* este *doxa*. Are cel puțin cinci înțelesuri diferite. Fiecare aspect al cuvântului lărgeste înțelegerea slavei lui Dumnezeu de către noi la ceva mai mult decât un nor sau ceva atât de mistic la care nu ne putem raporta. În primul rând, *doxa* exprimă maiestatea și splendoarea lui Dumnezeu. Înseamnă de asemenea, să-i atribui Lui onoarea și creditul pentru lucrările Lui prin noi. „Slava lui Dumnezeu” poartă și înțelesul de reputație a lui Dumnezeu. Ca și credincioși care dorim să trăim pentru slava lui Dumnezeu, am fost însărcinați și cu reputația Lui. Totuși, un alt aspect al cuvântului *slavă* are a face cu Duhul Sfânt care rămâne peste noi în luptele și încercările noastre, schimbându-ne caracterul în caracterul lui Hristos. În fine, înțelesul slavei care poate ne place cel mai mult, se referă la „prezența manifestată a lui Dumnezeu”. Această prezență manifestată este diferită de omniprezența Lui și chiar și de prezența Lui stăruitoare, după cum vom învăța în studiul nostru. Uneori, din cauza înțelegerii noastre limitate, transformăm slava lui Dumnezeu în ceva mistic. Ne-am referit la ea ca și „nor” care i-a condus pe copiii lui Israel. Dar slava lui Dumnezeu așa cum tocmai am descris-o este mai mult decât un nor; este minunata măreție a prezenței lui Dumnezeu.

Atunci, care este răspunsul nostru la slava lui Dumnezeu? Trebuie să-i atribuim Domnului slava (1 Cronici 16:28) și să ne lăudăm cu numele Lui cel sfânt (1 Cronici 16:10). Trebuie să ne închinăm Lui recunoscând prezența Sa și lăudându-l pentru acele calități și acele acțiuni în folosul nostru care ne-au fost descoperite. Spunem împreună cu psalmistul David, „Dar, Tu, Doamne, Tu ești scutul meu, Tu ești slava mea, și Tu îmi înalți capul” (Psalmul 3.3). Îl slăvim pe Dumnezeu oferindu-I laude și fiind canale prin care Duhul Sfânt, care locuiește în noi, Îl poate transmite pe Dumnezeu celor din jurul nostru.⁴

Slava lui Dumnezeu descoperită în suferință

Slava lui Dumnezeu va fi descoperită în noi pe măsură ce devenim victorioși în încercările prin care trecem. Pavel a înțeles aceasta când a scris, „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). El le-a explicat corintenilor că credincioșii vor fi schimbați din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Corinteni 3:18). Apoi

el a descris multe încercări dificile pe care le-a experimentat, și a spus: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:17). Dorința lui Dumnezeu este ca slava Lui să fie descoperită în noi prin încercări. Dumnezeu permite ca încercările să vină în viața noastră pentru a ne testa. Intenția lui Dumnezeu este ca aceste încercări să ne schimbe și să ne facă asemenea lui Hristos. Când Petru le-a scris creștinilor cu privire la „încercarea de foc . . . , care a venit peste voi ca să vă încerce” (1 Petru 4:12), i-a îndemnat să nu se mire că vor avea de suferit. El i-a îndemnat să se bucure că sunt părtași la suferințele lui Hristos pentru ca „să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:13b). Petru a considerat slava lui Dumnezeu mult mai demnă de a fi luată în considerare decât suferințele care ne testează. Vom răspunde cu dragoste în situații dureroase, așa cum a răspuns Hristos, pe măsură ce devenim mai mult asemenea Lui. Duhul Slavei ne ajută să fim victorioși în suferințele prin care trecem.

Dumnezeu a îngăduit ca Iov să experimenteze încercări serioase. Prin răspunsul lui potrivit la aceste experiențe dureroase, Iov a intrat într-o relație mai adâncă cu Dumnezeu. El a recunoscut acest fapt când a strigat: „urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum, ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5). Din încercare în încercare, din victorie în victorie, Duhul Slavei ne schimbă. Încercările de foc vin să ne testeze răbdarea și să clădească un caracter dumnezeiesc în noi. Aceste încercări ne fac să depindem de Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să răspundem într-un mod dumnezeiesc. Duhul Slavei rămâne în noi în suferință dacă ne supunem Lui fără să ne revoltăm față de încercare.

Cunoșteam un cuplu de tineri căsătoriți care frecventau Asbury College. El era un bun predicator și ea era o minunată cântăreață și organistă într-o biserică metodistă din Charlotte, Carolina de Nord. Erau căsătoriți de patru ani când ea a născut-o pe fiica lor. Acest copil era răspunsul la rugăciunile lor și a devenit curând iubite inimilor lor, umplând casa lor de dragoste și bucurie. Când era în jur de doi ani, o fetiță minunată, atât de iubită de toți, s-a întâmplat tragedia. Într-o după-amiază, în timp ce mama ei călca lenjeria, acest copil a căzut pe podea și a zăcut acolo în tăcere. Alarmată, mama a alergat, a ridicat-o și a dus-o imediat la spital. Fiica lor a fost diagnosticată cu meningită spinală. A murit în aceeași noapte pe la miezul nopții.

Toți din biserică au crezut că tânăra mamă va fi devastată. S-au temut că nu va face față, pentru că viața ei părea că a fost înfășurată în jurul aceluși copil pe care și l-au dorit atât de mult. În timp ce soarele apunea peste cimitirul din Charlotte două zile mai târziu, ei au culcat corpul fetei să se odihnească. În acel moment prietenii adunați acolo au auzit o voce blândă cântând, „Ce prieten avem în Isus, toate păcatele și durerile ni le-a purtat...”⁵. Era vocea mamei copilei. Ea nu s-a prăbușit în ceasul celei mai adânci dureri. Duhul Slavei se afla în ea, întărind-o în timpul acestei mari pierderi.

Dumnezeu a folosit victoria personală a acestui cuplu pentru a aduce trezire acelei biserici. Ei au studiat la Asbury College și știau ce este o trezire. Ei se rugaseră ca Dumnezeu să trezească biserica. Dumnezeu nu a luat viața fetei pentru a aduce trezire; El nu este rău. Dar ca rezultat al acelei tragedii, biserica a început să-L caute pe Dumnezeu și El a venit la ei cu Prezența Lui. În timp ce acest cuplu mărturisea suficiența harului lui Dumnezeu, slava lui Dumnezeu a strălucit prin ei în adâncă lor suferință.

Harul martirilor

Când oameni furioși îl împrășcau cu pietre, „...Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7:55). Duhul Slavei ne dă puterea de a muri o moarte de martiri. Mulți oameni din toate timpurile vor purta odată coroană de martir, oameni care au experimentat acea dragoste pentru Dumnezeu care alege să moară pentru adevăr, decât să retracteze. Pe măsură ce ascultăm de Duhul Sfânt, Duhul Slavei va cârmui viețile noastre în cele mai dificile circumstanțe și ne va aduce într-o prețioasă relație cu Dumnezeu.

Prezența lui Dumnezeu

Orice suferință merită îndurată pentru a avea manifestarea prezenței lui Dumnezeu. Așa cum am menționat, Biblia ne învață despre trei aspecte ale prezenței lui Dumnezeu. În primul rând, ne învață despre *omniprezență*, care înseamnă că Dumnezeu este prezent peste tot. Dumnezeu l-a întrebat pe profetul Ieremia, „Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu ? ... Nu umplu Eu cerurile și pământul? ...” (Ieremia 23:24). Și psalmistul David l-a întrebat pe Dumnezeu, „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și

unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Psalmul 139:7) Aceste versete, împreună cu multe altele, mărturisesc omniprezența lui Dumnezeu.

În al doilea rând, Biblia ne învață despre *prezența* lui Dumnezeu *care rămâne cu noi*. Isus ne învață, „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4). Ca și credincioși, trebuie să învățăm să cultivăm această fel de relație de rămânere în Dumnezeu și Dumnezeu să rămână în noi. Din această relație va veni rodire în viața noastră. Învățăm să rămânem în El citind Cuvântul și rugându-ne în laudă și închinare personală și corporativă, și prin ascultare de poruncile Lui.

În al treilea rând, Scriptura ne învață despre *prezența manifestată* a lui Dumnezeu; adică, prezența lui Dumnezeu într-un anumit loc la un moment dat manifestându-Se în fața poporului Său. Când Iacov fugea de fratele lui Esau, a experimentat prezența manifestată a lui Dumnezeu într-un vis. Când s-a trezi era plin de frică din cauza minunatei prezențe a lui Dumnezeu. El a spus, „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut” (Genesa 28:16). Și Avraam a experimentat prezența manifestată a lui Dumnezeu în timp ce stătea în ușa cortului în timpul zădufului zilei. Biblia spune, „Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre” (Genesa 18:1a). Avraam a vorbit cu El și I-a dat să mănânce, rugându-se de El să mai rămână. Apoi Dumnezeu i-a confirmat promisiunea de a-i da un fiu și i-a descoperit planul cu privire la Sodoma prietenului Său, Avraam.

În Noul Testament vedem prezența lui Dumnezeu manifestată atunci când ucenicii s-au rugat în timpul persecuțiilor. Au strigat, „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, și întinde-ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău cel Sfânt Isus” (Fapte 4:29-30). Dumnezeu Și-a manifestat prezența într-un mod minunat ca răspuns la rugăciunea lor. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fapte 4:31).

Dumnezeu Își manifestă prezența prin oameni, pe care Biblia îi numește „vase de lut” (2 Corinteni 4:7), prin ungera Duhului Sfânt prin daruri supranaturale. O ungere profetică peste Cuvântul predicat, de exemplu, ne face conștienți, prin simțurile noastre naturale, că El este acolo. El își manifestă prezența și în laudele pe care I le aducem, în puterea de vindecare, și în multe alte feluri. Dumnezeu va umple Biserica cu Slava prezenței Sale manifestate. Atunci durerea cauzată de încercări va fi eclipsată de minunata prezență a lui Dumnezeu în manifestarea slavei Sale.

Serviciile Duhului Slavei

Ca și Duh al Slavei, Duhul Sfânt modelează bunătatea lui Dumnezeu în noi: cinstea Lui, reputația Lui, transformarea Lui, și manifestarea prezenței Lui. El ne schimbă din slavă în slavă; El împlinește planul lui Dumnezeu în noi (Romani 8:26-29). Ne schimbă viața (ne dă viața lui Hristos în locul vieții trăite pentru noi înșine). El luptă cu firea, se împotrivesc ei, și o răstignește. Ne face părtași slavei Sale.; Ne botează cu „botezul suferinței”; și ne asigură că vom primi slavă pentru suferințe.

REZUMAT

Rezumând cele șapte oficii ale Duhului Sfânt, putem concluziona următoarele: Duhul Sfânt, pe măsură ce-și însușește viața lui Hristos Domnul nostru pentru, în și prin noi, este Cel care are o măsură suficientă de tărie; este Cel care ne ridică la Dumnezeu și ne duce în închinare. El ne descoperă adevărul și ne adoptă în familia lui Dumnezeu, aducându-ne la calitatea de fiu matur, pregătit pentru a conduce, a domni și a moșteni (împreună cu Hristos). El ne ajută să ne schimbăm natura păcătoasă cu sfințenia lui Dumnezeu prin proviziile Lui de har, mai mult har, mult har și belșug de har. El face ca rugăciunile noastre să aibă rezultat. El ne ajută și să fim victorioși în suferințe, schimbându-ne și potrivindu-ne planului lui Dumnezeu. Puterea Duhului Sfânt se mișcă prin aceste șapte oficii, administrându-le după cum este nevoie, pentru a răscumpăra un popor care să fie Mireasa Fiului. Numai dacă fiecare din noi îl cunoaștem personal pe Duhul Sfânt devenim o parte a împlinirii voii lui Dumnezeu. Trebuie să ne predăm viețile acestei a Treia Persoană a Dumnezeirii și să învățăm să umblăm cu El pentru ca El să ne schimbe și să fim asemenea cu Hristos.

Note

1. Sam Sasser, *Grace: The Making of Character*, Fountain Gate Publishing, (Plano, Texas:1991) p. 33.
2. Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words, (Old Tappan, New Jersey: Fleming H. Revell, 1981) pp. 310-312.
3. Ibid.
4. Ibid.
5. "What a Friend We Have in Jesus", Joseph Scriven and Charles Converse.

Capitolul 7

Șapte semnificații ale puterii Duhului Sfânt

Descoperirea omnipotenței lui Dumnezeu

Pentru a fi înțeleși când vorbim despre puterea Duhului Sfânt, trebuie să definim omnipotența divină în termeni omenеști, ceea ce nu este o sarcină ușoară. Sunt șapte cuvinte grecești folosite în Noul Testament care descriu diferite aspecte sau manifestări ale omnipotenței lui Dumnezeu. O înțelegere a acestor termeni ne va ajuta să înțelegem puterea și abilitatea superioară a Duhului Sfânt de a transforma fiecare viață și situație pe care o atinge și de a împlini cele mai înalte planuri ale lui Dumnezeu pe pământ. Studiarea puterii lui Dumnezeu ar trebui să inspire uimire în inimile noastre și să ne facă să ne aplecăm în închinare înaintea Lui. Cum am putea noi înțelegem măreția Dumnezeului care dorește atât de mult părtașia cu omul încât folosește toată puterea Sa divină pentru a ne răscumpăra și a ne aduce în relație cu Sine. O asemenea dragoste divină a venit să ne reveleze în timp ce lucrează la transformarea noastră în chipul lui Hristos.

Scriptura ne descoperă multe fapte ale sublimiei puteri a lui Dumnezeu. Întrevedem omnipotența Lui mai întâi în crearea universului. Puterea Duhului Sfânt la creație a adus în realitate ceva din nimic prin Cuvântul lui Dumnezeu. Scriptura ne învață că omenirea Îl poate recunoaște pe Dumnezeu luând aminte la sublima minune a creației (Romani 1:19-20). O altă manifestare a puterii Duhului Sfânt este în tăria și autoritatea Lui militară, genul de putere pe care ne așteptăm să o vedem într-o armată. Oștirile Cerești sunt înzestrate cu acest gen de putere. Când Iosua se pregătea să ducă pe copiii lui Israel în Țara Promisă, Dumnezeu li s-a prezentat ca un războinic viteaz. La început Iosua nu L-a recunoscut și L-a întrebat, "Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?" (Iosua 5:13c) Replica a venit, "Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit." Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat..." (Iosua 5:14). Această putere militară divină le-a dat israeliților victoria asupra uriașilor din țară.

Puterea de înviere a Duhului Sfânt este cea care L-a înviat pe Hristos din morți. Puterea de înviere este mai mare decât puterea morții. Hristos a cucerit moartea, iadul și mormântul prin puterea de înviere a Duhului Sfânt. Pavel a scris despre această putere, "Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi" (Romani 8:11). Această putere de înviere ne dă victoria finală asupra morții.

Duhul Sfânt este de asemenea acea forță dinamică ce echipează pe cineva pentru slujire. Duhul îl face pe credincios eficient în distrugerea forțelor supranaturale ale întunericului prin minunate și miraculoase lucrări. Tot puterea Duhului Sfânt este cea care aduce tăria morală care poate ridica și liniști atât sufletul omului cât și al unei societăți care urmărește evlavia. Duhul Sfânt este puterea lui Hristos care operează vizibil în adunarea bisericii care Îl are pe Hristos drept Cap. Această putere împăratească a lui Dumnezeu este pătrunzătoare; acționează în cunoaștere divină a minților oamenilor într-o înțelepciune variată, descoperindu-L pe Isus celor care cred. Puterea Duhului Sfânt se mișcă în vindecarea bolnavilor și în facerea de minuni. El este Puterea lui Dumnezeu "prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efeseni 3:20).

După ce am spus toate acestea, trebuie să recunoaștem limitarea noastră în a descrie omnipotența Dumnezeului cel viu. Îl cunoaștem noi cu adevărat? Sunt dintre aceia care au atribuit Duhului Sfânt numai

unul sau două dintre aceste aspecte ale puterii. Poate ei se gândesc că El a venit să le dea darul vorbirii în alte limbi, sau eliberare de sub apăsarea demonică. Deși acestea sunt aspecte ale puterii, acestea nu reprezintă în mod cuprinzător Persoana Lui. Nu îndrăznim să limităm înțelegerea lucrării Lui la una sau două manifestări ale puterii Sale. Dacă o facem, ce se va întâmpla atunci când vom avea nevoie de Cineva care să schimbe natura noastră adamică într-o natură christică? Cine ne va elibera de mânie, răutate, și gelozie? Cine ne va transforma mințile pentru a ne da gândurile lui Hristos? Cine va lua slăbiciunile noastre morale și ne va da tăria să-L iubim pe Dumnezeu și să-L slujim? Avem nevoie să-L cunoaștem pe Duhul Sfânt în toată omnipotența Persoanei Sale. Apoi trebuie să permitem puterii Sale divine să lucreze în și prin noi pentru ca voia și planul Lui desăvârșit să poată fi împlinite.

I. ARCHĒ

Cuvântul grecesc *archē* descrie puterea divină care poate crea ceva din nimic. Este acea putere care aduce la ființă ceva din sine ca sursă sau început. Recunoaștem în rădăcina cuvântului *archē* termenul englezesc electric *arc* care definește o sursă naturală de energie. Acest arc electric, punctul de aprindere al mecanismului uman, ne dă o imagine clară a puterii creatoare a Duhului Sfânt.

În Creație

Puterea creatoare a lui Dumnezeu a pus în mișcare universul prin Cuvântul Său.. “La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1,3). Când a creat Dumnezeu lumea, a adus-o pur și simplu în existență prin puterea Lui. “și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină” (Genesa 1:2b-3). Minte omului nu poate înțelege această omnipotență de a crea un “început”, pentru că noi nu suntem capabili de a crea în acest sens.

Scriptura ne învață că “Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Numai prin credință putem pricepe măreția puterii creatoare a lui Dumnezeu. Din nou, citim despre începutul creației, “La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale” (Evrei 1:10). Ca ființe create, suntem rezultat al acestei puteri *archē* a lui Dumnezeu care a inițiat viața așa cum o cunoaștem noi.

Întruparea

Încarnarea fiului lui Dumnezeu este de asemenea un exemplu a acestei puteri creatoare rezidente în Duhul Sfânt. În Scriptură citim cum îngerul I-a spus Mariei că “puterea Celui Prea Înalt te va umbri” și “Duhul Sfânt Se va coborî peste tine” (Luca 1:35). Aceste declarații sunt expresii sinonime (Matei 1:18-20; Isaia 7:14; Luca 1:35). Una descrie Sursa divină și cealaltă sfințenia Ei. Neprihănirea lui Isus nu se datora neprihănirii mamei Sale, ci originii divine a naturii Sale umane, Duhul lui Dumnezeu (Evrei 10:5).¹ Și “Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...” (Ioan 1:14). Puterea *archē* a Duhului Sfânt a făcut posibilă Încarnarea lui Hristos –Dumnezeu a devenit om.

Făptura nouă

În ce privește începutul vieții noastre creștine, Ioan spune, “Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început [*archē*], și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl” (1Ioan 2:24b). Puterea *archē* a Duhului Sfânt este ca și întrerupătorul care declanșează aprinderea; Îl duce pe om în contact cu Dumnezeu. Duhul începe în noi o lucrare bună prin puterea lui, și apoi continuă să desăvârșească această lucrare în viețile noastre. Petru a spus că suntem născuți din nou “nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23b). Hristos vine să locuiască în adevăratul sens al cuvântului în noi, prin viața Lui care nu poate putrezi, atunci când ne naștem din nou. Apostolul Pavel ne învață, “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Acceptarea lui Isus ca Salvatorul nostru aprinde (declanșează) puterea *archē* a lui Dumnezeu în duhurile noastre, ceea ce creează viața veșnică. Pentru că puterea creatoare a lui Dumnezeu a venit în viața credinciosului, “Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27) devine realitate.

În rugăciune

Cred că Duhul Sfânt vrea să trăim în așa fel încât să putem atinge prezența lui Dumnezeu tot timpul. Când venim în rugăciune, avem nevoie ca această putere *archē* să aprindă credința în inimile noastre și să aducă gândurile și dorințele noastre în prezența lui Dumnezeu. Fiecare rugăciune eficientă își are sursa în puterea lui Dumnezeu. Dacă învățăm să cedăm puterii Duhului Sfânt pentru ca să ne inspire viețile de rugăciune, vom cunoaște o mai mare eficacitate în primirea răspunsurilor la rugăciunile noastre. Puterea creatoare a cuvântului rostit de buzele noastre, energizat de puterea Duhului Sfânt, va aduce rezultate supranaturale. Prin acest fel de rugăciune Își împlinește Dumnezeu voia Lui.

II. EXOUSIA

Exousia, un alt cuvânt grecesc tradus prin *putere*, indică în special *abilitatea de a decide și de a acționa fără nici o împotrivire*. *Exousia* este puterea (autoritatea, dreptul) de decizie a lui Dumnezeu. Acest cuvânt este folosit de obicei cu *archē*, puterea care aprinde *exousia*. *Exousia* are și sensul de putere și drept de a influența și a impune, acel drept pe care îl au funcționarii guvernamentali. Acest cuvânt descrie puterea ca autoritate cât și abilitatea divină de a îndeplini o sarcină. Nimic nu se întâmplă nici în această lume decăzută fără să opereze *exousia*, autoritatea (dreptul) lui Dumnezeu.

Când cărturarul L-a întrebat pe Isus ce drept avea El să vindece păcate, Isus a răspuns, “Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: ‘Păcatele îți sunt iertate’, ori a zice: ‘Scoală-te, ridică-ți patul, și umblă?’ Dar, ca să știți că Fiul omului are putere [*exousia*] pe pământ să ierte păcatele...” (Marcu 2:9-10). Autoritatea și jurisdicția de a ierta era parte din puterea lui Dumnezeu manifestată în Isus pe pământ. Cărturarii știau că Isus avea puterea să ierte păcatele. Dar, în loc să concluzioneze că Isus era fiul lui Dumnezeu pentru că Își El demonstrase puterea de a ierta păcate, L-au numit blasfemiator (hulitor). Negând puterea *exousia* a lui Dumnezeu, ei au scos la iveală o inimă rea și necredincioasă, care nu putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.

Acest aspect decisiv al puterii *exousia* ne ajută să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. “Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Nu putem deveni copii ai lui Dumnezeu până nu primim puterea (dreptul) de a ne face copii ai lui Dumnezeu. Puterea Duhului Sfânt este cea îl condamnă pe om pentru păcat (Ioan 16:8) și prin ea Îl mărturisim pe Isus ca Domn (1 Corinteni 12:3). Cuvântul *a condamna* implică un proces cognitiv, cum ar fi a muștra, a dojeni, a dezminți, a convinge. Implică de asemenea și un proces moral dincolo de activitatea mentală, o cucerire morală a minții și acțiunilor noastre. Duhul Sfânt dăruiește viața creștină de la început la sfârșit cu un caracter moral. Prin înzestrarea Duhului Sfânt, trăim viața exemplificată de Hristos. De aceea viața creștină este în mod obligatoriu și fundamental supranaturală.² Suntem liberi să respingem sau să acceptăm în viețile noastre această supranaturală putere *exousia*. Dacă o respingem nu-L putem cunoaște pe Dumnezeu, pentru că această putere a Lui ne dă abilitatea de a-L cunoaște. Tot ce avem primim de la Dumnezeu, care ne dă *exousia* Lui ca să putem deveni copiii Lui.

După ce devenim copii ai lui Dumnezeu începem să ne dăm seama de nevoia noastră de părtășie cu alți creștini. Dumnezeu a hotărât (poruncit) existența unui corp de credincioși cunoscut ca Biserică, pentru a reflecta viața lui Hristos pe pământ. “Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4.11-12). Pe măsură ce Duhul Sfânt dă aceste slujiri ((lucrări)) El dă abilități acestor lucrători prin *exousia* divină să-i conducă pe alții să crească în Dumnezeu. Pavel le-a spus corintenilor, “Și chiar dacă m-aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea [*exousia*] [KJV-autoritatea], pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine” (2 Corinteni 10.8). Dumnezeu i-a dat lui Pavel autoritatea și abilitatea de a zidi Biserica. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că El ne-a dat posibilitatea de a deveni o Biserică glorioasă, transformată în chipul Fiului Său.

III. ISCHUS

Ischus exprimă nestăpânita, curajoasa și atotputernica forță a puterii divine *cu abilitatea ei de a penetra opoziția*. Forța militară ilustrează acest fel de putere. Am putea s-o numim “suflare buldozerului”. Cartea

faptele Apostolilor se referă la forța Cuvântului lui Dumnezeu predicat ca putere *ischus*: “Cu atâta putere se răspânda și se întărea Cuvântul Domnului”(Fapte 19:20). Această putere supranaturală a Cuvântului predicat a convins mii de oameni să vină la Hristos pentru iertarea păcatelor. Mai târziu apostolul Ioan a spus, “V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari [*ischus*], și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău” (1Ioan 2:14b). Sensul puterii în acest text este tăria divină de a învinge dușmani supranaturali. Isus i-a atenționat (sfătuit) pe ucenici să ceară această mare tărie pentru a nu fi învinși de nenorocirile care vor veni în timpul din urmă și să poată sta în picioare înaintea Fiului Omului (Luca 21:36). Puterea *ischus* a lui Dumnezeu îi va elibera li îi va duce la ținta lor.

IV. DIDŌMI

Înțelesul de bază al cuvântului grecesc *didōmi* este “puterea de a da”. Referitor la faptul că Dumnezeu L-a dat pe Isus pentru lume, această putere *didōmi* revelează caracterul real al dragostei ca dar, nu numai ca dispoziție (stare). Este puterea de a *acționa*, nu numai de a simți, în dragoste. Dragostea lui Dumnezeu I-a dat lui Isus să împlinească lucrări specifice în timp ce se afla pe acest pământ. Dragostea lui Dumnezeu îndreptată spre oameni a fost cea care a vindecat bolnavii, a hrănit pe cei flămânzi, și a înviat pe cei morți. Dragostea Lui L-a silit să dea viață celor care au cerut-o, și în final să-Și dea viața pentru ca să aibă mulți frați.

Isus a spus, “Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Nu i-a atras pe ucenici la Isus nici tăria personalității Lui, nici beneficii bănești. Puterea supranaturală a lui Dumnezeu era cea care I-a dat oameni și ucenici lui Isus. Deși mulți L-au părăsit când Isus a spus despre Sine că este pâinea vieții, au fost și din aceia care au primit puterea lui Dumnezeu de a alege să-L urmeze. Când Isus I-a întrebat pe ucenici dacă-L vor părăsi și ei, Petru a spus, “Doamne,... la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). Ei au primit puterea *didōmi* a lui Dumnezeu care i-a făcut să își dea viața pentru a-L urma pe Isus. Isus s-a rugat, „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău” (Ioan 17:7). Isus spune aici cu claritate că dragostea lui Dumnezeu a dat oamenilor puterea de a deveni ucenici ai lui Hristos.

Moartea lui Isus descoperă puterea finală a acestei iubiri care “dăruiește”, care este dispusă și capabilă să sufere sacrificiul suprem pentru salvarea omenirii. Moartea lui Isus dovedește îndrăzneala și curajul, puterea determinată de a câștiga și cuceri proprie iubirii dumnezeiești. Unii au vorbi despre dragostea lui Dumnezeu ca “dragoste dură, inflexibilă”, descriind structura de hotărâre și dor care caracterizează dragostea lui Dumnezeu. El nu va fi privat de obiectul afecțiunii Lui, în ciuda celor care Îl neagă. În continuare, marea Lui dragoste îl urmărește pe om ca un “șerif (polițist) din ceruri”, care dorește să oprească atenția omului din drumul lui distructiv spre păcat, și să-i îndrepte pașii înspre viața veșnică.

Printre evrei, puterea *didōmi* era cuvântul folosit adesea cu referire la moartea martirilor. Martirii erau acei oameni care erau obligați să moară în chinuri dacă nu se lepădau de credința lor în Hristos. Ei aveau o putere supranaturală de a-și da viețile pentru ceea ce credeau. Această putere *didōmi* a lui Dumnezeu ne ajută să trecem peste timiditatea și frica noastră de oameni și de diavoli, și să împărtășim cu îndrăzneală și curaj celorlalți viața pe care El ne-a dat-o. Prin puterea Duhului Sfânt vom fi siliți să dăm altora viața pe care am primit-o de la Dumnezeu.

V. MEGALEIOTĒS

Megaleiotēs este cuvântul grecesc pentru putere care se referă la măreția și maiestatea lui Dumnezeu așa cum se vede în schimbarea la față a (transfigurarea) lui Hristos. Petru a înregistrat pentru noi măreția acestui eveniment.

În adevăr, v-am făcut cunoscute puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: “Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt. (2 Petru 1:16-18)

Mărețea putere a lui Hristos nu poate fi înțeleasă pe deplin de finita minte umană. Petru a spus că ei au fost martori ai măreției Lui și a descris experiența pentru a convinge pe credincioși de realitatea puterii mărețe a lui Hristos. Într-un alt exemplu al puterii *megaleiotēs*, Isus a scos afară diavolul pe care ucenicii nu erau în stare să-l scoată afară. Scriptura descrie reacția mulțimii: “Și toți au rămas uimiți de mărirea [*megaleiotēs*] lui Dumnezeu” (Luca 9:43a). Puterea *megaleiotēs* este acea putere superioară a lui Dumnezeu, care scoate omenirea din starea ei imposibilă și transformă situațiile imposibile. Este minunată această imagine care descrie genul de putere folosită pentru a pune în mișcare un lift de marfă folosit în industrie. Liftul de marfă este construit în așa fel încât să ducă mult mai multă încărcătură decât ascensoarele care transportă numai oameni. Încărcătura pe care o transportă este prea grea pentru ascensorul de persoane. De asemenea, acestea este de obicei ascuns de ochii publicului. Această “forță de scripete” a Duhului Sfânt este cea care poate ridica povara, care altfel ar fi imposibil de purtat. Duhul Sfânt devine “Purtătorul nostru de poveri”. El ne scoate din păcat, din fire, din circumstanțele și întristările noastre, și ne așează în locurile cerești împreună cu Hristos Isus (Efeseni 2:6).

Ați văzut vreodată oameni care trec cu pace și aproape cu seninătate prin mari încercări? Ei pot avea pace pentru că ei cunosc această putere transcendentă a Duhului Sfânt, puterea care te ridică deasupra circumstanțelor. Au învățat să-L lase pe El să poarte povara care este prea grea pentru psihicul uman. Ei se află așezați în locurile cerești în Hristos Isus, purtați acolo de puterea Duhului Sfânt. Puterea Lui transcede toate tragediile umane și ne ridică într-un loc de viață victorioasă.

V. ENERGIA

Energia este principalul cuvânt grecesc pentru putere și înseamnă o forță de energizare divină care lucrează în mod eficient și cu forță. Scriptura însăși posedă această putere divină de a ne mântui sufletele. Iacov ne-a învățat să “primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21b). Pavel a scris și el despre Scriptură, “Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12). Acest verset descrie *energia* divină care taie întunericul din inimile noastre așa cum lumina laserului ((un fascicol laser)) taie carnea. Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde mințile și emoțiile noastre descoperindu-ne gândurile înșelătoare și motivele necurate ale inimii. Fără puterea Duhului Sfânt care vine să ne convingă pentru a da viață Cuvântului în inimile noastre, n-am pute fi niciodată eliberați de legătura păcatului.

Duhul Sfânt nu numai că ne dă putere pentru pocăință, El ne dă și tărie divină pentru a împărtăși altora credința noastră. Pavel s-a rugat pentru Filimon și prietenii lui pentru ca să cunoască această putere a Duhului Sfânt. S-a rugat ca “această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos” (Filimon 6). Această putere de energizare a lui Dumnezeu este cea “care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Această putere *energia* este ceea ce am simțit atunci când Dumnezeu m-a vindecat în mod glorios, și mi-a dăruit mai mulți ani să predic Cuvântul lui Dumnezeu. Este o putere antrenantă, însuflețitoare, înviorătoare, stăruitoare care se veselește în biruința Duhului Sfânt pe măsură ce ne însuflețește și ne face să fim vii pentru Hristos. Această energie divină ne determină să trăim ca niște lumini eficiente în întunericul acestei generații căzute (Fapte 2:40).

VII. KRATOS

Ultimul cuvânt, *kratos*, denotă puterea superioară a lui Dumnezeu, Căruia Îi aparține victoria finală. Petru scrie, “A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (1 Petru 5:11) Această putere (stăpânire) este triumful suprem și îi aparține lui Dumnezeu. Pavel s-a rugat ca credincioșii din Biserica să fie “întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1:11). Numai această putere divină *kratos* a Duhului Sfânt ne întărește în mod supranatural pentru ca să putem triumfa definitiv asupra răului.

Iuda declară, “singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin” (Iuda 25). El Îl recunoaște pe Dumnezeu ca veșnic Biruitor asupra puterii celui rău. Ioan, autorul Apocalipsei, adună semnificația acestei puteri în sacrificiul lui Hristos. El a scris:

Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: "A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!" (Apocalipsa 5:13).

Stăpânirea eternă Îi aparține numai lui Dumnezeu, care a triumfat prin marea Lui putere. Înșușirea acestei puteri ne asigură victoria finală în viețile noastre în mod individual și în mod corporativ în Biserică.

REZUMAT

Această scurtă atenție acordată celor șapte semnificații ale puterii Duhului Sfânt ne descoperă o infinită, atotcuprinzătoare, eternă putere care este în stare să împlinească orice nevoie a omenirii. Duhul Sfânt împlinește scopul lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea din păcat. Totuși scopul etern nu este numai ca noi să fim duși în cer, ci și să ne ajute să trăim victorioși aici pe pământ. Planul final al lui Dumnezeu va fi realizat într-o Biserică glorioasă fără pată sau zbârcitură. Ca și credincioși care învățăm să cedăm Duhului Sfânt și venim într-o relație corectă cu El, descoperim puterea pe care El o oferă. El ne schimbă din chipul Adamului căzut în cel al Ultimului Adam, Isus Hristos. El formează în noi caracterul lui Dumnezeu – natura lui Dumnezeu – în timp ce noi continuăm să ne exercităm voința liberă și alegem viața Lui.

De ce nu vedem puterea Lui desfășurată într-o mai mare măsură în Biserică? Cred că răspunsul la această întrebare este că noi nu ne-am pus la dispoziția Lui. Nu l-am cedat complet, până acolo încât puterea Lui dătătoare de viață să poată curge prin noi pentru a împlini atât nevoile noastre personale cât și nevoile altora. Prin marea Lui putere, El poate, dar noi nu ne punem la dispoziția Lui. Ne bazăm pe propriile abilități pentru a înfrunta circumstanțele vieții în loc să cultivăm dependența de puterea Duhului Sfânt.

Dumnezeu Și-a demonstrat puterea când aluat 12 oameni, l-a umplut de Duh Sfânt, și l-a folosit pentru a răsturna lumea – fără ajutorul mas-mediei sau al oricărei metode moderne de evanghelizare. Puterea Duhului Sfânt i-a mistuit pe acești bărbați și i-a umplut cu scopul Lui de a cuceri lumea pentru Hristos. Ei au cedat puterii supranaturale a Duhului Sfânt ca premisă obligatorie pentru a trăi viața supranaturală în Hristos. Deci dacă venim într-o relație corectă cu Duhul Sfânt, același zel care i-a motivat pe acești primi apostoli ne va mistui și pe noi. Atunci putem experimenta dragostea lui Dumnezeu, a cărei mare dorință de a salva omenirea l-a făcut să Își dea viața pentru ea. Semne și minuni îi vor însoți din nou pe cei care cred, dacă ne așteptăm să primim puterea supranaturală a Duhului Sfânt pentru toate situațiile vieții. Atunci vom întoarce și noi pe dos lumea noastră pentru gloria lui Hristos și zidirea împărăției Lui.

Note

1. *International Standard Bible Encyclopedia*, pp.1406-1417. James Orr, Ed., (Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans, 1976) Vol. 3, E.Y. Mullins; Author.
2. Ibid.

Capitolul 8

Șapte dispoziții (dorințe) ale Duhului Sfânt*

Partea I: Exprimarea scopurilor divine

Dacă ne gândim la termenul *dispoziție*** sau *stare de spirit* în sens obișnuit s-ar putea să înțelegem greșit întreg conceptul dispozițiilor Duhului Sfânt. Spunem despre oameni că se află într-o stare de spirit bună sau proastă. Caracterizăm comportarea oamenilor spunând că starea lor de spirit este schimbătoare. Acesta nu este un mod pozitiv de a descrie oamenii. Înseamnă de obicei că sunt imaturi și temperamental, predispuși la depresie. Totuși, această conotație negativă nu este inerentă în definirea cuvântului. O stare de spirit poate fi

* [Seven Moods of the Holy Spirit – în engleză]

** Vom folosi exprimarea: „dispoziția Duhului Sfânt pentru...” sau „dorința Duhului Sfânt de a...” pentru a descrie un cadru pe care El îl folosește pentru a se exprima pe Sine, pentru a descoperi scopul Său divin într-o anumită situație
SAU SE ÎNȚELEGE DIN TEXT??

definită ca *a avea o anumită dispoziție sau o emoție predominantă*. Ne putem aștepta ca Duhul Sfânt, ca Persoană divină, să funcționeze având o anumită dispoziție și să exprime emoții în neprihănire. Numai psihicul omenesc nerăscumpărat creează dispoziții (stări de spirit) “proaste”, păcătoase.

Când discutăm *dispozițiile (dorințele)* Duhului Sfânt, descriem un cadru pe care El îl folosește pentru a se exprima pe Sine, pentru a descoperi scopul Său divin într-o anumită situație. Duhul Sfânt răspunde în mod diferit în situații diferite, deși în fiecare situație scopul Său final este să Îl descopere pe Isus și să împlinească planul etern al lui Dumnezeu pentru omenire. De exemplu uneori va veni într-o dispoziție (stare) de convingere, pentru a-l convinge pe om de starea de păcat în care se află. El exprimă un sentiment de compasiune atunci când vine ca Mângâietor la cineva care este în suferință.

În timp ce descriem lucrarea Duhului Sfânt, vrem să avem în vedere faptul că stările lui de spirit sunt exprimate adesea prin vase omenești. Noi suntem temple ale Duhului Sfânt (2 Corinteni 3:16), care formează Trupul lui Hristos pe pământ. Duhul Sfânt Își face o mare parte din lucrarea prin noi. Deci este important ca noi să recunoaștem diferitele stări de spirit (dispoziții) ale Duhului Sfânt. Doar apoi putem înțelege ce face și de ce Se exprimă prin noi într-un anumit fel. Doar așa putem coopera cu El în împlinirea planului Său pentru Biserica Sa. Totuși, indiferent ce stare exprimă El printr-un vas omenesc la un moment dat, scopul Său nu este niciodată acela de a atrage atenția asupra persoanei respective. Slăvirea naturii noastre carnale nu promovează scopul Său final de a-L revela pe Isus. Din păcate, multe lucruri care s-au făcut în numele Duhului Sfânt au avut ca rezultat slăvirea unei personalități. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a-L slăvi pe Isus, nu pe oameni. Când personalitatea umană are într-o situație preponderență asupra slăvirii lui Isus, ceva nu este în regulă.

Scriptura ne învață că Isus nu a urmărit să aibă o reputație (Filipeni 2:7). Duhul Sfânt reflectă și Ei același duh de smerenie care Îl face să se dea la o parte și care ne arată minunata Sa consacrate și dragoste pentru Tatăl. El S-a smerit în Isus pentru ca Tatăl să fie glorificat. Duhul Sfânt nu face o reputație pentru Sine sau pentru firea noastră. Tot ce primim de la Duhul Sfânt ar trebui să Îl reflecte pe Isus în noi și alții să vadă acest lucru. Dacă primim vindecare în trup sau revelație din Cuvânt, nu ar trebui să ne îngăduim să ne bucurăm pentru aceste daruri la fel cum ne bucurăm de Dăătorul acestor daruri. Așa cum smerenia caracterizează Dumnezeirea, fiecare stare a Duhului Sfânt exprimă aceeași smerenie, chiar și prin vase omenești. Dacă umblăm cu Duhul Sfânt ca Persoană, vom deveni sensibili la stările Lui de spirit în timp ce El exprimă smerenia lui Hristos în viețile noastre.

DISPOZIȚIA DE CONVINGERE

Convingerea poate fi definită ca *un act de pledare, implorare, sau muștrare*. Duhul Sfânt vine la noi în această dispoziție (stare sufletească) pentru a ne face conștienți de existența lui Dumnezeu și de natura și faptele noastre păcătoase. Isus le-a spus ucenicilor că le va trimite un Sfântuitor. El a spus „când va veni El, va dovedi lumea vinovată [va convinge lumea că este vinovată - NIV] în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8). Isus descria acțiunea de convingere a Duhului Sfânt.

Billy Graham a declarat că una din cheile slujirii (lucrării) lui este atenția pe care o acordă chemărilor la altar. Echipa de slujitori nu permite ca în acest timp să fie mutări sau plecări, pentru că acesta este timpul în care Duhul Sfânt vine să convingă inimile care au auzit Cuvântul lui Dumnezeu predicat. În aceste momente, dacă oamenii răspund stăruinței, pot veni la adevărata mântuire a sufletelor lor și se pot naște din nou pentru o relație eternă cu Dumnezeu. Duhul Sfânt vine cu blândețe dar în mod irezistibil în dragoste, să le arate oamenilor vina (păcatul) lor în fața unui Dumnezeu sfânt, și să-i aducă la Salvatorul care îi poate elibera de păcat.

Convingere sau condamnare?

Convingerea pe care o aduce Duhul Sfânt nu trebuie confundată cu gânduri sau sentimente de condamnare. Convingerea este constructivă și plină de speranță. Duhul Sfânt vine cu puterea de convingere pentru ca să ne facă să regretăm păcatul și să ne aducă la pocăință. Când Duhul Sfânt ne convinge, ne arată cu exactitate de care păcat trebuie să ne pocăim. Când devenim conștienți de păcatul nostru, găsim eliberare în a ne pocăi și experimentăm bucurie în acceptarea iertării. Vocea condamnării, din contră, este o voce acuzatoare care vorbește despre eșec și înfrângere. Dacă primim o sugestie mentală de acuzație care ne duce la depresie și deznădejde, înseamnă că am ascultat vocea acuzatoare a vrăjmașului. Aceste gânduri

chinuitoare ne spun lucruri cum ar fi: “Nu ești bun de nimic și așa vei fi mereu. Ești atât de rău încât Dumnezeu este supărat pe tine. El nu poate sau nu vrea să te ierte.” Aceste acuzații sunt lucrarea de condamnare a dușmanului.

Dumnezeu nu a intenționat ca noi să ne simțim condamnați. Isus a spus, “Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Duhul Sfânt vine ca și Ajutor, Paraclete - engl, Mângâietor și Învățător. Lucrarea Sa de convingere va avea ca efect apropierea noastră de Hristos, nu înecarea noastră în deznădejde. Fără puterea de convingere a Duhului Sfânt am fi pierduți fără speranță în păcatul nostru. El este credincios să vină cu lumina Lui în zone întunecate ale vieții noastre pentru ca să putem fi curățați de orice nelegiuire.

Răspunsul nostru corect la acțiunea de convingere a Duhului Sfânt va aduce pocăința sinceră în viețile noastre. Adevărata pocăință nu este numai exprimarea regretului față de ceea ce am făcut; este o întoarcere completă de la acel păcat care ne-a fost descoperit. Pocăința ar trebui să devină un mod de viață pentru noi, să nu rămână o expresie unică a păcatului mărturisit înainte de primirea mântuirii. Dacă avem în vedere sfințenia lui Dumnezeu și ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu, fiecare nouă revelație aduce o convingere proaspătă, care duce la pocăință. Bucuria noastră este mai deplină de fiecare dată când suntem eliberați dintr-un domeniu în care am fost legați de păcat. Deși descoperirea păcatului nostru ar putea aduce durere, eliberarea de sub puterea lui are ca rezultat venirea Împărăției lui Dumnezeu în noi în neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:17). Suntem întregiți pe măsură ce învățăm să cedăm puterii de convingere a Duhului Sfânt.

SFĂTUIREA

Acțiunea de sfătuire a Duhului Sfânt ne descoperă *Învățătorul divin*. Eu cred că cea mai mare lucrare a Duhului Sfânt este aceea de a ne învăța, pentru că fără acțiunea de învățare, El nu ar putea să-și facă nici una din celelalte lucrări. Fiecare nouă revelație și tărâm de lumină pe care îl descoperim în Dumnezeu este rezultat al lucrării Duhului Sfânt, care a venit să ne învețe și să ne conducă în tot adevărul (Ioan 14:26; 16:13). Indiferent de dispoziția în care se manifestă Duhul Sfânt, obiectivul Lui este să ne învețe voia lui Dumnezeu. El ne învață despre păcat și ne convinge. El ne învață să ne rugăm. Ne învață despre veșnicie. El vine să ni-L arate pe Isus. Ne deschide anumite dimensiuni ale vieții pentru ca să putem vedea cine suntem din perspectiva lui Dumnezeu, ce nevoie avem în prezent și încotro ne vom îndrepta.

Cel mai bun învățător este cel care se lasă prins împreună cu învățăcelul în subiectul pe care îl predă. Un adevărat învățător nu le vorbește de sus studenților, ci ia o poziție la același nivel cu ei. Nicodim și alții L-au numit pe Isus “Învățător venit de la Dumnezeu” (Ioan 3:2). Cei doi ucenici care mergeau pe drumul spre Emaus au exclamat, “Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24:32). Isus îi învăța în timp ce erau pe drum. În același fel, Duhul Sfânt a venit să fie Învățătorul nostru, să ni-L arate pe Isus astfel încât să putem umbla într-o relație personală cu Dumnezeu și apoi să împărtășim această relație și altora. Duhul Sfânt este Învățătorul perfect, care se implică și ne ajută să învățăm umblând alături de noi prin diferitele circumstanțe ale vieții.

Totuși, din cauza căderii omului, păcatul ne-a orbit față de adevărurile veșnice. Nu putem primi adevărul de la Dumnezeu dacă nu ne este descoperit pe Duhul Sfânt. Dumnezeu dorește atât de mult să-L cunoaștem încât folosește diferite tehnici de vorbire în Scriptură pentru ca noi să ne formăm o imagine despre El. Ne-a scris în simboluri, umbre, alegorii, metafore, pilde, expresii parabolice, asemănări și uneori în hiperbole, pentru a ne atinge cu mesajul Său ceresc. Apoi Duhul Sfânt ia Cuvântul scris și-I dă viață în noi. Ioan a scris, “Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi ...” (Ioan 1: 14). El a înțeles că Cuvântul lui Dumnezeu nu este lege, ci este o Persoană. Duhul Sfânt dezvăluie Persoana lui Isus în viețile noastre, și Cuvântul se întrupează în noi pe măsură ce Dumnezeu modelează caracterul și natura Lui în noi. De aceea cred eu că cel mai mare rol al Duhului Sfânt este acela de Învățător care ni-L dezvăluie pe Isus pentru ca El să se arate în noi.

Lui Adam și soției lui li s-a interzis să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului pentru ca să nu moară (Genesa 2:17). Când ei au ales să mănânce din acel copac, ei au murit față de relația lor cu Dumnezeu. Neascultarea lor a creat în ei o minte carnală, ostilă față de Dumnezeu (Romani 8 AMP). Filozofiile lumii, umanismul, ateismul, scepticismul, comunismul, New Age, și orice altă filozofie egocentrică, își are rădăcinile în prima neascultare. Filozofia umanistă reflectă această înstrăinare de

Dumnezeu prin plasarea omului în centrul universului său personal, independent de Dumnezeu. Această independență, care este rădăcina oricărui păcat, a rezultat în expulzarea omului din grădină, pentru a nu avea acces la pomul vieții care se afla acolo de asemenea. Dacă ei, în starea lor de păcat, ar fi mâncat din pomul vieții, ar fi trăit pentru totdeauna în aceeași stare, morți față de Dumnezeu.

Când omul a refuzat să fie dependent de Dumnezeu, el a pierdut gândirea lui Dumnezeu, care este sursa adevărului. Atunci “vălul firii” a divizat pentru prima dată partea lăuntrică a omului, separând sufletul omenesc de duhul lui. Duhul omului a avut menirea de a fi “calea” înspre casa Tatălui. Când Isus venit spunând “Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine ” (Ioan 14:6), El a dat întregii omeniri speranța împăcării cu Dumnezeu. Omul putea să aibă o relație cu Dumnezeu printr-o cale nouă și vie, prin sângele lui Isus (Evrei 10:19-20). Oricine îl primește pe Hristos poate experimenta adevărul și viața așa cum a plănuțit Dumnezeu. Dacă Duhul Adevărului nu ne arată “Pomul Vieții” și nu îl plantează din nou în grădina inimii noastre prin nașterea din nou, nu vom avea viața din belșug pe care a rânduțit-o Dumnezeu.

Duhul Sfânt a venit să ne învețe pentru ca să nu fim în necunoștință. Pavel a vorbit despre acest domeniu al ignoranței atunci când a scris bisericii din Efes. El a explicat cum funcționează mintea firească în contrast cu mintea care este inspirată de Hristos:

Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire; s-au dedat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos - dacă, cel puțin L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. (Efeseni 4:17-24)

Pavel se aștepta ca credincioșii să fie diferiți de neamuri (păgâni), de cei fără Hristos, în gândire și în vorbire. Duhul Sfânt vine ca Învățător să ne dea sfaturi divine și să restaureze adevărul în mințile noastre în așa fel încât să putem cunoaște viața din belșug pe care ne-a promis-o Hristos. În timp ce cooperăm cu El și renunțăm la gândirea și vorbirea noastră trecută nedumnezeiască, permițând ca mințile noastre firești să fie transformate, începem să avem gândurile pe care Dumnezeu le-a rânduțit pentru noi. Astfel ne învață Sfătuitorul nostru divin să trăim o viață de neprihănire și sfințenie.

COMPASIUNEA

O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! (Ieremia 9:1)

Acest strigăt al lui Ieremia reflectă sentimentul de compasiune al Duhului Sfânt care poate fi numit *plâns* sau *înlăcrimare*. Aceasta exprimă atenția (iubirea) gingașă a lui Dumnezeu pentru omenire. Omul firesc nu poate simți o compasiune dumnezeiască. S-ar putea să simtă milă sau o grijă compătimitoare, dar emoțiile umane fără Dumnezeu nu exprimă compasiune adevărată.

Adevărata compasiune este numai în natura lui Dumnezeu. Este a fi alături de cineva în suferință, în durere și a dori să-i arăți îndurare. Se arată în inimile omenesti prin lucrarea Duhului Sfânt, atunci când El ne dă abilitatea Dumnezeiască de a plânge cu cei ce plâng (Romani 12:15). Compasiunea este o pasiune amestecată, una compusă din dragoste și durere. A avea compasiune înseamnă a avea o inimă care este cu ușurință mișcată de nefericirea, suferința, dorințele și neputințele ((infirmitățile)) celor din jur.¹ Isus a plâns pentru Ierusalim pentru că evreii au pierdut ziua cercetării (Luca 19:41-44). El nu era jignit pentru că evreii nu L-au primit, era întristat. El avea compasiune pentru ignoranța și împietrirea inimilor care îi ținea în întuneric. El a simțit în adâncul Său suferința lor și a dorit să o aline.

Când Duhul Sfânt care se află în noi ne face să simțim compasiunea Lui pentru o persoană, plângem cu zdrobirea și iubirea Lui. Pavel i-a învățat pe efeseni, “fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:32). Cu cât umblăm mai mult în Duhul, cu atât vom avea o inimă mai sensibilă. Vom simți aceeași povară pe care o simte Hristos când privește la lumea păcătoasă. Vom simți durerea dragostei, care este adevărata compasiune pentru cei pierduți legați (capturați))

de păcat. Și atunci, experimentăm dragostea și compasiunea lui Hristos care curge prin noi pentru a ajuta pe alții care sunt în nevoie.

CURĂȚIREA

Când Isus a curățit Templul din Ierusalim, a făcut un bici de funii și i-a scos afară pe schimbătorii de bani. “Ucenicii Lui, și-au adus aminte că este scris: ‘Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine’” (Ioan 2:17). Această râvnă a Domnului nostru era o indignare divină față de pângărirea templului care trebuia să fie o casă de rugăciune, de putere, de puritate și care avea o anumită destinație. Când Duhul Sfânt vine să curețe templele noastre, râvna Lui împotriva păcatului Îi provoacă o suferință adâncă. Pavel a spus, “Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16). Duhul lui Dumnezeu, care este esența sfințeniei lui Dumnezeu, vine în inimile noastre să ne curețe de orice nelegiuire în așa fel încât să locuiască în pace în templele noastre. Aceasta nu înseamnă că El nu ar veni la noi când suntem într-o stare imperfectă, păcătoasă. Dar după ce vine, răbdător El face lumină într-un domeniu de nelegiuire după altul până când Își împlinește scopul divin de a curăți templele noastre și de a ne sfinți.

Această dispoziție de curățire este strigătul necruțător, sfânt al omului interior. Este Duhul lui Dumnezeu și duhul omului care strigă împreună împotriva a ceea ce este imoral, păcătos, nedrept și distructiv pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru trupul, sufletul și duhul omului. Când Duhul Sfânt vine să curețe. Templele Sale, ar putea să pară supărat (mânios)) și dur cu noi. S-ar putea să simțim biciuirea funiilor care scoate din noi acele lucruri păcătoase care pângăresc viețile noastre. Totuși, dacă înțelegem corect, vom fi recunoscători acestei iubiri divine care intră în templele noastre să ne elibereze de păcat, pentru a împlini planul Lui pentru noi. Furia Lui se îndreaptă împotriva păcatului care amenință să ne distrugă. Dacă Îl ascultăm, și “ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”(1 Ioan 1:9). Pentru a putea fi asemenea lui Hristos trebuie să cedăm dorinței de curățire a Duhului Sfânt.

DISPOZIȚIA PORUNCITOARE

Când Isus a muștră valurile și vântul și le-a cerut să se liniștească atunci când furtuna amenința viețile ucenicilor, El a dezvăluit *dispoziția poruncitoare* a Duhului Sfânt. El a stat în picioare în acea barcă mică și a strigat, “Taci! Fără gură!” (Marcu 4:39). Folosind limbajul contemporan, putea să fi spus, “Culcat, diavole, și taci!” Atunci, spre uimirea ucenicilor, vântul L-a ascultat. Ei nu înțeleseseră încă puterea supranaturală a Duhului Sfânt care lucra prin El.

Pavel, care nu era decât un prizonier într-o barcă în drum spre Italia, în timpul unei crize a devenit prin puterea Duhului Sfânt comandantul acelei nave. Când o puternică furtună pe mare amenința corabia și viețile tuturor celor de la bord, iar echipajul era gata să sară peste bord, Pavel a început să conducă situația prin autoritatea Duhului Sfânt. Le-a promis acelor oameni fără Dumnezeu că nu vor fi pierderi de vieți omenești, deși vor pierde corabia. El a spus, “Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu, și căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte” (Fapte 27:23). De la acel înger Pavel a primit nu numai sfaturi divine pentru acea situație, ci și puterea să le împlinească. În acest mod viața lui și viețile tuturor celor care erau în corabie au fost cruțate în timp ce ei au ascultat de slujitorul lui Dumnezeu. Puterea supranaturală a Duhului Sfânt a condus acea situație. Pavel a fost doar vasul omenesc folosit pentru a face voia lui Dumnezeu în acel moment.

Se pare că ne place mai mult dispoziția poruncitoare a Duhului Sfânt mai mult decât celelalte și dorim să se manifeste între noi. Ne place să spunem dușmanului “Îți poruncim să...”. Sunt ocazii când acesta este răspunsul potrivit la prezența Duhului Sfânt. Totuși, trebuie să ne amintim că, la fel ca celelalte dispoziții ale Duhului Sfânt, dispoziția poruncitoare este motivată de dragoste. Din cauza dorinței inerente a omului de a conduce, trebuie să fim atenți să nu confundăm “îndrăzneala” firească cu dispoziția poruncitoare a Duhului Sfânt. Despotismul nu este motivat de dragoste. O persoană cu un spirit mândru, conducător este de obicei foarte nesigură și dorește să-i controleze pe ceilalți. Oricine nu face dovada unui duh zdrobit și învățabil s-ar putea ca pur și simplu să-și manifeste dorința firească de a conduce atunci când conduce o situație. Putem fi mulțumitori pentru dispoziția poruncitoare a Duhului Sfânt care are autoritatea și puterea de a schimba orice situație spre slava lui Dumnezeu.

DISPOZIȚIA TRUMFĂTOARE

Când Duhul Sfânt se exprimă în această dispoziție triumfătoare, este *bucuros, triumfător și victorios*. “Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3.8). Înțelesul original al cuvântului grecesc folosit aici pentru “a nimici” este *loū*. Aceasta înseamnă că Isus a venit să depășească, să anuleze (desființeze), și să întreacă *tot* ce a făcut diavolul. Adevărata înțelegere a victoriei finale a lui Isus asupra răului ne face să strigăm “Aleluia!” Când o persoană sau o biserică înțelege acest fel de victorie, Duhul Sfânt este gata să se bucure așa cum o făceau armatele victorioase din timpurile Bibliei atunci când se întorceau acasă cu prada. În acele vremuri întreg orașul ieșea pe străzi pentru a-i cinsti pe soldații care se întorceau învingători asupra dușmanului.

După ce Duhul Sfânt ne convinge că suntem păcătoși și ne curăță templele prin pocăință, simțim această victorie și bucurie a prezenței lui Dumnezeu în viețile noastre. Atunci nu putem decât să ne bucurăm, să slăvim și să strigăm despre bunătatea lui Dumnezeu. El a învins păcatul care încerca să ne distrugă, și noi suntem liberi să ne bucurăm de ((să savurăm)) binecuvântările Lui în viețile noastre. Când cineva L-a căutat pe Dumnezeu și L-a găsit, Cuceritorul divin vine să aducă bucuria și să Își exprime triumful asupra încercării diavolului de a distruge acea viață. Înălțarea lui Isus în laudă exprimă dispoziția triumfătoare a Duhului Sfânt. În acest loc al bucuriei, dansului, și strigătelor suntem conștienți că principalitățile și puterile care stăteau împotriva noastră în locurile cerești au fost doborâte.

Când David s-a luptat cu Goliat, a spus “...iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor...” (1 Samuel 17:45). Încrederea lui era în Domnul, care era triumfător asupra acestui uriaș și asupra tuturor celor care au îndrăzni să-L sfideze. Aș vrea să descriu acest sentiment de victorie, bucurie și triumf prin încântarea pe care o simțim atunci când, prim puterea Duhului Sfânt, am învins orice demon care ne stătea în cale! Am tăiat capul lui Goliat și stăm în picioare pe cel mai înalt deal, căutând-ne alte patru pietre netede (1 Samuel 17:40), uitându-ne împrejur să vedem dacă mai există uriași de învins. Cineva a sugerat că celelalte patru pietre erau pentru cei patru frați ai lui Goliat. Cu siguranță Domnul ne-a echipat cu cinci pietre pentru a lupta cu dușmanul. El ne-a dat numele Lui, Cuvântul Lui, sângele Lui, Duhul Lui și credința Lui. Aceste pietre, puse în acțiune de “praștia” laudei, ne ajută să fim mai mult decât învingători.

Aceeași bucurie a însoțit victoria într-o altă criză din Vechiul testament – când Haman și cei zece fii ai lui au fost puși în spânzurătorile înălțate pentru Mordecai (Eстера 9:25). Într-o altă bătălie, când împăratul Iosafat a înfruntat un inamic formidabil, a trimis cântăreții înaintea armatei, care “lăudau pe Domnul și ziceau: ‘Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!’” (2 Cronici 20:21) [„pentru ca să laude frumusețea sfințeniei” – KJV]. Apoi Dumnezeu a pus o pândă împotriva dușmanilor, și aceștia au început să se omoare între ei. Armata lui Iosafat nici nu a luptat deloc. Au mers numai să adune prada de la soldații morți. În același fel Duhul Sfânt este cuceritorul viteaz al dușmanilor care sunt prea puternici pentru noi, și ne va face să ne bucurăm de victorie atunci când îi vedem înfrânți.

Am descris șase din cele șapte dispoziții prin care Duhul Sfânt își exprimă ((împlinește)) scopurile. În timp ce umblăm în Duhul, învățăm să recunoaștem diversele Sale dispoziții atunci când le exprimă în viețile noastre și în mod corporal în Biserică. Trebuie să învățăm să cedăm Duhului Sfânt care este în noi, să ne punem în acord cu planul Lui pentru moment și să-I permitem să plângă sau să se bucure prin noi. Trebuie să acceptăm curățarea Lui și să-I ascultăm poruncile. Dacă o facem, El ni-L va descoperi pe Isus, și ne va conduce în tot adevărul. El ne va duce într-o mai adâncă părtășie cu Tatăl dacă permitem ca relația noastră personală cu Dumnezeu să devină mai intimă prin cultivarea unei vieți de rugăciune.

Cea de-a șaptea dispoziție a Duhului Sfânt, care face subiectul ultimului capitol, este dorința de părtășie. Părtășia între om și Dumnezeu a fost întotdeauna scopul final al iubirii lui Dumnezeu. Putem înțelege dragostea lui Dumnezeu abia după ce am învățat să stăm în părtășie cu El. Esența relației noastre cu Duhul Sfânt se împlinește atunci când învățăm să cedăm dorinței Lui de a avea părtășie.

Note

1. Noah Webster, *American Dictionary of the English Language*, 1828.

Capitolul 9

Șapte dispoziții (dorințe) ale Duhului Sfânt

Partea a II-a Comuniunea: Împlinirea dorinței lui Dumnezeu pentru om

Cea mai mare dorință a lui Dumnezeu în privința oamenilor este ca aceștia să aibă părtășie cu El, pentru ca El să le poată descoperi marea Lui dragoste pentru ei și să le transmită voia Lui pentru ei. El poate face aceasta prin dispoziția Duhului Sfânt pentru comuniune. Duhul Sfânt își exprimă dispoziția pentru comuniune prin domeniul cu multiple implicații al rugăciunii. Într-un capitol anterior am învățat că Duhul Sfânt vine să stabilească părtășia între duhurile noastre și Dumnezeu, care este Duh, prin slujba de rugăciune. Deși dispoziția pentru rugăciune a Duhului Sfânt este complet legată de *slujirea (oficiul)* de rugăciune, am pierde mult din descoperirea profunde dorințe a lui Dumnezeu de a avea părtășie cu omul dacă nu le-am studia separat. Ne putem aștepta ca aceste două adevăruri, slujirea (oficiul) de rugăciune și dispoziția pentru rugăciune, să se suprapună și să se îndeplinească, și totuși revelația fiecăreia trebuie înțeleasă separat. Apoi compararea lucrării Duhului Sfânt în oficiul de rugăciune cu dispoziția lui pentru rugăciune ne va oferi o perspectivă mai completă asupra acestui diamant cu multiple fațete care este rugăciunea.

Adesea ne gândim la rugăciune ca la o simplă conversație cu Dumnezeu. Nu realizăm că Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, și Dumnezeu Duhul Sfânt vor să vorbească cu noi în rugăciune. Adevărata rugăciune este comunicarea în două sensuri cu Dumnezeu. În sensul larg al cuvântului, comuniunea cuprinde șapte aspecte diferite ale rugăciunii pe care Duhul Sfânt le folosește pentru a ne învăța să comunicăm cu Dumnezeu. Totuși când ne uităm la înțelesurile mai adânci ale comuniunii înțelegem că aceasta este cel mai intim domeniu al rugăciunii. Este acea relație instituită de Dumnezeu pentru a satisface pe deplin inimile noastre și inima Lui. Fiecare formă de rugăciune are funcția ei necesară și trebuie să fie cultivată corect în viața credinciosului; de aceea trebuie să înțelegem dorința Duhului Sfânt pentru fiecare aspect al rugăciunii.

Cereri. Rugăciunea de cerere ne este atât de familiară încât nu este nevoie să o analizăm în detaliu. Este acel tip de rugăciune care cere lucruri de care avem nevoie noi sau alții. Scriptura este clară în ce privește faptul că trebuie să cerem de la Dumnezeu ceea ce avem nevoie. Pavel ne-a învățat să aducem la cunoștința lui Dumnezeu cererile noastre cu mulțumiri (Filipeni 4:6). Iacov a scris că nu avem pentru că nu cerem sau cerem pentru scopuri greșite (Iacov 4:2-3). Isus ne-a învățat să cerem în numele Lui și Tatăl ne va da ceea ce am cerut (Ioan 16:23-24). Deși Scriptura ne învață să aducem cererile pentru lucrurile de care avem nevoie înaintea lui Dumnezeu, trebuie să fim atenți la motivul pentru care cerem. Este ușor să fim egoiști când cerem de la Dumnezeu, de vreme ce conversația în acest tip de rugăciune este de obicei într-un singur sens și egocentrică ((discursul este unidirecțional și egocentric)). Trebuie să fim siguri că suntem în acord cu Duhul Sfânt în privința cererilor, și că cererile noastre duc la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu și a voii și planului Său pentru viețile noastre și pentru viețile celor pentru care ne rugăm.

Mulțumiri. „Bine este să aducem mulțumiri Domnului” (Psalmul 92: 1a – KJV). Rugăciunea de *mulțumire* presupune a-I oferi lui Dumnezeu mulțumiri dintr-o inimă recunoscătoare pentru ceea ce a făcut El. Psalmistul ne învață că mulțumițiile sunt calea potrivită pentru a intra în prezența lui Dumnezeu: „Intrați cu laude [mulțumiri] pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L [mulțumiți-I] și binecuvântați-I Numele” (Psalmul 100:4). Rugăciunea noastră de mulțumire trebuie să fie o recunoștință sinceră pentru ceea ce a făcut El pentru noi; pentru mila Lui, pentru harul Său, pentru îndelunga Sa răbdare, și bunătatea Lui față de noi. Ascultați ce ne învață Pavel: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:18). Această poruncă urmează sfatul „Rugați-vă neîncetat” (v. 17). Se vede clar că atitudinea noastră în rugăciune trebuie să fie una de mulțumire.

Dacă avem un duh mulțumitor, vom fi mulțumitori față de oameni și ne vom exprima liber recunoștința. Este imposibil ca mintea noastră să se supună unui duh critic în timp ce noi avem o inimă mulțumitoare. Acesta ar trebui să fie pentru noi un motiv suficient pentru a cultiva o atitudine de recunoștință. Potrivit Scripturii, nemulțumirea (ingratitudea) va fi o particularitate a oamenilor care vor trăi în zilele din urmă (2 Timotei 3:1-2). Pavel i-a învățat pe Efeseni „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5:0). Trebuie să cultivăm exprimarea unui duh de recunoștință ca mod de viață și să-I aducem mulțumiri Dumnezeului nostru neîncetat.

Rugăminți. Ca aspect al dispoziției Duhului Sfânt pentru comuniune, *rugămințile* se referă în mod specific la strigătul sincer și umil care vine din dorința adâncă a duhului și sufletului. David a strigat către Domnul, „Ascultă glasul rugăciunilor mele, când strig către Tine” (Psalmul 28:2a). Duhul Sfânt ne dă aceste strigăte și dorințe adânci pentru a se împlini voia lui Dumnezeu în viețile noastre și în viețile altora.

Aceasta era mărturia bisericii primare din cartea Faptele Apostolilor: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri...” (Fapte 1.14). Dacă studiem biserica primară descoperim impactul pe care rugăciunea sinceră l-a avut asupra unor situații imposibile; a adus intervenția supranaturală. Într-o ocazie Petru a fost eliberat din închisoare de un înger în timp ce Biserica se ruga (Fapte 12). Într-o altă ocazie locul în care se rugau s-a cutremurat și ei au primit puterea de a vorbi cu îndrăzneală în ciuda amenințărilor (Fapte 4.31). Dumnezeu a răspuns rugăciunilor lor înflăcărare atunci când se aflau în nevoie.

Pavel îi scrie lui Timotei, „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea” (1 Timotei 2:1-29). Această poruncă de a ne ruga pentru conducători presupune mai mult decât un superficial „Dumnezeu să te binecuvânteze” pe care-l spunem de Ziua Națională a Independenței. Duhul Sfânt ne dă dorința sinceră ca voia lui Dumnezeu să se împlinească pe pământ. Dumnezeu aude strigătul rugăminților noastre dacă urmăm sfatul scriptural de a ne ruga sincer. Ca indivizi care împreună alcătuim Biserica, trebuie să evaluăm intensitatea vieții noastre de rugăciune. Dacă simțim lipsa dorinței de a ne ruga, Îi putem cere Duhului Sfânt să vină și să ne dea rugăminți (dorințe) adânci.

Mijlocirea. Aceasta este rugăciunea în care stai în spărtură pentru altcineva. Observăm că cei trei membri ai Dumnezeirii mijlocesc pentru și prin noi pentru a împlini planul etern al lui Dumnezeu pentru viețile noastre, care este acela de a fi transformați în chipul Său. Isus trăiește veșnic pentru a mijloci pentru noi (Evrei 7:25), și Duhul Sfânt mijlocește pentru sfinți după voia Tatălui. (Romani 8:26-27). Mijlocirea nu este o slujire specială păstrată numai pentru unii. Toți cei care umblă cu Duhul Sfânt cunosc mijlocirea pentru că El le pune pe inimă nevoile altora. Multe vieți și biserici au fost smulse din focul mistuitor de către rugăciunile unor mijlocitori credincioși.

Moise, un mare mijlocitor, a pledat de mai multe ori pentru ca Dumnezeu să nu distrugă națiunea răzvrătită a lui Israel în timp ce rătăceau prin pustie murmurând și plângându-se. În același fel, Dumnezeu pune asupra noastră povara de a ne ruga pentru cei din jurul nostru. El ne acordă încrederea de a purta o povară de mijlocire pentru o viață care altfel ar fi nimicită. Pe măsură ce învățăm să ne supunem Duhului Sfânt în mijlocire, începem să ne rugăm până când vedem minunatul Său răspuns în acea viață sau situație ((pentru care ne-am rugat).

Lauda. Vom privi lauda și închinarea ca pe două moduri separate de a ne exprima dragostea pentru Dumnezeu. În *laudă* ne întoarcem privirea de la noi însine înspre Dumnezeu. Dacă intrăm pe porțile Lui cu mulțumiri, putem intra în curțile Lui cu cântece când Îl înălțăm pentru măreția și bunătatea Lui (Psalmul 100:4). În acest contest, lauda înseamnă a face un spectacol din a aiura despre El, până la punctul de a fi ridicol de zgomotos. Îl laudăm pentru cine este El și pentru minunile Sale față de fiii oamenilor. Îl înălțăm în timp ce recunoaștem dragostea și puterea Lui. Prin laudă Îl onorăm și ne arătăm încrederea și respectul față de Domnul nostru.

Închinarea. Nu definim cuvântul *închinare* ca termen general pentru venirea la biserică sau pentru cântarea unor cântece. Adevărata închinare este atunci când duhurile noastre experimentează întâlnirea divină cu Dumnezeul cel viu. Cuvântul eвреiesc pentru închinare, *shachah*, se poate traduce prin „a se pleca adânc (((plecăciune))), a se ghemui, a venera, a se proșterne, a implora cu umilință.”. Cuvântul grecesc cel mai des folosit în Noul Testament pentru închinare este *proskuneō*. Înseamnă a „to kiss toward” – engl]__. În închinare credinciosul își exprimă afecțiunea și adâncă devoțiune a inimii în prezența lui Dumnezeu. Sensul larg al închinării este, prin urmare, acela de a-L respecta, stima, iubi, admira, venera pe Dumnezeu. În sensul ei cel mai adânc, *închinarea este răspunsul inimii la manifestarea prezenței lui Dumnezeu*.

Diferența între laudă și închinare

Care este diferența dintre laudă și închinare? Deși acești termeni sunt interschimbabili pentru unii, putem vedea din definițiile noastre că există o diferență semnificativă pe care trebuie să o înțelegem. Scopul laudei este de a ne aduce în prezența lui Dumnezeu. Închinarea este răspunsul inimii noastre atunci când devenim

conștienți da prezența Lui. Lauda și mulțumirea Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El. Închinarea este răspunsul nostru de dragoste față de cine este El.; este un răspuns inevitabil al unei inimi iubitoare aflate în prezența lui Dumnezeu. Când, de exemplu, cortina Cerului se ridică și întrezărim pentru o clipă ceea ce se petrece în prezența lui Dumnezeu, citim, „...Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ, și s-au închinat..” (Apocalipsa 5:14). Prezența manifestată a lui Dumnezeu provoacă o asemenea venerație (teamă) încât nu putem vorbi, dar trebuie să ne prosternem înaintea Lui în închinare. Deci ne exprimăm adâncă dragoste și adorație pentru Domnul în închinare.

Dumnezeu caută oameni care să se închine Lui „în duh și în adevăr” (Ioan 4:23). Când Isaia a fost în prezența lui Dumnezeu a văzut adevărul despre sine însuși și a strigat, „Vai de mine” (Isaia 6:5). În închinare nu Îl vedem numai pe Dumnezeu, ci și păcătoșenia noastră în comparație cu un Dumnezeu sfânt. Atunci ne închinăm Lui pocăindu-ne și punând voia și dorințele noastre la picioarele Lui în rugăciune, cerând să se facă voia Lui. În schimb, primim planurile Sale eterne, dătătoare de viață, pentru noi. În închinare avem o cheie vitală pentru schimbarea personală. Adevărata închinare presupune o viață de supunere față de Domnia lui Hristos. Aceasta exprimă largă noastră devoțiune pentru Dumnezeu care izvorăște din dragostea noastră pentru El și din pasiunea mistuitoare de a face voia Lui în toate lucrurile.

Valori profitabile ale laudei și închinării

Mulți dintre noi am învățat să practicăm lauda și închinarea înainte să cunoaștem implicațiile acestui fapt. V-ați pus vreodată întrebarea, „Ce câștig am eu în urma închinării?” Dumnezeu a hotărât (destinat) ca închinarea să fie cel mai înalt scop (obiectiv) pentru omenire. Totuși, în timp ce învățăm să umblăm în acest scop (obiectiv), ce rezultate ne putem aștepta să aibă în viețile noastre?

Prezența lui Dumnezeu se manifestă. În primul rând ne putem aștepta ca lauda și închinarea să aducă manifestarea prezenței lui Dumnezeu în mijlocul nostru. Așa cum am văzut deja, Biblia ne învață despre omniprezența lui Dumnezeu (ceea ce înseamnă că Dumnezeu este pretutindeni). Ne învață despre prezența Sa care rămâne cu credincioșii (Ioan 15). Biblia ne descoperă prezența lui Dumnezeu în fiecare ocazie în care El intervine în mod supranatural în folosul oamenilor Lui. Dumnezeu dorește să-și manifeste prezența în viețile și în bisericile noastre. Adevărata închinare aduce manifestarea prezenței Sale față de poporul Său.

Se ajunge la o relație reală (adevărată). Închinarea ne aduce într-o relație reală cu Hristos. „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui” (Psalmul 27:4). De ce credeți că Dumnezeu i-a spus prin Samuel lui Saul, „Domnul l-a văzut om după inima Lui” (1Samuel 13:14 - KJV)? David învățase că cea mai mare satisfacție pe care omul o poate experimenta este aceea de a I se închina lui Dumnezeu.

De la început am fost creați pentru a avea părtășie cu Tatăl nostru ceresc. Părtășia este comunicarea liberă între două inimi iubitoare. David nu a cerut nici lucruri materiale, nici lucruri trecătoare; dorința Lui a fost să aibă comuniune cu Dumnezeu. Părtășia se stabilește prin viața noastră de rugăciune. Cum este părtășia noastră cu Dumnezeu (viața noastră de rugăciune)? David s-a rugat, „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele” (Psalmul 141:2). În planul lui Dumnezeu, părtășia în rugăciune este legătura către un nivel de închinare mai înalt.

Primim dragoste divină. Când experimentăm manifestarea prezenței Dragostei lui Dumnezeu, El ne dă abilitatea divină de a ne iubi sincer iubi sincer unii pe alții. Isus a spus „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13:34a). Dacă suntem sinceri cu Dumnezeu și cu noi înșine, vom recunoaște că această poruncă a fost foarte greu de împlinit. Omul firesc nu iubește pe cel care nu inspiră iubire. Îi iubim pe cei care sunt iubitori, atenți cu noi și poate pe cei care ne servesc. Dar care este reacția noastră chiar față de un frate creștin care este iritant, insultător sau respingător în vreun fel?

La convertire am primit o măsură de dragoste divină unul pentru altul, și acea dragoste se adâncește când primim botezul Duhului Sfânt. Totuși, adesea, prejudecățile, opiniile și sentimentele noastre firești împiedică exprimarea dragostei Lui prin noi către ceilalți. Cum reacționăm dacă, de exemplu, sunt puse la îndoială ideile noastre, sau se trece peste părerea noastră, sau nu ni se împlinesc planurile? Suntem toleranți? Înțelegem punctul de vedere al celorlalți? Sau suntem ca și ucenicii pe care Isus i-a muștrat când a spus, „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți?” (Luca 9:55b)? Aici intră viclenia și înșelăciunea. Știm că dragostea este tiparul și cerința scripturală, așa că ne străduim să ne purtăm într-un mod care să arate iubire. Dar de multe ori jucăm numai un rol fără să experimentăm realitatea dragostei în inimile noastre.

Închinarea schimbă imaginea de ansamblu. În timp ce ne închinăm lui Dumnezeu cu o dragoste extravagantă și în supunere deplină, El ne schimbă perspectiva! Îl vedem pe „Hristos” în fiecare dintre noi. Deși căderile și imperfecțiunile există încă, dragostea le iartă și trece peste ele. Când viziunea noastră este orientată orizontal (pământescă), vedem numai probleme și inimi frânte. Dar dacă adoptăm o viziune verticală, privind la Isus, îi vedem pe oameni așa cum îi vede Dumnezeu. Apoi îi putem iubi așa cum îi iubește El. Închinarea ne dă perspectiva lui Dumnezeu asupra vieții.

Un Scaun de domnie se află în mijlocul nostru. Scriptura ne învață că Dumnezeu este întronat în mijlocul laudelor noastre (Psalmul 22:3). Noi Îl întronăm în timp ce ne închinăm înaintea tronului. În timp ce ne închinăm corporativ în jurul ((înaintea)) tronului Său, El ne unește inimile și pune armonia Lui în Biserică. Într-o viziune profetică, proorocul Ioel descrie acea unitate: „...fiecare își vede de drumul lui, și nu se abate din cărarea lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul...” (Ioel 2:7-8). Ioel descria unitatea care va fi în Biserică asemănând-o cu o forță militară care mășăluiește în formație. El a văzut în mod profetic frumusețea unei oști peste care domnea o armonie totală. Pentru a fi parte din acea armată este nevoie de disciplină și antrenament zilnic, atât individual, cât și corporativ. Fiecare soldat trebuie să-și ia fără rezerve angajamentul față de cel care comandă. Viața tuturor depinde de totala cooperare a fiecărui individ. Biserica de azi se străduiește foarte mult să obțină unitatea dar adesea nu reușește. Adevărata unitate vine numai atunci când Biserica experimentează închinarea în duh.

Apostolul Pavel ne-a dat un model de unitate atunci când a asemănat cu un trup Biserica: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui” (1 Corinteni 12:27). Fiecare membru renunță la avantajul recunoașterii și deciziei individuale, pentru a deveni o „încheietură” care ajută la creșterea și la mobilitatea Trupului lui Hristos, Biserica. Știm că în unitate este putere și vrem să umblăm în unitate. Dar se pare că imediat ce am așezat pe un membru la locul său, altul rupe rândurile. Gelozia, invidia, amărăciunea, și cearta (dezbinarea)) se infiltrează în rânduri oricât de viteaz lucrăm. Înțelepciunea prezentă este aceea de a afla încotro se mișcă Dumnezeu și să mergem în pas cu El. Închinarea în prezența lui Dumnezeu topește inimile noastre și ne aduce la pocăința de atitudinile greșite care cauzează dezbinare.

Închinarea ne plasează în ofensivă. Unul din semnele exterioare ale închinării este ridicarea mâinilor. Psalmistul a strigat, Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș și binecuvântați pe Domnul” (Psalmul 134:2). Ridicarea mâinilor poate fi un semn de predare și poate mărturisi puterea de înviere a lui Hristos. Poate de asemenea să reprezinte un aspect al războiului. Psalmistul a recunoscut că Domnul era cu mâinile lui în luptă când a scris, „Binecuvântat să fie Domnul, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, degetele la bătălie” (Psalmul 144:1). Lupta face parte din viața fiecărui creștin care se așteaptă să fie victorios asupra dușmanilor lui.

David a înțeles că închinarea este o armă eficientă împotriva dușmanilor săi. El a scris, „Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor Tăi” (Psalmul 8:2a). Când Isus l-a citat pe psalmist, El a înlocuit „întăritură de apărare” cu „laude” : „Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug” (Matei 21:16). Laudele sunt tăria spirituală împotriva dușmanilor atunci când învățăm autentică închinare în duh și adevăr. Ce face această laudă? Potolește răzbunarea și pune inamicul pe fugă. De aceea satan urăște închinarea; pentru că îl pune pe fugă. David îi învață pe sfinți să fie bucuroși și „Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor” (Psalmul 149: 6). Astfel trebuie să ne învingem dușmanii. Ne asumăm o poziție ofensivă prin închinare, și ne luptăm efectiv în locurile cerești.

Pavel a înțeles aceasta când a scris:

Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. (2 Corinteni 10:4-5)

Una dintre strategiile cele mai eficiente ale lui satan este de a ne ataca gândurile și de a ne face să ne imaginăm tot felul de lucruri care nu sunt reale. De câte ori ai fost chinuit de sentimente de nevrednicie, vină sau o vagă neliniște în ce privește relația ta cu Dumnezeu? Ar fi minunat să ne putem „deconecta” pur și simplu pentru ca nimic să nu ne afecteze. Cum acest lucru nu este posibil, ori ne umplem mințile cu gânduri dumnezeiești ori dușmanul ne va invada cu minciuni deșarte. Lăudându-L pe Dumnezeu căpătăm o

perspectivă corectă și o armă spirituală care doboară închipuirile și aduce orice gând la ascultarea de Hristos. Este imposibil să-L lauzi pe Dumnezeu și să rămâi descurajat.

Închinarea reprezintă vocea Domnului în mijlocul nostru. În cartea Evrei sunt atribuite lui Isus aceste cuvinte: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării” (Evrei 2:12). Într-un serviciu contemporan de închinare atunci când Trupul lui Hristos împărtășește profeții, cântece în duh (spirituale), și edificare, cine vorbește? Pavel ne spune aici că cel care vorbește este Isus. Fiecare credincios contribuie, aducând fiecăruia mesajul complet al lui Hristos. Dacă nu reușim să primim de la frații noștri într-o exprimare corporativă a închinării, vom pierde mult din ceea ce vorbește Dumnezeu pentru Biserică.

Închinarea ne dă capacitatea de a împărtăși așa cum trebuie Cuvântul lui Dumnezeu. Modelul ((pilda)) Vechi Testamental cu privire la clauza ((prevederea)) pusă de Dumnezeu pentru ca poporul Său să primească Cuvântul ne folosește ca exemplu astăzi:

Dar preoții, Leviții, ... se vor apropia de Mine să-Mi slujească, și ... vor învăța pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt, și vor arăta deosebirea dintre ce este necurat și ce este curat. (Ezechiel 44:15,23)

Ordinea închinării stabilită aici este mai întâi credincioșie, apoi închinare, apoi învățătură. În credincioșie acești slujitori ai vechiului Testament trebuia să se apropie de Domnul. Deci trebuie să avem o părtășie zilnică cu El, să Îl cunoaștem pe Domnul într-un mod personal ((intim)). Apoi trebuia să I se închine, „să-Mi slujească”. În sfârșit, trebuia să învețe poporul și să-i ajute să deosebească binele și răul. Deci cine este calificat (potrivit) să slujească și să împărtășească așa cum trebuie Cuvântul adevărului? Este acela care extrage din abilitățile lui naturale și dintr-o bună pregătire, sau acela care a fost în prezența Domnului? În prezența Domnului primim revelație asupra Cuvântului. Întru-cât acesta este un aspect real, nu ar trebui să ne asigurăm că legătura noastră cu Dumnezeu este vie și proaspătă, pentru ca să primim un duh de înțelepciune și descoperire în cunoașterea Lui (Efeseni 1:17)? În timp ce suntem ascultători de Dumnezeu devenim încântați de Persoana Domnului Isus Hristos. Nevoile noastre devin secundare, și a face voia Tatălui ocupă locul cel mai important în viețile noastre.

Lauda și închinarea, atât individuale cât și corporative, trebuie să devină priorități pentru oamenii lui Dumnezeu. Ar trebui să strigăm împreună cu psalmistul, „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea” (Psalmul 34:1). Numai atunci ne putem aștepta să ne bucurăm de beneficiile pe care Dumnezeu le-a destinat ((pregătit pentru)) poporului Său. În timp ce ne concentrăm pe bunătatea lui Dumnezeu, inimile noastre vor fi umplute de recunoștință și răspunsul nostru ((automat)) instantaneu va fi acela de a-L lăuda.

Comuniunea

Am studiat comuniunea în sens larg ca expresie a rugăciunii care se aplică tuturor formelor de comunicare între Dumnezeu și om. Planul etern al lui Dumnezeu, care include celei de-a Treia Persoane, Duhul Sfânt pe pământ, se împlinește atunci când se stabilește relația de comuniune în inimile bărbaților și femeilor care acceptă salvarea prin sângele lui Hristos. Totuși, în esența ei, *adevărata comuniune* cu Dumnezeu este rezultatul unei relații personale de dragoste cu El. Isus a spus „Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20). Dacă venim în închinare în prezența lui Dumnezeu și experimentăm bucuria relației cu El, putem sta într-o comuniune foarte intimă cu El. El dorește să aibă această părtășie personală cu noi pentru că atunci El poate vorbi în liniște duhurilor noastre și noi putem auzi vocea Lui care ne vorbește cu dragoste.

Intimitatea într-o relație implică două persoane care vor să-și împărtășească dragostea una pentru cealaltă. Dumnezeu, care este dragoste, dorește să împărtășească această dragoste fiecărei inimi care Îl invită pe Duhul Sfânt să I-l descopere pe Isus. Dumnezeu vrea să ne împărtășească dragostea Lui într-un mod în care dă viață în noi Cuvântului viu. Dacă El trăiește în noi prin Duhul Sfânt, noi putem da această viață divină altora împărtășindu-le din Cuvântul Său. Pe măsură ce învățăm să renunțăm la noi în închinare, începem să cunoaștem răspunsul Său iubitor în intimitatea părtășiei. Pavel s-a rugat pentru Corinteni, „Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin” (2 Corinteni 13:14). Prin această părtășie intimă cu Dumnezeu experimentăm realitatea dragoste și Persoanei Lui într-o asemenea măsură încât El nu va putea rămâne numai un crez sau o (influență))) în gândirea noastră (pentru noi)). El devine o Persoană demnă de iubit și de ascultat, o Persoană care este mai reală decât oricare alta pe pământ.

Scopul pentru care Dumnezeu a creat omenirea a fost acela de a avea o relație de părtășie cu ea și de a-i împărtăși dragostea Lui. Răscumpărarea implică întreaga Dumnezeuire care lucrează pentru a-l readuce pe om în acea relație de dragoste. Experiența inițială a mântuirii nu este totul în lucrarea de mântuire; doar declanșează procesul. Pe măsură ce cultivăm o viață de rugăciune, venim într-o relație tot mai intimă cu Dumnezeu, ceea ce satisface nu numai inimile noastre, ci și inima Lui.

REZUMAT

Învățând să fim în comuniune cu Duhul Sfânt devenim mai sensibili la celelalte dispoziții (dorințe) ale Sale. Apoi învățăm să-L cunoaștem ca Persoană și putem coopera pentru realizare planurilor Sale pe măsură ce El le împlinește prin oficiile Lui și le exprimă prin dispozițiile (dorințele) Lui. Duhul Sfânt poate apoi unge ochii noștri să vedem și urechile noastre să auzim voia lui Dumnezeu pentru fiecare moment al vieții noastre. În sfârșit, inimile noastre vor fi împlinite, după cum și noi, la rândul nostru, vom împlini inima Tatălui în cea mai intimă relație de rugăciune: comuniunea cu Dumnezeu.

Duhul Sfânt este în mod clar descoperit în Scriptură ca o Persoană divină. Putem cunoaște această minunată a Treia Persoană a Dumnezeirii în toate fațetele personalității Sale dacă o căutăm în rugăciune și în Cuvânt. În următorul volum vom învăța în mod explicit cum să intrăm într-o relație personală cu El prin botezul Duhului Sfânt. Vom studia scopul darurilor pe care El le-a adus în Biserică, și vom învăța cum să fim conduși de El ca și copii ai lui Dumnezeu. Pavel ne învață, „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Putem concluziona, deci, că trebuie să învățăm să fim conduși de Duhul lui Dumnezeu pentru a ajunge la maturitate și a fi numiți fii ai lui Dumnezeu. În această carte am învățat că adoptarea ca fii ai lui Dumnezeu are loc la maturitate și are semnificația că am ajuns să fim adevărați fii ai lui Dumnezeu având cunoștință. Dacă suntem maturi, putem învinge dușmanii care ne urmăresc. Duhul lui Dumnezeu ne conduce în victorie personală și ne învață cum să câștigăm lupta spirituală, dărâmând întăriturile care ar încerca să ne înfrângă. El ne va face în stare să fim parte din organismul Său viu, Biserica pe care El o zidește pe pământ. Și ne va învăța cum să ne primim moștenirea în Hristos. Este responsabilitatea noastră să cultivăm această relație divină în așa fel încât să putem „domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos” (Romani 5:17).